

ΣΥΡΙΖΑ:
Παραχάραξη
της ιστορίας για
επιτάχυνση προς
τα δεξιά
σελ. 3

Σχετικά με την
«επανεκκίνηση»
της ΛΑΕ
σελ. 5

anticapitalistas

Για τις εξελίξεις
στο PODEMOS
σελ. 19

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

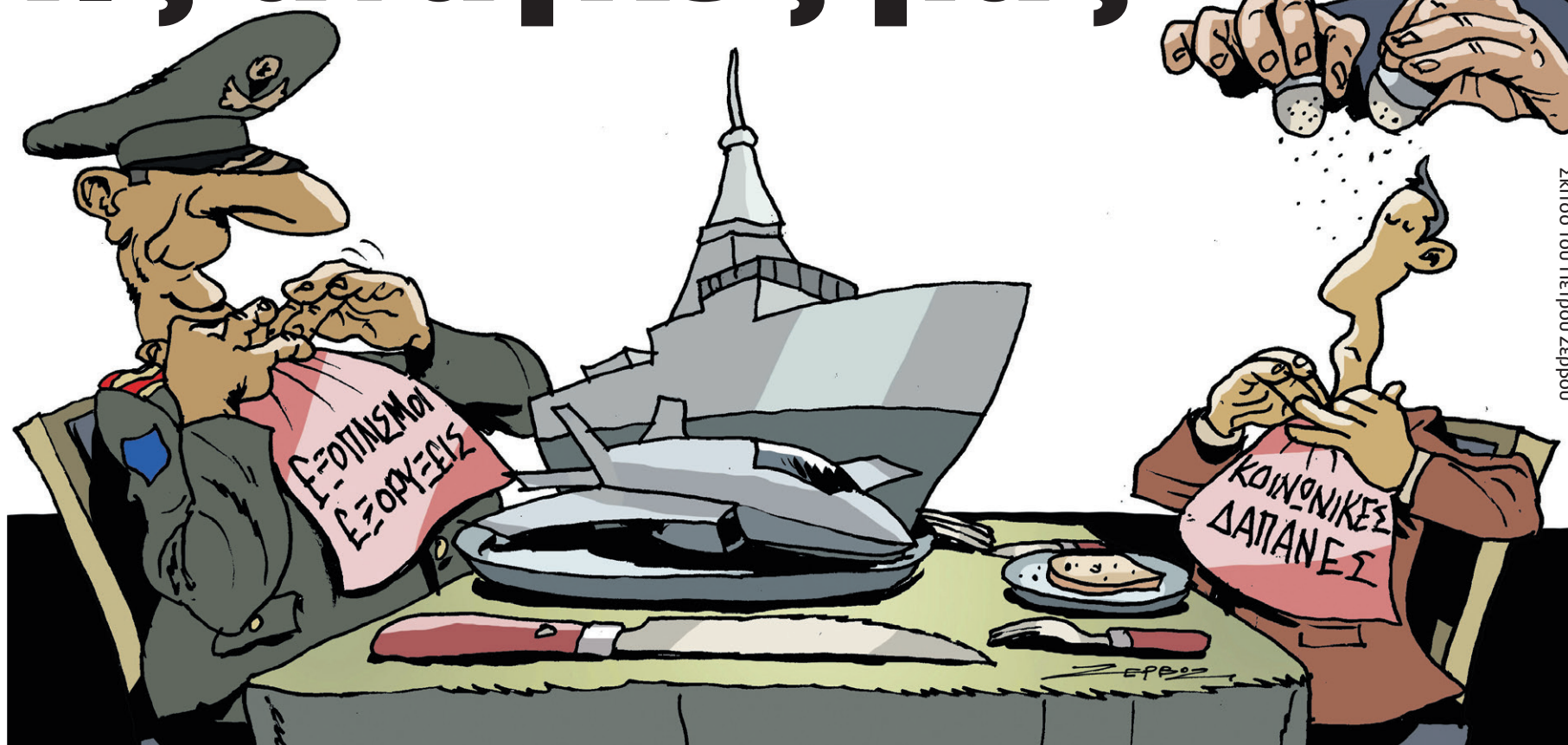
Όχι στα κλειστά κέντρα
και τις «επιστροφές»

σελ. 4, 16

ΛΕΦΤΑ & ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΣΕ ΔΗΜΟΥΣ, ΣΧΟΛΕΙΑ, ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΟΡΙΟΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ «ΔΙΑΣ»

Στους δρόμους για τις ανάγκες μας

Σκίτσος του Πέτρου Ζεββού

8 ΜΑΡΤΗ 2020

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΡΓΙΑ

ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ 12Μ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΕ ΣΠΙΤΙ
ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΑ –
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ
ΣΕΞΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

συνέλευση 8 Μάρτη

Της σύνταξης...

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Μητσοτάκη συνεχίζει την αντιδραστική πορεία της, εκμεταλλευόμενη κυρίως το κενό αντιπολίτευσης από αριστερά, αλλά και το ευνοϊκό έδαφος που της παρέδωσε ο Αλ. Τσίπρας.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ παράδειγμα είναι ο νόμος Βρούτση για το ασφαλιστικό, που ήδη κατατέθηκε στη Βουλή. Σε αυτόν, αφενός, οι εξαγγελίες για πιθανές αυξήσεις στις άθλιες συντάξεις διαψεύδονται οριστικά. Η κυβέρνηση «παίζει» με τα στατιστικά του συστήματος, προβάλλοντας κάποιες κατηγορίες που αφορούν στην πράξη ελάχιστους συνταξιούχους, που θα πάρουν «ψίχουλα» της τάξης των 5-7 ευρώ μηνιαίως, ενώ οι ακόμα λιγότεροι, που υπολογίζουν κάτι μεταξύ 50-90 ευρώ μηνιαίως, θα μείνουν με την προσδοκία ότι αυτά θα τα πάρουν μετά το... 2024, αν βέβαια στο μεταξύ δεν έχει αλλάξει κάτι.

Το ΒΑΣΙΚΟ εγχείρημα του νόμου Βρούτση είναι ότι «κανονικοποιεί», μονιμοποιεί και εντάσσει ως πάγιες στο ασφαλιστικό σύστημα τις τρομερές μνημονιακές περικοπές που, όμως, έχουν επιβληθεί ως έκτακτες. Για να μην ξεχνιόμαστε, από το 2010 μέχρι σήμερα οι συντάξεις μειώθηκαν μεσοσταθμικά κατά 45%, οι συνταξιούχοι έχασαν πάνω από 65 δισ. ευρώ(!) ενώ η συνολική συνταξιοδοτική δαπάνη μειώθηκε αισθητά κάτω από το όριο «βιωσιμότητας» του συστήματος που έχει θέσει η ΕΕ (16,2% του ΑΕΠ). Αυτή την αθλιότητα, που επιβλήθηκε με το πρόσχημα των «ιδιαίτερων δημοσιονομικών κινδύνων που αντιμετώπιζε η χώρα», ο Βρούτσης μετατρέπει σε μόνιμη και διαρκή μέχρι το... 2070 (οπότε η συνταξιοδοτική δαπάνη στην Ελλάδα προϋπολογίζεται στο 12% του ΑΕΠ). Το διарκές μνημόνιο, δηλαδή, γίνεται η συνταγή μαγειρέματος μιας «βιωσιμότητας» του συστήματος μέσω της εξόντωσης των συνταξιούχων, μια συνταγή που αναζητούσαν οι νεοφιλελεύθεροι στην Ελλάδα από την εποχή Σπράου-Γιαννίτση και μετά.

Ο ΒΡΟΥΤΣΗΣ κοκορεύεται ότι ο νόμος του δεν επιφέρει νέες μειώσεις στις συντάξεις. Πράγματι. Όμως αυτό γίνεται εφικτό, γιατί ο προηγηθείς άθλιος νόμος Κατρούγκαλου είχε επιβάλει δρακόντειες περικοπές, οδηγώντας σε πρωτοφανή χαμηλά ποσοστά αναπλήρωσης. Ο Βρούτσης κοκορεύεται ότι αυξάνει την αναπλήρωση: στα 35 χρόνια ασφάλισης η αναπλήρωση θα φτάσει στο 37,1%, ενώ στους ελάχιστους που έχουν 40 χρόνια ασφάλισης, η αναπλήρωση θα φτάσει στο 50,1%. Υπενθυμίζεται ότι πριν αρχίσει το νεοφιλελεύθερο

ξήλωμα του ασφαλιστικού, η αναπλήρωση στην Ελλάδα (δηλαδή η αναλογία μεταξύ συντάξιμου μισθού και σύνταξης) έφτανε στο 80%. Έτσι, για να θυμόμαστε πάντα τι έχουμε να διεκδικήσουμε και να τα πάρουμε ξανά πίσω.

ΠΕΡΑ από τη δημοσιότητα στο ασφαλιστικό, η κυβέρνηση συνεχίζει τον καλπασμό της πολιτικής «πρώτα οι επιχειρήσεις». Της πολιτικής που υπόσχεται ότι η ενίσχυση της «επιχειρηματικότητας» θα φέρει επενδύσεις, αυτές θα φέρουν θέσεις εργασίας και αυτές αύξηση στο εργατικό και λαϊκό εισόδημα. Είναι ίδιος και απαράλλακτος ο «κύκλος» της μνημονιακής εποχής, που υποσχόταν ότι η έξοδος από την κρίση μπορεί να προκύψει μόνο αν αφεθούν αχαλίνωτες οι επιχειρήσεις. Δέκα χρόνια μετά, «όλα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια μένουν».

ΟΜΩΣ η κυβέρνηση Μητσοτάκη απειλεί να επιβάλει την αγριότητα αυτού του «κύκλου» με τον άμεσο, τον πολιτικό, αλλά και τον έμμεσο, τον ιδεολογικό βούρδουλα.

Το ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ για την απαγόρευση των διαδηλώσεων –αρχίζοντας από τις «μειοψηφικές» διαδηλώσεις– είναι μια ηχηρή προειδοποίηση.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ κατεύθυνση κινείται η πολιτική προσλήψεων, που αναδεικνύει αναντίρρητα την κυβερνητική επιλογή για την κατεύθυνση του κράτους. Με διαδικασίες εξπρές, η κυβέρνηση προχωρά σε 1.500 προσλήψεις που θα συμπληρώνουν τις μονάδες ΔΙΑΣ της αστυνομίας.

ΜΕ ΑΝΑΛΟΓΕΣ διαδικασίες εξπρές, ο Θεόδωρικός υπέγραψε τις προσλήψεις 800 συνοριοφυλάκων-ειδικών φρουρών, που θα συμπληρώσουν τις δυνάμεις «αποτροπής» των προσφύγων και μεταναστών στο ανατολικό Αιγαίο και στον Έβρο.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, τα δημόσια νοσοκομεία έχουν πέσει κάτω από την κόκκινη γραμμή λειτουργικότητας, χωρίς να αντιμετωπίζουν έκτακτες συνθήκες πίεσης. Η απλή εποχική γρίπη έχει και φέτος οδηγήσει στο θάνατο εκατοντάδες απλούς ανθρώπους που χρειάστηκαν φροντίδα σε θάλαμο εντατικής και δεν είχαν τους πόρους για να καταφύγουν σε ιδιωτικά νοσοκομεία. Αν ο κοροναϊός αποκτήσει χαρακτηριστικά διεθνούς επιδημίας, όπως ήδη προειδοποιούν οι επιστήμονες, η κατάσταση στα νοσοκομεία θα αποδειχθεί ιδιαίτερα επικίνδυνη. Οι επιλογές της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η προτεραιότητα στην ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής και ρατσιστικής καταπίεσης και η αδιαφορία για τη δημόσια υγεία και εκπαίδευση είναι επιλογές

επικίνδυνες για το μέλλον της κοινωνικής πλειοψηφίας.

ΚΑΙ ΣΕ ΑΥΤΟ το πεδίο η ΝΔ εκμεταλλεύεται τα πεπραγμένα του ΣΥΡΙΖΑ. Πρόσφατα ο Πολάκης κοκορεύτηκε στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, δηλώνοντας ότι «τη δεύτερη φορά» ο ίδιος προτίθεται να αντιμετωπίσει πιο αποφασιστικά «τους αρμούς της εξουσίας». Ξέχασε αυτός ο θρασύτατος πρώην «αριστεριστής», ότι επί 4,5 χρόνια ήταν επικεφαλής ενός αποφασιστικού για τις λαϊκές τάξεις «αρμού της εξουσίας»: των δημόσιων νοσοκομείων. Και τα παρέδωσε στον Κικίλια στην άθλια κατάσταση που είναι γνωστή σε όσους επισκέφτηκαν τον «Ευαγγελισμό» ή τον «Ερυθρό» σε μια μέρα ή νύχτα εφημερίας...

ΠΕΡΑ ΑΠΟ τα άμεσα πρακτικά μέτρα, δεν πρέπει να υποτιμώνται τα μέτρα ιδεολογικής κατεύθυνσης. Πριν λίγο καιρό η ελληνορθόδοξη εκκλησία, συνεπικουρούμενη από το συρφετό της σεξιστο-ρατσιστικής καμαρίλας της ΝΔ, αλλά και από «αθλητικές» εφημερίδες, προσπάθησε να ανοίξει το θέμα του δικαιώματος των γυναικών στη νόμιμη και ασφαλή έκτρωση. Δεν ήταν ένα κακόγουστο αντιδραστικό ανέκδοτο. Μόλις χθες, ο Σαλβίνι δήλωσε ότι η νομιμότητα των εκτρώσεων πρέπει να θεωρηθεί γνώρισμα των... πρωτόγονων κοινωνιών, αποδεικνύοντας (μετά το ισπανικό Vox των κληρονόμων του φρανκισμού) ότι η απονομιμοποίηση των εκτρώσεων είναι μια πρωτοβουλία της Δεξιάς και της ακροδεξιάς σε πανευρωπαϊκή κλίμακα.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ δήλωσε στο υπουργικό συμβούλιο ότι δεν θα επιτρέψει να λησμονηθούν οι αιτίες που (τάχα) μας οδήγησαν στην κρίση. Σε κάθε αίτημα της κοινωνικής πλειοψηφίας, σε κάθε απαίτηση για την επείγουσα κάλυψη μιας ώριμης κοινωνικής ανάγκης, θα απαντά με τον κυνισμό του νόμου και της τάξης, με τα ιδεολογήματα του εθνικισμού, του ρατσισμού και του σεξισμού, με το απόλυτο ψέμα ότι «δεν υπάρχουν τα λεφτά».

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή η κυβέρνησή του δρομολογεί ένα πανάκριβο πρόγραμμα εξοπλισμών, με το «ενδιαφέρον» για τα αμερικανικά F35 και τις παραγγελίες ναυπήγησης φρεγατών στη Γαλλία του Μακρόν.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να υπάρχει καμιά αυταπάτη. Για τις ανάγκες μας οφείλουμε να διεκδικήσουμε. Και για να πετύχουμε στις διεκδικήσεις, οφείλουμε να αγωνιστούμε. Στους δρόμους, στην απεργία, στην κατάληψη, στο εργοστάσιο, στο σχολείο ή στη σχολή, στη συνοικία.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Απολογισμός του ΣΥΡΙΖΑ

Παραχάραξη της ιστορίας για επιτάχυνση προς τα δεξιά

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το κείμενο του απολογισμού της κυβερνητικής περιόδου, που ενέκριναν ομόφωνα στον ΣΥΡΙΖΑ, είναι κομμένο και ραμμένο με το μάτι «στο αύριο», δηλαδή στη ραγδαία πορεία του προς τα δεξιά. Όποιος διατηρεί αμφιβολίες, ας σημειώσει τη μεγέθυνση των συνηθειών και των πρακτικών της «ηλεκτρονικής εσωκομματικής δημοκρατίας» -με το iSyriza και τον (τάχα) διάλογο κάποιων «μελών» κατευθείαν (λέει) με τον Τσίπρα μέσω της «σελίδας» iAsk&Watch ... Αυτός ο πλήρης εκφυλισμός των εννοιών Κόμμα-Μέλος-Διάλογος, αποτέλεσε βασικό γνώρισμα της «νέας σοσιαλδημοκρατίας» (θυμάται κανείς την «δημοκρατία» του ΓΑΠ;), δηλαδή των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων σε όλη την Ευρώπη κατά την περίοδο της πλήρους προσχώρησής τους στο νεοφιλελευθερισμό.

Αυτές οι συνήθειες αποτελούν την καλύτερη προειδοποίηση για την ποιότητα των υλικών με τα οποία ο κύκλος γύρω από τον Τσίπρα προετοιμάζεται για τη «δεύτερη φορά Αριστερά». Ταυτόχρονα αποτελούν προειδοποίηση για το μέλλον (ανάλογο της συμμένης λεμονόκουπας) που ο ηγετικός κύκλος Τσίπρα επιφυλάσσει σε όσους-όσες μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ διατηρούν ακόμα κάποια επιμονή ή ανάμνηση των βασικών ιδεολογικοπολιτικών ή οργανωτικών γνωρισμάτων της Αριστεράς.

Ο «απολογισμός» στηρίζεται σε μια βάναυση παραχάραξη της ιστορίας των συγκρούσεων μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και των αντιπάλων του, αλλά και των αντιπαράθεσεων στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, στην προ του 2015 περίοδο.

Είναι κοινό μυστικό ότι η περίκλειστη ηγετική ομάδα γύρω από τον Αλ. Τσίπρα, προετοιμάστηκε για τη συγκρότηση της κυβέρνησης της «πρώτης φορά Αριστερά», όχι απλώς παραβιάζοντας τις κομματικές αποφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά κυριολεκτικά ανατρέποντάς τις.

Η συνεδριακή απόφαση του ΣΥΡΙΖΑ όριζε με σαφήνεια το φάσμα των πιθανών και επιτρεπτών πολιτικών συμμαχιών ενόψει της κυβερνητικής ανατροπής (από την άκρα Αριστερά ως την αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας, που δεν έχει αναλάβει μνημονιακές ευθύνες). Ο Αλ. Τσίπρας προετοίμασε μυστικά και επέβαλε πραξικοπηματικά (με τις κινήσεις του μέσα στο Γενάρη του '15) μια «συμμαχία» που περιλάμβανε τη λαϊκιστική Δεξιά (ΑΝΕΛ), την καραμανλική πτέρυγα της ΝΔ και εκπροσώπους του ρεύματος της «βαθιάς σοσιαλδημοκρατίας» που ήταν γνώστες των μυστικών της καθεστωτικής «διακυβέρνησης». Αυτά φάνηκαν στις αποφάσεις για τη σύνθεση της κυβέρνησης, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και κρίσιμες τοποθετήσεις στους «αρμούς της εξουσίας» (Σαγιάς, Ρουμπάτης, Παναρίτης κ.ά.). Αποκλείονταν

από τις αναζητήσεις του μόνο τη ΧΑ και τη «σαμαρική Δεξιά», ο Αλ. Τσίπρας δεν συγκρότησε κυβέρνηση της Αριστεράς, αλλά μια ιδιόμορφη κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας».

Χρέος και ευρώ

Η συνεδριακή απόφαση του ΣΥΡΙΖΑ για το κρίσιμο ζήτημα του χρέους είχε μια βασική «κόκκινη γραμμή»: ότι όποια διαπραγμάτευση με τους δανειστές για την τελική μοίρα του χρέους (διαγραφή του «μεγαλύτερου μέρους»; Καταγγελία όλου του χρέους ως παράνομου και επαχθούς και μονομερής απόφαση άρνησης πληρωμής του;) θα μπορούσε να εξελιχθεί μόνο μετά από την καθοριστική πολιτική κυβερνητική πράξη της διακοπής πληρωμών των «δόσεων» που είχαν επιβάλει τα μνημόνια 1 και 2. Σήμερα το κείμενο «απολογισμού» του ΣΥΡΙΖΑ αποκηρύσσει αναδρομικά όλες αυτές τις ιδέες ως «λατινοαμερικάνικες» και νομιμοποιεί τους άθλιους χειρισμούς του πρώτου εξαμήνου του 2015: όταν η κυβέρνηση Τσίπρα αποφάσισε να πληρώνει «στο ακέραιο και εγκαίρως» όλες τις δόσεις, εξαντλώντας τα αποθέματα ρευστότητας του δημοσίου, των Ταμείων, των νοσοκομείων και των Δήμων, και έσφιξε στο λαιμό της τη θηλιά της αδυναμίας πληρωμών συντάξεων και μισθών (δηλαδή της χρεοκοπίας) σε ελάχιστες βδομάδες μετά, τον Μάη του '15. Την ίδια περίοδο οι τράπεζες (με ιδιαίτερη ευθύνη του Γ. Δραγασάκη...) αφέθηκαν ανενόχλητες να βγάζουν εκατοντάδες δισ. ευρώ στο εξωτερικό, ενώ οι μεγάλες επιχειρήσεις έφταναν να βγάζουν στο εξωτερικό τις εισπράξεις τους σε ημερήσια βάση. Τα capital controls, που ακόμα και μια σοβαρή και στιβαρή αστική κυβέρνηση θα είχε επιβάλει ωριότερα, αφέθηκαν να εμφανιστούν όταν αυτά αφορούσαν μόνο στα ΑΤΜ, τις μικροαναλήψεις και τους συνταξιούχους.

Η συνεδριακή απόφαση του ΣΥΡΙΖΑ άφηνε ανοιχτή την αυταπάτη της «διαπραγμάτευσης» με την ΕΕ και την Ευρωζώνη, αλλά με δύο σαφείς περιορισμούς: Αφενός, ότι η διαπραγμάτευση θα έπρεπε να εξελιχθεί στο έδαφος που θα είχαν δημιουργήσει οι «μονομερείς ενέργειες»

αντιμνημονιακής «ταξικής μεροληψίας» που η κυβέρνηση όφειλε να πάρει από τις πρώτες εβδομάδες της στην εξουσία. Αφετέρου, από τη θέση «καμιά θυσία για το ευρώ». Η θέση «πάση θυσία στο ευρώ» που καθόρισε την κυβερνητική πολιτική Τσίπρα και που σήμερα καθαγιάζεται από το κείμενο «απολογισμού», αποτελεί μια εκ των υστέρων κατασκευή που ποτέ δεν εγκρίθηκε από οποιοδήποτε συλλογικό όργανο του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Τσίπρας επέβαλε αυτήν τη στροφή υποκρινόμενος, αρχικά, ότι αυτή η νέα γραμμή αφορούσε κυρίως τη «διευκόλυνση» της προεκλογικής εκστρατείας του ΣΥΡΙΖΑ («η Μέρκελ θα δεχθεί και θα' ναι μέρα μεσημέρι»). Όμως μετά τις εκλογές του Γενάρη, επέβαλε με πυγμή τον εγκλωβισμό στη διαπραγμάτευση και στο έδαφος του «πάση θυσία στο ευρώ», ως το μοναδικό πεδίο όπου θα μπορούσε, τάχα, να αναζητηθεί λύση για την ανατροπή της μνημονιακής λιτότητας.

Είναι γνωστό ότι αυτή η τακτική οδήγησε σε πλήρες αδιέξοδο, που έκανε αναγκαία την αιφνίδια στροφή προς το δημοψήφισμα. Είναι κυριολεκτικά αστεία η προσπάθεια του «απολογισμού» να υποβιβάσει το δημοψήφισμα σε μια απλή ενίσχυση της «διαπραγματευτικής ισχύος» της κυβέρνησης, σε μια «εντολή» για αναζήτηση μιας ευνοϊκότερης συμφωνίας μέσα στα πλαίσια του ευρώ και, κατά συνέπεια, μέσα στα όρια της μνημονιακής λιτότητας. Είναι αμνησία απέναντι στις δηλώσεις των ηγετών της ευρωζώνης, της υστερίας του μετώπου «Μένουμε Ευρώπη», των κλειστών τραpezών, των απειλών της εργοδοσίας και -πάνω απ' όλα- της αποφασιστικότητας των εργατικών και λαϊκών μαζών. Είναι ταυτόχρονα μια εκ των υστέρων νομιμοποίηση της, τότε, πανικόβλητης ηγεσίας Τσίπρα, που την επομένη του βροντερού ΟΧΙ επέλεξε να ενωθεί με τους ντόπιους εκπροσώπους του ΝΑΙ και να πάει τρέχοντας στην ΕΕ για να πάρει μια «συμφωνία» χειρότερη από αυτήν που απέρριψε ο κόσμος στο Δημοψήφισμα.

Η κριτική στον Βαρουφάκη

Είναι κυριολεκτικά εξοργιστική η κριτική που ο «απολογισμός» απευθύνει στον

Γιάνη Βαρουφάκη. Τα σημερινά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ κατηγορούν τον Βαρουφάκη για, περίπου, ακροαριστερή απόκλιση (υποτίμηση των συμμαχιών και των αναγκών «γεφυρών», αδυναμία σύνδεσης της στρατηγικής με τα τακτικά βήματα διαπραγμάτευσης, υποβάθμιση του πολιτικού έργου σε διαπάλη και καυγά μεταξύ αφηρημένων ιδεών κ.ο.κ.). Είναι κοινό μυστικό ότι η περίκλειστη ηγετική ομάδα Τσίπρα επέλεξε η ίδια κι επέβαλε τον Γ. Βαρουφάκη, ως «πολιορκητικό κριό» για την ανατροπή των πολιτικών και προγραμματικών κατευθύνσεων του ΣΥΡΙΖΑ, όπως και για τη σύγκρουση με την αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι επίσης κοινό μυστικό ότι οι συντηρητικές «τομές» του Γ. Βαρουφάκη (αναγνώριση του 70% των μνημονιακών αντιμεταρρυθμίσεων, αναγνώριση του «μονόδρομου» της συμμετοχής στην ευρωζώνη, άρνηση της στάσης πληρωμών, πρόταση να δοθεί η «ιδιοκτησία» των τραpezών στην ευρωζώνη, συμφωνία 20 Φλεβάρη κ.ο.κ.). συναντούσαν την οργισμένη αντίδραση της Αριστερής Πλατφόρμας και πολλών άλλων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, την αποδοκιμασία που ξεπεράστηκε μόνο κάτω από την πλήρη κάλυψη που έδωσε, τότε, ο Τσίπρας και η παρέα του στους «χειρισμούς» του Γ. Βαρουφάκη. Εδώ, όμως, χρειάζεται μια παρατήρηση με πολιτική αλλά και ηθική αξία: όταν ο Γ. Βαρουφάκης βρέθηκε μπροστά στο ναυάγιο της πολιτικής του, μπροστά στην ξεκάθαρη διαπίστωση ότι η «διαπραγμάτευση» οδηγούσε στο μνημόνιο 3, ο ίδιος υπαναχώρησε και αρνήθηκε να πιεί το πικρό ποτήρι μέχρι τέλους. Αντίθετα η ομάδα Τσίπρα, με αντίτιμο την παραμονή στην κυβερνητική εξουσία, υπέγραψε το μνημόνιο 3 και ανέλαβε να το επιβάλει αδιάσπαστα.

Η συνολική αποτίμηση του «απολογισμού» για τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Τσίπρα είναι πραγματικά θλιβερή: Στάθηκε, λέει, επάξια γιατί οδήγησε «σε αναβάθμιση της διεθνούς θέσης της χώρας». Μόνο που το έκανε επιβάλλοντας μνημόνιο, συνεχίζοντας τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις, συνεχίζοντας τα χτυπήματα στα βασικά εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα.

Με αυτήν την έννοια τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Τσίπρα, δεν έχουν καμιά επαφή με τις μαρξιστικές παραδόσεις και πολιτικές σχετικά με το τι θα μπορούσε να είναι μια «κυβέρνηση της Αριστεράς», αλλά αποτελούν μια πλήρη αντιστροφή και κατασικοφάντησή τους. Οι συγγραφείς του απολογισμού της νεοσοσιαλδημοκρατίας, που πλέον θεωρούν ως «αριστεριστικές» και εκτός συγκυρίας ακόμα και τις μετριοπαθείς εκδοχές του λατινοαμερικάνικου κυβερνητικού «λαϊκισμού», προσπαθούν να κρατήσουν ανοιχτό το δρόμο του πάση θυσία κυβερνητισμού, που θα διεκδικήσει τη «δεύτερη φορά» με μια πολιτική πιο δεξιά ακόμα και από τις θλιβερές μέρες του μνημονίου 3.

Οι πρόσφυγες, οι ΜΚΟ και οι τραγικές ευθύνες του κράτους

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι πραγματικά προκλητικό το πώς αξιοποιείται το προσφυγικό ζήτημα, προκειμένου να αντληθεί πολιτική υπεραξία. Υπουργοί, πολιτικά στελέχη και κάθε είδους παρατρεχάμενοι ανακοίνωσαν μέτρα σχετικά με τον έλεγχο των ΜΚΟ και την κατασκευή κλειστών κέντρων για τους πρόσφυγες. Κάπως έτσι η μπάλα ξαναπέφτει στην εξέδρα και όλοι είναι ικανοποιημένοι. Η κυβέρνηση παρουσιάζεται αποφασιστική, ένα μεγάλο κομμάτι στήριξης των προσφύγων στοχοποιείται, οι πρόσφυγες συνεχίζουν να υποφέρουν και το ρατσιστικό αφήγημα αναπαράγεται με νέους τρόπους.

Ακριβοπληρωμένη εξαθλίωση

Τους τελευταίους μήνες η κατάσταση στα νησιά είναι απελπιστική. Χιλιάδες άνθρωποι ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες σε υπερφορτωμένες αριθμητικά δομές, οι οποίες δεν καλύπτουν ούτε τις στοιχειώδεις ανάγκες. Οι φωτογραφίες με παιδάκια να ζουν μέσα στις λάσπες και τα σκουπίδια, με παράγκες να μπάζουν νερά από τη βροχή, αλλά και ανθρώπους να ζουν κυριολεκτικά ο ένας πάνω στον άλλο, χωρίς τις απαραίτητες εγ-

υγείς υγιεινής, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ρουχισμού και διατροφής, αποτελούν μια μαύρη κηλίδα που δεν λέει να σβήσει. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ακροαριστερός ή αλληλέγγυος για να καταλάβει τι συμβαίνει στη Λέσβο και στα υπόλοιπα νησιά. Τα ίδια τα διεθνή δικαστήρια έχουν καταδικάσει πολλάκις τη χώρα για τις απάνθρωπες συνθήκες υπό τις οποίες ζουν χιλιάδες πρόσφυγες. Το ζήτημα όμως είναι ότι αυτές οι πανάθλιες συνθήκες είναι αρκετά ακριβοπληρωμένες.

Η Ελλάδα έχει λάβει τεράστια κονδύλια για τη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της

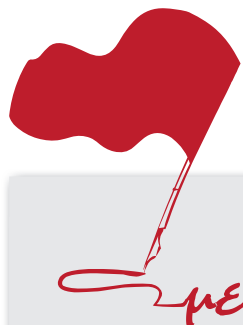
Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Ιούλιος 2019), το ελληνικό κράτος έχει λάβει υπέρογκα ποσά από τρία διαφορετικά ταμεία από το 2015 μέχρι σήμερα. Συγκεκριμένα αναφέρεται ότι δόθηκαν στην Ελλάδα 1,03 δισεκατομμύρια ευρώ από το Ταμείο Μετανάστευσης, Ασύλου και Ένταξης, 397,6 εκατομμύρια ευρώ από το Ταμείο Διεθνούς Ασφάλειας και 644,5 εκατομμύρια ευρώ από το Όργανο Έκτακτης Βοήθειας. Η οικονομική βοήθεια της ΕΕ μέχρι τον Ιανουάριο του 2020 εκτιμάται ότι έχει ανέλθει στα 2,23 δισεκατομμύρια ευρώ. Τα παραπάνω υπέρογκα ποσά κατανέμονται στις κρατικές αρχές, σε διεθνείς οργανισμούς και σε ΜΚΟ. Οι κρατικές αρχές

φέρεται να έχουν λάβει το αστρονομικό ποσό του 1,2 δισεκατομμυρίων ευρώ για τη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης. Κι όμως αυτά τα λεφτά δεν φαίνεται να έχουν πάει εκεί που πρέπει.

Κράτος και ΜΚΟ

Το παραπάνω πλαίσιο οικονομικής βοήθειας προϋποθέτει ότι το προσφυγικό ζήτημα στην Ελλάδα θα έπρεπε να βρίσκεται σε άλλη κατάσταση. Ειδικά επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αναμενόταν από κάποιους να έχουν δαπανηθεί λεφτά για κρατικές ανοιχτές δομές φιλοξενίας και μέριμνας. Αντιθέτως τα περισσότερα από αυτά τα χρήματα δαπανήθηκαν στους φράχτες, στη Frontex και στη διατήρηση των υπερφορτωμένων και απαξιωμένων δομών. Το ίδιο συμβαίνει και επί ΝΔ. Και πάλι όμως φαίνεται να μη βγαίνει ο λογαριασμός. Υπάρχει βαρύ ερωτηματικό για το πού και πώς δαπανήθηκαν τα τεράστια ποσά που έχει λάβει το ελληνικό κράτος για τη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης. Παρ' όλα αυτά, τα εύλογα ερωτήματα θάβονται κάτω από μια έντονη παραφιλολογία για τη δράση των ΜΚΟ, που σε αρκετές περιπτώσεις αγγίζει τις θεωρίες συνωμοσίας. Αντί το ενδιαφέρον να στραφεί στις κυβερνητικές ευθύνες για τις άθλιες συνθήκες όπου ζουν οι πρόσφυγες, για τους πνιγμούς στο Αιγαίο και τις βίαιες απωθήσεις, η συζήτηση αναιώνεται γύρω από τη δράση των ΜΚΟ.

(συνέχεια στη σελ. 16)

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ «ΥΠΟ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟ»

«Ανατριχιαστική» βρήκε ο Στ. Πέτσας τη δήλωση του Τσίπρα περί «ελέγχου των αρμών της εξουσίας», θεωρώντας την ως προσβολή προς το Σύνταγμα και τη Δημοκρατία. Ωστόσο ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν βρίσκει καθόλου ανατριχιαστικό να προσβάλλονται στοιχειώδεις και κατοχυρωμένες ελευθερίες όπως αυτή της συνάθροισης, από την ίδια την κυβέρνηση. Η «Καθημερινή» μας πληροφορεί ότι ετοιμάζεται νομοσχέδιο σύμφωνα με το οποίο η συμμετοχή σε διαδήλωση που θα πραγματοποιείται, ενώ έχει απαγορευτεί από τη αστυνομία, θα αποτελεί ιδιώνυμο αδίκημα. Το νομοσχέδιο, που ως «βιτρίνα» χρησιμοποιεί το «να μην κλείνουν οι δρόμοι για διαδηλώσεις με μικρή συμμετοχή», προβλέπει επίσης τον καθορισμό του «οργανωτή» που θα έχει αστικές ευθύνες για φθορές. Απορίας άξιον: πώς δεν είχαν σκεφθεί μετά τη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση να εξαιρέσουν από τις ελευθερίες το δικαίωμα των διαδηλώσεων αν τεκμαίρεται «μικρή συμμετοχή»; Πώς δεν είχαν σκεφθεί να απαγορεύσουν συγκεντρώσεις αν «προβλέπεται» τέλεση βιαιοπραγιών ή παρείσφρηση ταραξιών, όπως λέει το νομοσχέδιο; Θα πείτε, αν κυ-

βερνούσε η ΝΔ θα είχε απαγορεύσει την ίδια τη Γαλλική Επανάσταση. Βλέπετε η τελευταία ούτε ειρηνική ήταν ούτε ενδιαφερόταν για την εύρυθμη λειτουργία των καταστημάτων...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

«Δεν υπάρχει χώρος για τους οικονομικούς μετανάστες στην Ελλάδα», τόνισε ο Στ. Πέτσας μιλώντας –πού αλλού; – στο MEGA. Στη συνέχεια δε εξήγησε προκαταβολικά γιατί η Ελλάδα δεν θα δίνει άσυλο: Διότι, είπε, «ενώ το 2015 ξεκίνησε μια καθαρά προσφυγική κρίση, αυτή μετεξελίχθηκε και τώρα μιλάμε για μεταναστευτικές κυρίως ροές και όχι προσφυγικές». Ανέφερε επιπλέον ότι στα προηγούμενα 4,5 χρόνια είχαν επιστραφεί μόνον 1.806 άνθρωποι και κατηγόρησε τον ΣΥΡΙΖΑ για «ιδεολογική προσέγγιση εναντίον των επιστροφών». Όλος χαρά δε εξήγγειλε πως «είμαστε αισιόδοξοι. Κάθε Παρασκευή γίνονται επιστροφές. Προσπαθούμε να φτάσουμε το στόχο που έχουμε βάλει, δηλαδή 200 επιστροφές την εβδομάδα! Άμα είσαι φιλελεύθερος, χωρίς αριστερές «ιδεολογικές αγκυλώσεις», στέλνεις εκατοντάδες ανθρώπους κάθε βδομάδα πίσω στην κόλαση από την οποία πασχίζουν να ξεφύγουν...

ΜΟΡΙΑ... ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟΤΕ

Αλλά μη νομίζει ο ΣΥΡΙΖΑ ότι έχουμε κοντή μνήμη. Στις 13/9/2018, όχι μία αλλά 19 ανθρωπιστικές οργανώσεις που δραστηριοποιούνταν στο Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων της Μόριας, με ανακοίνωσή τους μιλούσαν για τον «χειρότερο καταυλισμό προσφύγων», όπως είχε ήδη χαρακτηριστεί προ ημερών από το BBC. Όπως σημείωναν, περισσότεροι από 17.000 άνθρωποι παρέμεναν στοιβαγμένοι στις δομές του Βόρειου και Ανατολικού Αιγαίου η χωρητικότητά των οποίων δεν ξεπερνούσε τα 6.000 άτομα.

«Τίποτα δεν δικαιολογεί σήμερα τις ντροπιαστικές συνθήκες στις οποίες εξακολουθούν να ζουν εγκλωβισμένοι χιλιάδες άνθρωποι σε ευρωπαϊκό έδαφος. Οι ελληνικές αρχές οφείλουν να δράσουν επείγοντως για να εξασφαλίσουν πλήρη πρόσβαση στα βασικά δικαιώματα και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για τους πρόσφυγες, σύμφωνα με την ελληνική και διεθνή νομοθεσία», έλεγαν οι 19 οργανώσεις. Τότε, στις καλές εποχές του ΣΥΡΙΖΑ...

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΚΕ ΚΑΙ ΚΚ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Λαμπρή η κοινή ανακοίνωση που εξέδωσε το ΚΚΕ με το ΚΚ Τουρκίας, όπου επιτέλους διαπιστώνεται επιθετικότητα και από τις δύο άρχουσες τάξεις στο Αιγαίο. Μεταξύ άλλων αναφέρει πως «τα δύο κόμματά μας στηρίζονται στον προλεταριακό διεθνισμό,

στη διεθνιστική αλληλεγγύη και με αυτές τις αρχές αντιμετωπίζουμε τις σύνθετες εξελίξεις στην περιοχή μας, παλεύοντας για τα εργατικά, λαϊκά συμφέροντα» και προσθέτει: «Υπογραμμίζουμε πως τόσο η συνεργασία, όσο και οι ανταγωνισμοί των αστικών τάξεων της Τουρκίας και της Ελλάδας, π.χ. για το ποια χώρα θα γίνει «ενεργειακός κόμβος», υπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα και δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα των λαών [...] Οι λαοί της Τουρκίας και της Ελλάδας δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους. Έχουν συμφέρον να διεκδικήσουν να ζούν ειρηνικά και να παλεύουν για το δικό τους μέλλον, κόντρα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, στα καπιταλιστικά κέρδη, που οδηγούν στον πόλεμο και στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, το «ξερίζωμα» εκείνων των αιτιών που οδηγούν τους λαούς στην «κρεατομηχανή» του ιμπεριαλιστικού πολέμου».

Ωραία! Το ερώτημα είναι τι σχέση έχουν αυτά με τις διαρκείς τοποθετήσεις του ΚΚΕ, περί υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας στο Αιγαίο και στην ανατολική Μεσόγειο κ.λπ. Νομίζουν στον Περισσό ότι με τον πατριωτισμό εσωτερικής κατανάλωσης θα κερδίσουν μεγαλύτερη επιρροή; Κάνουν λάθος γιατί υπάρχουν πολλοί καλύτεροι και μάλιστα επαγγελματίες του είδους...

Σχετικά με την «επανεκκίνηση» της ΛΑΕ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Με μια δια πλειοψηφίας απόφαση της Πολιτικής Γραμματείας –στην πραγματικότητα των μελών της που πρόσκεινται στο Αριστερό Ρεύμα και την ΑΡΑΣ– δρομολογείται μια απόπειρα επανεκκίνησης της ΛΑΕ. Πρόκειται για μια πρόσκληση επαναλειτουργίας των τοπικών Πολιτικών Επιτροπών (αφού αυτές «αναδιαταχθούν» με συγχωνεύσεις και αλλαγές) και την υπόσχεση για μια σύγκληση –στο μέλλον– μιας «πανελλαδικής συνάντησης» (απ' όσα γνωρίζω, δεν υπάρχει καταστατική πρόβλεψη για τέτοιου είδους όργανο...), που θα συζητήσει τα αναγκαία ζητήματα αυτοκριτικής και τα ακόμα πιο αναγκαία ζητήματα της πολιτικής φυσιογνωμίας αυτού του «μετώπου», που αλλιώς ξεκίνησε κι αλλιώς εξελίχθηκε.

Διαδικασίες

Ας αρχίσουμε με τα τυπικά. Κορυφαίο όργανο της ΛΑΕ ανάμεσα στις Συνδιασκέψεις της, καταστατικά προβλέπεται ότι είναι το Πολιτικό Συμβούλιο (ΠΣ), τα μέλη του οποίου εκλέγονται από τη Συνδιάσκεψη και εκλέγουν την ΠΓ, η οποία λογοδοτεί στο ΠΣ. Το τελευταίο ΠΣ της ΛΑΕ συγκλήθηκε (πριν πολλούς μήνες) αμέσως μετά τη συντριπτική πολιτική ήττα στις ευρωεκλογές (0,56%) και πριν την πολιτική καταστροφή στις εθνικές εκλογές (0,28%). Το ΠΣ αποφάσισε τότε –δια πλειοψηφίας– το αυτόνομο κατέβασμα της ΛΑΕ στις εθνικές εκλογές, ενώ παρέπεμψε τη συζήτηση για την αυτοκριτική της ΛΑΕ, τα πολιτικά συμπεράσματα από την πορεία της και την απόφαση για το μέλλον της ΛΑΕ, σε έκτακτη Συνδιάσκεψη που όφειλε να συγκληθεί μέσα στο φθινόπωρο του 2019. Η κατεύθυνση αυτή δεν υλοποιήθηκε.

Η πλειοψηφία της ΠΓ, που σήμερα αποφασίζει την επανεκκίνηση της ΛΑΕ, ξεπερνά, κατά τη γνώμη μου, πολύ «εύκολα» αυτό το ζήτημα ως σκέτα «τυπικό». Δεν είναι. Μετά από τόσο σοβαρές ήττες, η τήρηση κάποιων ουσιαστικών διαδικασιών είναι αναντικατάστατη προϋπόθεση τόσο για να εμπνευστεί ξανά ένας κόσμος, όσο και για να διασφαλιστεί μια πειστικότητα στις πολιτικές απαιτήσεις απέναντι στα ερωτήματα που καθόρισαν την τύχη του εγχειρήματος.

Τιμώντας τις σχέσεις που αναπτύξαμε με πολλούς συντρόφους και συντρόφισσες μετά από πολλά χρόνια πολιτικής συνεργασίας, δεν θελήσαμε και δεν θέλουμε να δώσουμε συνέχεια και βάρος σε αυτή την παραβίαση της «τυπικότητας». Τα πολιτικά ζητήματα είναι εντέλει τα καθοριστικά.

Η ΛΑΕ ξεκίνησε για να αναμετρηθεί με ένα αυτονόητο και πολύ σημαντικό καθήκον: να δώσει κοινή πολιτική και οργανωτική έκφραση στην από τα αριστερά αντίσταση στη νεοεργατική

κή κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ. Η ήττα στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015 ήρθε κυρίως κάτω από το βάρος «αντικειμενικών» παραγόντων (εκβιασμός ΤΙΝΑ, αμφιβολίες ενός πλατύτερου κόσμου για την «κωλοτούμπα» ΣΥΡΙΖΑ, διαλυτικές συνέπειες της απογοήτευσης κ.ο.κ.), αν και ήταν σαφές ότι ενυπήρχαν και «υποκειμενικές» πολιτικές ευθύνες. Παρ' όλα αυτά η ΛΑΕ εξακολουθούσε να είναι ένας πόλος συσπείρωσης ενός πολύ σημαντικού δυναμικού, όπως φάνηκε από τη συμμετοχή στις διαδικασίες της Συνδιάσκεψής της. Το στοιχείο ήταν να συγκροτηθεί αυτός ο κόσμος, να παρέμβει συστηματικά στην αντίσταση στο μνη-

υπερεπένδυση στην «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» (που στην πράξη οδηγούσε σε έναν άκριτο, παρεξηγήσιμο και άσχετο με την πραγματικότητα «εξωραϊσμό» της Ρωσίας του Πούτιν), μαζί με τη φιλοξενία στις σελίδες της *Iskra* των σκληρών ιδεολόγων της νέας *Alt Right* και των ντόπιων «ψεκασμένων» ομολόγων της, έγιναν παράγοντες σύγχυσης, αποπροσανατολισμού και αποστράτευσης στις γραμμές της ΛΑΕ.

Το κρίσιμο βήμα ακολούθησε στη συνέχεια. Ο ηγετικός λόγος της ΛΑΕ υποβάθμισε τον κίνδυνο της ρατσιστικής και εθνικιστικής ακροδεξιάς, παρά τις προθέσεις της συντριπτικής πλειοψη-

με την πολιτική και οργανωτική στάση μας στα τελευταία χρόνια και, τελικά, με τις αποφάσεις της Συνδιάσκεψής μας.

Οι σύντροφοι και συντρόφισσες που πήραν την απόφαση της «επανεκκίνησης» της ΛΑΕ, υποτιμούν το γεγονός ότι τα πολιτικά ζητήματα που ανέδειξε η πορεία της ΛΑΕ προς την εκλογική συντριβή, δεν έχουν απαντηθεί με έναν τρόπο ενωτικό και αξιόπιστο, σε οποιοδήποτε επίπεδο, μέσα στη ΛΑΕ. Η αποδοχή της παραίτησης του σ. π. Λαφαζάνη δεν είναι απάντηση σε αυτό το καίριο ζήτημα. Πολύ περισσότερο που ο σ. π. Λ. επιμένει στις απόψεις του, εξακολουθεί να παίρνει πρωτοβουλίες προς τη συγκρότηση του «εθνικού/πατριωτικού χώρου».

Στις αποφάσεις του Αριστερού Ρεύματος, παρά την ουσιαστική διόρθωση προς την πολιτική ενότητα της ριζοσπαστικής Αριστεράς, επιβιώνουν στοιχεία που οδήγησαν στην προηγούμενη ήττα.

Μας είναι κατανοητό ότι προβλήματα που είχαν και έχουν να αντιμετωπίσουν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες αυτού του χώρου, είναι σοβαρά κι επικίνδυνα και ότι τόσο σημαντικές αλλαγές δεν μπορούν να γίνουν ακαριαία. Όμως σε ποια πολιτική βάση θα επιχειρηθεί η «επανεκκίνηση» της ΛΑΕ;

Όλοι γνωρίζουν ότι το ερώτημα παραμένει αναπάντητο. Γι' αυτό, άλλωστε, αναγνωρίζεται ότι η «επανεκκίνηση» είναι μια μεταβατική επιλογή, μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες για μια νέα αναγκαία πολιτική πρωτοβουλία, που ως βήμα αφετηρίας θα έχει τη συγκρότηση ενός ευρύτερου «Χώρου Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς». Θεωρούμε ότι προς αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούν όλοι, χωρίς όμως ενδιάμεσες «μεταβατικές» οργανωτικές συγκροτήσεις που είναι στον αέρα. Ο καθένας και η καθεμία οφείλει να παρουσιάσει καθαρά την «ταυτότητά του», να ξεδιπλώσει τις πολιτικές επιλογές του, και στη βάση αυτή να προκύψουν οι όποιες αναγκαίες νέες σχέσεις, συμμαχίες και απόπειρες.

Σε ό,τι μας αφορά, δεν έχουμε καμιά πρόθεση να επαναλάβουμε τα αρνητικά φαινόμενα σύγκρουσης και ανθρωποφαγίας που συνήθως συνδυάζονται με τις οργανωτικές διασπάσεις στην Αριστερά. Διαφωνούμε με τους συντρόφους και συντρόφισσες που αποφάσισαν την «επανεκκίνηση» της ΛΑΕ, θεωρούμε ότι αυτό το σχήμα δεν μπορεί και δεν πρόκειται να «περπατήσει». Όμως κρατάμε στο μυαλό μας ότι με τους περισσότερους συντρόφους και συντρόφισσες που κάνουν αυτή την επιλογή, έχουμε δουλέψει μαζί και θέλουμε να δουλέψουμε ξανά μαζί, σε νέα πολιτική βάση, στο μέλλον. Γι' αυτό, αν και δεν πρόκειται να τους ακολουθήσουμε στην «επανεκκίνηση» της ΛΑΕ, θα συνεχίσουμε να αρνούμαστε κάθε προσπάθεια διχωρισμού και αποκλεισμού, τόσο μέσα στις κινηματικές αντιστάσεις, όσο και μέσα στις πολιτικές διεργασίες που είναι σε εξέλιξη ή και αυτές που –εξ αντικειμένου– θα επωαστούν στο μέλλον.

Τα πολιτικά ζητήματα που ανέδειξε η πορεία της ΛΑΕ προς την εκλογική συντριβή, δεν έχουν απαντηθεί με έναν τρόπο ενωτικό και αξιόπιστο, σε οποιοδήποτε επίπεδο, μέσα στη ΛΑΕ.

μόνιο 3, να χτίσει μια πολιτική εναλλακτική από τη σκοπιά της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Λάθη και ευθύνες

Το στοιχείο αυτό χάθηκε κυρίως από τις ηγετικές πολιτικές ευθύνες και τα τραγικά λάθη που ακολούθησαν, μέσα βέβαια σε εξαιρετικά δύσκολες και πρωτότυπες συνθήκες:

Η αναγκαία κριτική στον ΣΥΡΙΖΑ εξελίχθηκε σε έναν επιθετικό βερμπολισμό, με περιορισμένο πολιτικό περιεχόμενο, που έχανε συχνά τη βασική εκτίμηση ότι η στόχευση της ΛΑΕ όφειλε να είναι στο «ακροατήριο» των αριστερών ανθρώπων που απογοητεύονταν από την πολιτική Τσίπρα. Αντί αυτής της επιλογής, που στις εκλογές αποδείχθηκε ότι αφορούσε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, ο ηγετικός λόγος της ΛΑΕ άρχισε σταδιακά να αναζητά, τάχα, πλατύτερα «εθνικά» ακροατήρια και κώφευσε στις προειδοποιήσεις ότι αυτά δεν υπάρχουν (ή ακριβέστερα δεν υπάρχουν για έναν σχηματισμό που είχε ταυτοτικά δομηθεί ως ριζοσπαστική Αριστερά).

Η ηγεσία της ΛΑΕ «διάβασε» τελείως λανθασμένα τις εξελίξεις στο ιμπεριαλιστικό μπλοκ της παγκοσμιοποίησης (Τραμπ, Brexit, ανάδυση του φιλελευθερισμού «εθνικής προτεραιότητας»). Εκτιμώντας αυτές τις εξελίξεις ως «αντικειμενικά προοδευτικές», άρχισε, σταδιακά, να στρέφεται προς μια στρατηγική «εθνικού ρεπουμπλικανισμού», υποχωρώντας από την επιμονή στον φυσιογνωμικό αντικαπιταλισμό της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Αναλύσεις για την «εξάντληση της δυναμικής της διεθνούς Αριστεράς», για τον (τάχα) «νέο ρόλο του εθνικού κράτους, που αποτελεί αποκούμπι των εργαζομένων και των φτωχών στα δεινά της παγκοσμιοποίησης», η

φίλια των μελών. Οι τοποθετήσεις π.χ. για τα εθνικιστικά συλλαλητήρια των μακεδονομάχων, η έμφαση στο ζήτημα της «ασφάλειας των συνόρων», η αναζήτηση μιας στρατηγικής ενότητας του «πατριωτικού χώρου», ήταν πολιτικές που –ίσως– ταίριαζαν στο ΔΗΚΚΙ ή στο ΕΠΑΜ, όμως ήταν αδύνατον να υλοποιηθούν από τη σύνθεση της ΛΑΕ, ακόμα και από την πλειοψηφία του Αριστερού Ρεύματος. Η απόσταση που αναπτύχθηκε ανάμεσα στην «κεντρική πολιτική εκφώνηση» και τις διαθέσεις (ακόμα και τον καθημερινό προγραμματισμό) των μελών, ήταν μια δραματική προειδοποίηση για την επερχόμενη κατάρρευση. Η ΛΑΕ πρώτα γνώρισε μια σημαντική αποσυσπείρωση, στη συνέχεια απομονώθηκε από ένα αριστερό δυναμικό και τελικά έφτασε στην εκλογική συντριβή.

Η στάση της ΔΕΑ

Η πολιτική διόρθωση δεν έγινε εφικτή, γιατί η ΛΑΕ λειτουργούσε ήδη με ένα υπερσυγκεντρωτικό-αρχηγικό τρόπο, που θα ήταν ακατάλληλος και για ένα «μονολιθικό κόμμα», ενώ ήταν πλήρως ασύμβατος με ένα πολυτασικό «μέτωπο». Οι ευθύνες, ασφαλώς, δεν περιορίζονται σε πρόσωπα. Σε ό,τι μας αφορά, αναζητούμε τους άξονες της αναγκαίας αυτοκριτικής μας στα εξής: Πόσο γρήγορα έπρεπε να αποφασίσουμε ότι η έμφαση στην αναγκαιότητα συγκρότησης πόλου της ριζοσπαστικής Αριστεράς είχε πλέον κριθεί; Πόσο γρήγορα και αποφασιστικά έπρεπε να προχωρήσουμε στη συγκρότηση εσωτερικού «μπλοκ» αντιπολίτευσης, μαζί με την ΑΡΑΝ και την ΑΡΑΣ; Πόσο γρήγορα έπρεπε να μην περιοριζόμαστε πλέον στο «εσωτερικό» της ΛΑΕ, αλλά να πάρουμε και πρωτοβουλίες έξω και πέρα από αυτήν; Σε αυτά τα ζητήματα επιχειρήσαμε να απαντάμε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οκτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Κυκλοφορεί
το τεύχος Νο 14
του περιοδικού
«Κόκκινο»

Το ζήτημα της κλιματικής κρίσης αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις του καιρού μας, ενώ ταυτόχρονα έχει προκαλέσει ένα ελπιδοφόρο διεθνές κίνημα. Το **αφιέρωμα** αυτού του τεύχους του περιοδικού «Κόκκινο» είναι προσανατολισμένο σε αυτό το ζήτημα και επιχειρεί να παρουσιάσει μια «ύλη» που θεωρούμε χρήσιμη για κάθε αγωνιστή-στρία. Ο **Πέτρος Ψαρρέας** αναλύει τις πτυχές της κλιματικής κρίσης, τη σημερινή κατάσταση και το μέγεθος της απειλής. Παρουσιάζει τη διεθνή συζήτηση γύρω από τις αναδυόμενες απαντήσεις εντός των πλαισίων του συστήματος (μεταξύ «μαύρης» και «πράσινης» ανάπτυξης), για να υπογραμμίσει την ανάγκη μιας **αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής οικολογικής στρατηγικής**, προτείνοντας τους βασικούς άξονές της. Ο **Χρήστος Σταυρακάκης** καταπιάνεται με μια πιο συγκεκριμένη κι «άμεσου ενδιαφέροντος» όψη του ζητήματος: την στρατηγική επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού για **εξορύξεις και για τον αγωγό East Med**, αναδεικνύοντας τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις, τα οικονομικά αποτελέσματα, αλλά και την σύνδεση αυτών των σχεδίων με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, που απειλούν την ειρήνη στην περιοχή. Μια άλλη όψη των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών παρουσιάζει το άρθρο του **Μαίκα Τ. Κλερ** για τη **στρατηγική του Πενταγώνου για την κλιματική κρίση**. Το «Δόγμα Πομπέο» αντιμετωπίζει το λιώσιμο των πάγων της Αρκτικής ως ευκαιρία για... νέες εξορύξεις στην περιοχή, απειλώντας με ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή τον πλανήτη και μετατρέποντας τις Βόρειες Θάλασσες σε νέο πεδίο επικίνδυνου, στρατιωτικοποιημένου ανταγωνισμού των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα. Το αφιέρωμα κλείνει ένα άρθρο του **Τζέιμς Πλέστεντ**, που γενικεύει όσον αφορά αυτές τις επικίνδυνες **απαντήσεις των αρχουσών τάξεων** στις συνέπειες της κλιματικής κρίσης. Ισχυρίζεται ότι δεν «είμαστε όλοι μαζί σε αυτό», συνδέοντας την κλιματική κρίση με άλλα κρίσιμα πεδία αντιπαράθεσης: η απάντηση των «από πάνω» περιλαμβάνει κλιμάκωση των πολέμων, του ρατσισμού και του αυταρχισμού, με μόνη έγνοια **να διασώσουν την εξουσία τους «σε έναν φλεγόμενο πλανήτη»**.

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας, κυκλοφορεί λίγο μετά τη συμπλήρωση **20 χρόνων από τη «μάχη του Σιάτλ»** και τη γέννηση του διεθνούς κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Στο σχετικό άρθρο, ο **Πάνος Πέτρου** επιχειρεί έναν γενικό απολογισμό των διαδοχικών «κύκλων» μέσα από τους οποίους πέρασαν τα κινήματα και η Αριστερά αυτά τα

χρόνια και κάποιες σκέψεις για τον νέο «κύκλο» που ξεδιπλώνεται μπροστά μας, ισχυριζόμενος ότι το μήνυμα που έστειλε η άνοιξη του διεθνούς κινήματος, τότε, ισχύει και σήμερα: **«Η ιστορία δεν τελείωσε»**.

Αυτός ο ισχυρισμός υποστηρίζεται από την διεθνή κατάσταση. Όπου οι «από πάνω» εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν προβλήματα και περιπέτειες. Στο άρθρο του **Ανρί Βιλντό** παρατίθεται μια ενδελεχής επισκόπηση της κατάστασης της διεθνούς οικονομίας, της πορείας της προς μια **«επερχόμενη κρίση»** αλλά και των απαντήσεων που επεξεργάζονται τα αστικά επιτελεία σε έναν κόσμο που αλλάζει, ξεχωρίζοντας την **άνοδο του «εθνικο-φιλελευθερισμού»**.

Αλλά τα πιο ευχάριστα νέα έρχονται «από τα κάτω», όπου τους τελευταίους μήνες είναι σε εξέλιξη ένα διεθνές κύμα αγώνων.

Παρουσιάζουμε **δύο άρθρα για το γαλλικό εργατικό κίνημα**. Το πρώτο άρθρο είναι ένας απολογισμός του **Ιάν Σεζάρ** για προηγούμενες **μεγάλες μάχες του εργατικού κινήματος (1995-2003-2010)** στη Γαλλία, με χρήσιμα συμπεράσματα για το σήμερα. Το δεύτερο είναι μια ανταπόκριση του **Ντέιβιντ Τέιλορ**, που βρέθηκε στη Γαλλία τις μέρες της **ηρωικής απεργίας διαρκείας των σιδηροδρομικών ενάντια στη μεταρρύθμιση Μακρόν** και παρουσιάζει τις υποδειγματικές μορφές οργάνωσης του αγώνα τους. Η Γαλλία υπενθυμίζει –για άλλη μια φορά– ότι κάνει μεγάλο λάθος όποιος βιάζεται να «ξεγράψει» το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα.

Ακολουθεί μια συνέντευξη του **Φρανκ Γκοντισό**, για την **«επιστροφή του ταξικού πολέμου» στη Λατινική Αμερική**, όπου συνεχίζει να ξεδιπλώνεται η συντηρητική απερίσκεπη μετά την κρίση των «ροζ κυβερνήσεων», αλλά εδώ και μήνες συναντά μεγάλες κοινωνικές αντιστάσεις (Χίλη, Εκουαδόρ, Κολομβία...).

Η συνέντευξη του **Ζιλμπέρ Ασκάρ** για την **«επιστροφή των αραβικών εξεγέρσεων»**, συμπληρώνει την εικόνα, παρουσιάζοντας το άλλο «θερμό» κινηματικό μέτωπο του πλανήτη: Σε Σουδάν, Αλγερία, Ιράκ και Λίβανο, μαζικές λαϊκές εξεγέρσεις παίρνουν τη σκυτάλη από τα ηττημένα αδέρφια τους σε Αίγυπτο, Συρία κ.ά.

Ο **Σωτήρης Μάρταλης** γράφει για τις **μεγάλες αλλαγές που έχουν γίνει στις εργασιακές σχέσεις**, ως γενική κατεύθυνση της άρχουσας τάξης από το 1990 που κλιμακώθηκε στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων. Παρουσιάζει τα θλιβερά πεπραγμένα της τετραετίας ΣΥΡΙΖΑ, την αχαλίνωτη επίθεση του Μητσοτάκη σήμερα, τη στάση των συνδικάτων και την αναγκαία τοποθέτηση της Αριστεράς απέναντι στις προκλήσεις που δημιουργεί το νέο εργασιακό τοπίο.

Νέες αντεργατικές ρυθμίσεις σε σχέδιο του Υπ. Εσωτερικών Υποστελέχωση του Δημοσίου –αναθέσεις σε ιδιώτες

Της Κατερίνας Γιαννούλια,
μέλους της παράταξης
ΑΚΙΓΔΥ-Συσπειρώσεις

Νέες αντεργατικές και αντιλαϊκές ρυθμίσεις προβλέπονται στο σχέδιο νόμου «Ρυθμίσεις Υπουργείου Εσωτερικών», που πρόκειται να ψηφιστεί το επόμενο διάστημα. Πρόκειται για άλλο ένα νομοσχέδιο που αποκαλύπτει τις προθέσεις της κυβέρνησης: διαχείριση της υποστελέχωσης, περαιτέρω διάλυση του Δημοσίου, ασφυκτικός έλεγχος και προώθηση των «προθύμων» στην υπηρεσιακή ιεραρχία, με ακόμα μεγαλύτερη ανάθεση της «ανάπτυξης» σε ιδιώτες.

Κινητικότητα

Στην ενότητα που αφορά την «κινητικότητα», περιορίζεται η δυνατότητα των εργαζομένων να μετακινηθούν σε άλλους φορείς, αφού, όπως περιγράφεται στην αιτιολογική έκθεση, «επιδιώκεται η σύντμηση των διαδικασιών κινητικότητας μέσω της υιοθέτησης δύο αντί για τρεις κύκλων κινητικότητας κατ' έτος», ενώ ομολογείται η πρόθεση για «ένα σύστημα ολιστικής προσέγγισης του όρου "στελέχωση" αναφορικά με τις δημόσιες υπηρεσίες, καθώς η κινητικότητα συνδέεται ευθέως με τις διαδικασίες πρόσληψης, ώστε να διασφαλίζεται η συνέχεια και η συνάφεια των σχετικών αιτημάτων των φορέων». Είναι προφανές ο στόχος το Δημόσιο να παραμείνει υποστελεχωμένο, με μικρό αριθμό εργαζομένων, χαμηλές και υποβαθμισμένες υπηρεσίες προς το κοινωνικό σύνολο, ενώ στις επόμενες ενότητες του νομοσχεδίου ομολογείται ότι οι κοινωνικές ανάγκες που θα μένουν ακάλυπτες, ακριβώς λόγω αυτής της επιλογής,

θα ανατίθενται σε ιδιώτες!

Επιπλέον, οι εργαζόμενες κι εργαζόμενοι που αιτούνται μετάταξη σε ανώτερη κατηγορία, υποχρεώνονται να το κάνουν μέσω του συστήματος της κινητικότητας, περιορίζοντας έτσι τις δυνατότητες εξέλιξης των εργαζομένων αυτών.

Διατηρούνται οι απαράδεκτες προϋποθέσεις του 74 του ν. 4590/2019 για τις μετατάξεις των ΙΔΑΧ υπαλλήλων, ενώ δεν εξασφαλίζεται η κάλυψη της μισθοδοσίας των εργαζομένων των ΟΤΑ, που μετακινούνται, από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Οι μετατάξεις κι οι αποσπάσεις γίνονται από τριμελές όργανο της υπηρεσίας υποδοχής, χωρίς να προβλέπεται ούτε η απλή παρουσία, ως παρατηρητών, των εκλεγμένων εκπροσώπων των εργαζομένων. Διαδικασίες στα κρυφά!

Υπηρεσιακή εξέλιξη

Στο Σύστημα Επιλογής Προϊσταμένων ακολουθείται η ίδια λογική του αποκλεισμού των αιρετών των εργαζομένων, αφαιρώντας... πανηγυρικά την αρμοδιότητα αυτή από τα Υπηρεσιακά Συμβούλια και αντικαθιστώντας τα με απολύτως ελεγχόμενα όργανα (Συμβούλιο Επιλογής Προϊσταμένων Τμημάτων-ΣΕΠΤ και Συμβούλιο Επιλογής Προϊσταμένων-ΣΕΠ). Δεν προβλέπεται και σε αυτή την περίπτωση η παρουσία σωματείων και συνδικαλιστικών οργάνων, ούτε για «ξεκάρφωμα»! Ακόμα χειρότερα είναι τα νέα για τη «δομημένη» συνέντευξη και τη μοριοδότηση, αφού, όσο ανεβαίνει η θέση ευθύνης, τόσο αυξάνεται και το ποσοστό της συνέντευξης σε σχέση με τα τυπικά-αντικειμενικά προσόντα, των οποίων το ποσοστό μειώνεται.

Η εμπειρία σε θέσεις ευθύνης, που έχει αποκτηθεί με το καθεστώς της ανάθεσης, επιβραβεύεται κι έτσι, όσες κι όσοι δεν βρέθηκαν ποτέ με αυτά τα... «προσόντα» και τις αντίστοιχες διασυνδέσεις, δεν θα

μπορέσουν να αγωνιστούν ισότιμα στην κούρσα της υπηρεσιακής ιεραρχίας, αφού θα υστερούν πάντα στο κριτήριο που ονομάζεται «μοριοδότηση βάσει εργασιακής εμπειρίας και άσκησης καθηκόντων ευθύνης». Το μήνυμα προς τους εργαζόμενους είναι σαφές από αυτή, αλλά και τις προηγούμενες κυβερνήσεις που κινούνται και σε αυτό το επίπεδο με τους... κλασικούς τρόπους.

Ακόμα και τα ίδια τα τυπικά προσόντα διαστρεβλώνονται κατά τη μοριοδότησή τους για την υπηρεσιακή εξέλιξη, με ταξικό πρόσημο. Δηλαδή το βασικό πτυχίο απαξιώνεται, έχοντας μειωμένη μοριοδότηση, ενώ όσο ανεβαίνει η βαθμίδα των μεταπτυχιακών σπουδών, η μοριοδότηση αυξάνεται, κάτι που πρωτοείδαμε στο Νόμο Γαβρόγλου, για τις προσλήψεις με προσοντολόγιο στην εκπαίδευση.

Έμμεση ιδιωτικοποίηση

Το Κεφάλαιο Β', «ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ», απελευθερώνει την ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών, αποδέχεται και ενσωματώνει τη διαχείριση της υποστελέχωσης και την επιλογή για μη προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, εκφράζοντας την απόλυτη προσήλωση του κόμματος της ΝΔ στην ιδιωτική πρωτοβουλία, τις αγορές και τα κέρδη, που νομικά προσπαθεί να τους εξασφαλίσει σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό, αδιαφορώντας για την πλειοψηφία της κοινωνίας.

Οι Αναπτυξιακές Εταιρίες των ΟΤΑ αποκτούν το ελεύθερο να αναθέτουν έργο: «Με τις διατάξεις του άρθρου 21 δίδεται η δυνατότητα υποκατάστασης των τεχνικών υπηρεσιών οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης που δεν διαθέτουν τεχνική επάρκεια κατά τις διατάξεις του άρθρου 44 παρ. 1 του ν. 4412/2016 να συνάπτουν συμβάσεις οριζόντιας συνεργασίας με-

ταξύ αναθετουσών αρχών κατά το άρθρο 12 παρ. 4 του ίδιου νόμου». Και ακόμα πιο γλαφυρά, παρακάτω: «Εν κατακλείδι, με την παρούσα ρύθμιση ανατίθεται η διεξαγωγή της διαδικασίας σύναψης, η εποπτεία και η επίβλεψη των δημοσίων συμβάσεων έργων ή μελετών αρμοδιότητάς της στους προτεινόμενους φορείς και επιλύεται το μείζον ζήτημα της υποστελέχωσης με ειδικό εξειδικευμένο τεχνικό προσωπικό των τεχνικών υπηρεσιών των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης, αφού η εύρυθμη λειτουργία των υπηρεσιών αυτών αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την απορρόφηση αναπτυξιακών προγραμμάτων και λοιπών επενδυτικών εργαλείων...».

Όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις και, με ακόμα μεγαλύτερη ζέση η τωρινή, έχουν βάσει στόχο τη διάλυση του Δημοσίου, για να ωφεληθούν οι επενδυτές και να μην υπάρχει κανένα «ρίσκο» στην αγορά.

Το συμφέρον της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας και των εργαζομένων σε Δημόσιο και Ιδιωτικό Τομέα είναι η προστασία των Δημόσιων Υπηρεσιών, η λειτουργία τους με εργαζομένους που θέλουν να προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο και όχι στους λίγους ιδιώτες-επιχειρηματίες, με επαρκές, μόνιμο προσωπικό, χωρίς ιδιωτικοποιήσεις και αναθέσεις.

Το νομοσχέδιο του Υπ. Εσωτερικών είναι συνέχεια του «επιτελικού κράτους» και των άλλων καταστροφικών παρεμβάσεων και νομοθετημάτων που έχουν γίνει όλα τα μνημονιακά χρόνια (με ευκαιρία την κρίση).

Η πολιτική και συνδικαλιστική Αριστερά, ενώνοντας το εργατικό κίνημα με την κοινωνία, είναι απαραίτητο να αναδείξει τα προβλήματα, αλλά και να οργανώσει την πάλη απέναντι στην απόλυτη διάλυση, υποστελέχωση και ιδιωτικοποίηση των δημοσίων υπηρεσιών.

Το κτιριακό πρόβλημα του ΥΠΑΑΤ είναι αποτέλεσμα της λιτότητας και της φτώχειας

Η πρόσφατη αιματηρή συμπλοκή στη Μενάνδρου, με πιστόλια και μαχαίρια, με θανάτους και τραυματισμούς ανθρώπων, καταδεικνύει την τραγική εγκατάλειψη της περιοχής, αλλά και των κατοίκων της (ντόπιων και μεταναστών).

Το ΥΠΑΑΤ έχει αρκετά κτίρια σε περιοχές παρατημένες συνειδητά από το κράτος. Τα κτίρια στα οποία περνάμε τουλάχιστον 8 ώρες από τη ζωή μας καθημερινά, δουλεύοντας, παρουσιάζουν πάρα πολλά προβλήματα μέσα κι έξω. Κτίρια υπό κατάρρευση, χωρίς εξόδους κινδύνου, με προβλήματα θέρμανσης, που πλημμυρίζουν, με το ρεύμα να περνάει από υγρασία, βρόμικα, χωρίς προ-

σωπικό για την καθαριότητα, με ποντίκια και περιστέρια κλπ.

Κατ' επανάληψη έχουν απευθυνθεί τα σωματεία μας σε όλες τις πολιτικές ηγεσίες ανεξαιρέτως, για την αναβάθμιση των υποδομών στις οποίες δουλεύουμε και ποτέ δεν έγινε απολύτως τίποτα.

Καμιά ηγεσία δεν βρίσκει κτίριο για να μεταφερθούμε όλοι οι εργαζόμενοι και οι υπηρεσίες μας, κάτι που θα διευκόλυνε τη δουλειά και τη ζωή μας.

Η αναζήτηση κτιρίου για τη μετακόμιση του Υπουργείου μας γίνεται τα τελευταία, μνημονιακά, χρόνια σε αυτά που διαθέτουν οι τράπεζες κυρίως, αφού σχεδόν το σύνολο της περιουσίας του Δημοσίου έχει παραδοθεί στους ιδιώτες.

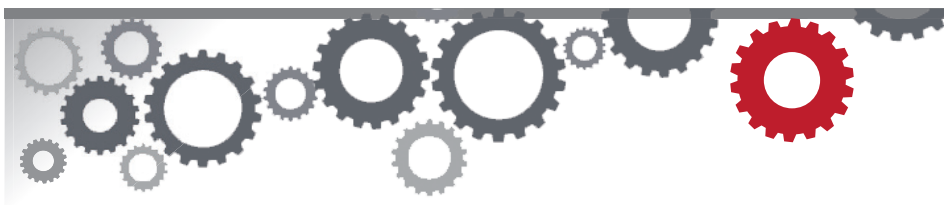
Οι ανάγκες των εργαζομένων της χώρας αντιμετωπίζονται ως «περιττό κόστος», ενώ από τη μια οι επιχειρηματίες απολαμβάνουν ελάφρυνση φόρων, ασφαλιστικών εισφορών, πορεία προς κατάργηση του «μη μισθολογικού κόστους» κ.ά. κι από την άλλη αμύθητα ποσά ξοδεύονται για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Είναι προφανές ότι αν δεν διεκδικήσουμε με δυναμικό κι επίμονο τρόπο λεφτά για τις ανάγκες μας, οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου δεν πρόκειται να... συγκινηθούν και να φροντίσουν, ούτε καν για την ασφάλειά μας.

Κινδυνεύουμε από τις περικοπές και την υποχρηματοδότηση!

Τα κτίριά μας βρίσκονται σε μια περιοχή όπου ζουν άνθρωποι σε άθλιες συνθήκες και πολλές φορές οι μετανάστες της γειτονιάς κατηγορούνται συλλήβδην και στοχοποιούνται ως υπεύθυνοι για την εγκληματικότητα. Ο ρατσισμός δεν είναι λύση!

Γι' αυτό τα σωματεία κι οι ομοσπονδίες μας δεν πρέπει να μπουκνούν στο «παιχνίδι» που λέει ότι τα προβλήματα στη γειτονιά και τη ζωή μας τα δημιουργούν οι «αλλοδαποί», ούτε το πρόβλημα θα λυθεί με το να μας συνοδεύουν κλούβες κι αστυνομικοί στο σπίτι και τη δουλειά μας, οι ίδιοι αστυνομικοί που καταστέλλουν με βία και χημικά τις εργατικές διαμαρτυρίες μας.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Ταφόπλακα στα ΕΛΤΑ η απελευθέρωση της Ταχυδρομικής Αγοράς

Η διοίκηση των ΕΛΤΑ (Ελληνικά Ταχυδρομεία), εφαρμόζοντας την πολιτική της κυβέρνησης, προχωρά σε νέα μεγάλη μείωση του «μόνιμου» προσωπικού, όπως επίσης και σε κλείσιμο δεκάδων καταστημάτων και κέντρων διανομής. Ταυτόχρονα απολύει εκατοντάδες ενοικιαζόμενους εργαζόμενους, το αναλώσιμο δυστυχώς προσωπικό που έχουν όλες οι κυβερνήσεις χρησιμοποιήσει χρόνια τώρα.

Αυτή η πολιτική των περικοπών θέσεων εργασίας αναμένεται να φέρει άμεσα μεγάλη εντατικοποίηση της δουλειάς και χειροτέρευση των όρων εργασίας για τους εργαζόμενους που θα συνεχίσουν να δουλεύουν. Σύμφωνα με τα στοιχεία των ΕΛΤΑ (οικονομικές καταστάσεις) τουλάχιστον για το 2018 στη μητρική εταιρεία δούλευαν 5.852 εργαζόμενοι. Από εκεί και πέρα υπολογίζεται ότι στα ΕΛΤΑ συνολικά (μητρική και ΕΛΤΑ Courier) δουλεύουν άλλοι 1.750 περίπου εργαζόμενοι -1.100 συμβασιούχοι και 650 ενοικιαζόμενοι. Η διοίκηση των ΕΛΤΑ αποφάσισε ότι πρόκειται για αριθμούς θέσεων εργασίας (περίπου 7.500 συνολικά) που δεν ταιριάζουν στο σχέδιο «Επιχειρησιακή συνέχεια και ανάκαμψη από καταστροφή» και ανέθεσε στην εταιρεία PLAS AE να προχωρήσει σε σχέδιο εθελουσίας εξόδου.

Στόχος του νέου προγράμματος «εθελουσίας εξόδου» είναι να φύγουν περίπου 2.000 εργαζόμενοι, που σημαίνει μείωση του προσωπικού κατά 35% και ταυτόχρονα κλείσιμο 215 καταστημάτων. Για μια φορά ακόμη την εξυπηρέτηση συμφερόντων των μεγαλοιδιωτών (ACS, Speedex, Γενική Ταχυδρομική κ.ά.), που ελέγχουν τον κλάδο έχοντας μέλη στη διοίκηση του ΣΕΒ, θα την πληρώσουν όχι μόνο οι εργαζόμενοι στα ΕΛΤΑ, αλλά και οι λαϊκές ανάγκες. Τα ΕΛΤΑ εκτός από την αποστολή επιστολών και δεμάτων, εξυπηρετούν μια σειρά από άλλες υπηρεσίες (π.χ. τραπεζικές), ιδιαίτερα σε περιοχές όπου απουσιάζουν ή έχουν κλείσει, λόγω περικοπών στα μνημο-

νιακά χρόνια, δεκάδες καταστήματα τραπεζών.

Η μείωση του προσωπικού για να σωθούν τα ΕΛΤΑ ή, όπως λέει η προπαγάνδα του νεοφιλελευθερισμού, για να αντιμετωπιστούν τα ελλείμματα και να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα της εταιρείας, είναι μια φθηνή δικαιολογία. Είναι απολύσεις και απαξίωση του Οργανισμού, που έχουν σχεδιαστεί εδώ και αρκετά χρόνια, από το 2012 που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ η απελευθέρωση της ταχυδρομικής αγοράς. Έτσι η κρατική εταιρεία που είχε την υποχρέωση να εξυπηρετεί και το πιο απομακρυσμένο και δύσβατο ορεινό χωριό, έπρεπε να ανταγωνιστεί τις ιδιωτικές εταιρείες που δούλευαν με κακοπληρωμένο προσωπικό και πλήρη εντατικοποίηση της εργασίας σε καταστήματα και εργοστάσια διαλογής που θυμίζουν μεσαιωνικά κάτεργα. Και χωρίς να εξυπηρετούν και την πιο δύσβατη ραχούλα.

Συνεπείς στην εξυπηρέτηση των ιδιωτών ήταν όλες οι κυβερνήσεις τα τελευταία 8 χρόνια που εφαρμόζεται η απελευθέρωση της ταχυδρομικής αγοράς. Συνεπείς προς τα ΕΛΤΑ δεν ήταν. Μέχρι και σήμερα δεν έχουν εφαρμόσει την πρόβλεψη του νόμου για χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό μέρους του καθαρού κόστους παροχής της καθολικής υπηρεσίας που επιβαρύνει τον ΦΠΚΥ (Φορέα Παροχής Καθολικής Υπηρεσίας), δηλαδή τα ΕΛΤΑ. Τα χρέη αυτά ανέρχονται σε 183 εκατ. ευρώ.

Στο πλαίσιο του ίδιου νόμου, τα ΕΛΤΑ πέρασαν στο «υπερταμείο» των ιδιωτικοποιήσεων που δημιούργησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Άλλωστε αυτός είναι ο βασικός τους στόχος. Ιδιωτικοποίηση των ΕΛΤΑ, ώστε να καρπωθούν οι ιδιώτες το διόλου ευκαταφρόνητο πελατολόγιό τους και με κακοπληρωμένους και ευέλικτους εργαζόμενους. Αυτή η πολιτική είχε καταστρεπτικές συνέπειες. Σύμφωνα με την ΕΕΤΤ (Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων) και τις ετήσιες εκθέσεις της, την περίοδο 2012-2017, ο κύκλος εργασιών των ΕΛΤΑ

έπεσε από τα 401 στα 311 εκατ. ευρώ, ενώ αυτός των ιδιωτικών εταιρειών ταχυμεταφορών ανέβηκε από τα 305 στα 368 εκατ. ευρώ.

Το ίδιο διάστημα χάθηκαν περίπου 2.500 θέσεις εργασίας. Το προσωπικό των ΕΛΤΑ μειώνεται συνεχώς από 11.000 που ήταν το 2010 (μόνιμοι) σχεδόν στο μισό (περίπου 6.000), ενώ η αύξηση στις ιδιωτικές εταιρείες είναι από 7.800 σε 10.250 εργαζόμενους.

Η αλήθεια είναι ότι η απάντηση των εργαζόμενων στα ΕΛΤΑ είναι δυσανάλογη της επίθεσης που δέχονται τα τελευταία χρόνια, είτε λόγω της γραφειοκρατίας που κυριάρχησε στην Ομοσπονδία τους, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν ούτε αντιδράσεις φραστικές σε αυτή την πορεία. Αποκορύφωμα ήταν η σύμπλευση των δυνάμεων ΠΑΣΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, που υπέγραψαν συμφωνία με τη διοίκηση των ΕΛΤΑ τον Ιούλη του 2017. Αλλά και στον ιδιωτικό τομέα τα σωματεία είχαν είτε μη κινηματική πορεία σε αντίθεση με τα πρώτα χρόνια δράσης τους (π.χ. ΣΕΤΤΕΑ) ή λειτουργήσαν ως σχετιστικές κομματικές ταμπέλες (π.χ. ΣΕΤΤΑ) ή τα επιχειρησιακά ελέγχονταν από εργοδοτικές παρατάξεις (π.χ. Speedex). Αποτέλεσμα ήταν να μην υπάρξει ούτε συντονισμός των αντιστάσεων.

Στη συμφωνία του 2017 προβλέπονται δυστυχώς 3 συμφωνημένα σημεία, που οι εργαζόμενοι θα χρειαστεί να παλέψουν σκληρά για να τα ανατρέψουν: εθελοντική αποχώρηση προσωπικού με ώριμα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, που μπορεί να λάβει άμεσα σύνταξη, μείωση του κόστους μισθοδοσίας του προσωπικού κατά 12,5% στο μισθολογικό κλίμακιο και μείωση του αριθμού των καταβαλλόμενων υπερωριών στο προσωπικό. Αυτό το διάστημα υπάρχουν κάποιες κινητοποιήσεις ενοικιαζόμενων εργαζόμενων ενάντια στις απολύσεις στα ΕΛΤΑ. Είναι αγώνες που μπορούν να συσπειρώσουν τους εργαζόμενους στον κλάδο, αν οργανωθούν έξω από κομματικές περιχαράκωσεις και δήθεν ταξικές καθαρότητες.

Επικίνδυνες μετακινήσεις και ρουσφέτια στο Αμαλία Φλέμινγκ

Επικίνδυνη μετακίνηση νοσηλεύτριας από την Καρδιολογική Μονάδα του νοσοκομείου καταγγέλλει το Σωματείο Εργαζομένων του Γενικού Νοσοκομείου Φλέμινγκ. Σύμφωνα με την καταγγελία, η μετακίνηση της νοσηλεύτριας εντάσσεται στη συνεχή προσπάθεια των μνημονιακών κυβερνήσεων να μειώσουν το προσωπικό του νοσοκομείου. Ειδικά στην Καρδιολογική Μονάδα είναι ορατός πια ο κίνδυνος να κλείσει, καθώς λειτουργεί πλέον μόνο με 9 νοσηλεύτριες σε 24ωρη βάση, ενώ χρειάζονται 12 βάρδιες για να καλυφθούν οι ανάγκες της Μονάδας.

Η εικόνα συρρίκνωσης του νοσοκομείου είναι ίδια και σε άλλες κλινικές του. Η αντίστοιχη τελευταία μετακίνηση αναισθησιολόγου έχει οδηγήσει στο κλείσιμο μία χειρουργική αίθουσα. Συνολικά στο νοσοκομείο υπάρχουν ελλείψεις όχι μόνο προσωπικού, αλλά και σε υποδομές, συντήρηση και υλικά. Το Αμ. Φλέμινγκ είναι το μοναδικό νοσοκομείο που έμεινε ανοιχτό (από τα 8 που έκλεισαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις). Οι εργαζόμενοι με την αλληλεγγύη κατοίκων της περιοχής είχαν πετύχει αυτή τη νίκη. Μια πύρρειο νίκη, καθώς χάθηκαν τμήματα, κλινικές, χειρουργικά κρεβάτια, εργαστήρια και 300 εργαζόμενοι. Χάθηκε ως γνωστό η πτέρυγα Μπόμπολα.

Ακόμη κι έτσι το Αμ. Φλέμινγκ εξυπηρετεί πάνω από 3.500 πολίτες κάθε μήνα για νοσηλεία, χειρουργικές επεμβάσεις και στα τακτικά ιατρεία. Εξακολουθεί μάλιστα να εφημερεύει και να δέχεται έκτακτα περιστατικά. Παρ' όλα αυτά το μνημονιακό σχέδιο κλεισίματος του νοσοκομείου παραμένει ενεργό, αυτή τη φορά από τη ΝΔ. Οι εργαζόμενοι, μαζί με τους κατοίκους της περιοχής, δηλώνουν ξανά αποφασισμένοι να παλέψουν για να μείνει ανοιχτό το νοσοκομείο.

Απαραίτητες οι πρωτοβουλίες της Αριστεράς
για να υπάρξει ΓΣΕΕ των εργατών

Διασωληνωμένη η ΓΣΕΕ

Του Θοδωρή Πατσatzή

Με μια ολιγόλογη ανακοίνωση, η διορισμένη διοίκηση της ΓΣΕΕ ενημέρωσε τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα ότι, την Τρίτη 25 Φλεβάρη, θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα ένα συνέδριο παρωδία της ιστορικότερης εργατικής Συνομοσπονδίας της χώρας. Ένα συνέδριο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της συμφωνίας για κοινωνική ειρήνη και συναίνεση, που η ηγεσία της ΓΣΕΕ (ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) υπογράφει μόνιμα τα τελευταία χρόνια με τους τραπεζίτες, τους βιομήχανους και τους εφοπλιστές.

Είναι γεγονός ότι η ΓΣΕΕ έχει φτάσει στο σημείο να μοιάζει «διασωληνωμένη» σε κρεβάτι Μονάδας Εντατικής Θεραπείας, όπου όμως η πορεία της δεν είναι αναστρέψιμη και βαδίζει προς έναν αργό και βασανιστικό θάνατο. Ο οργανισμός της μοιάζει να ξεμένει όλο και περισσότερο χρόνο με το χρόνο από τη μοναδική ουσία που μπορεί να της δώσει πνοή. Από τους σκληρά εργαζόμενους και ειδικά τους πιο νέους. Αυτούς που δουλεύουν στα μνημονιακά κάτεργα των εταιρειών τηλεφωνίας, των κούριερ και των ντελιβεράδων, των χιλιάδων εργαζομένων στον επισιτισμό και τουρισμό, στις ιδιωτικές δομές υγείας, των εργαζομένων σε πολυκατοστήματα και σουπερμάρκετ.

Η ΓΣΕΕ αυτή τη στιγμή διασώζεται από τους εργαζόμενους στις πρώην ΔΕΚΟ (Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας), όπως η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ, οι εργαζόμενοι στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς κ.α., χωρίς όμως κι εκεί να έχει προσπαθήσει να υπάρξουν οποιεσδήποτε αντιστάσεις απέναντι στα σχέδια ιδιωτικοποίησης και απαξίωσής τους. Αν δεν μπορεί να πείσει τους μόνιμους σε μεγάλο βαθμό εργαζόμενους σε αυτούς τους οργανισμούς ότι λειτουργεί σωστά, με τον τρόπο που κινείται τα τελευταία χρόνια, καταλαβαίνουμε ότι είναι απίθανο να πείσει τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Πώς να τους πείσει, όταν οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ σε μια σειρά Εργατικά Κέντρα ψήφισαν, ώστε να μη γίνει η απεργία για το ασφαλιστικό στις 18 Φλεβάρη.

Αυτή η κατρακύλα έχει συνέπειες που

την κάνουν πιο αδύνατη αγωνιστικά και σε διαπραγματεύσεις, μέσα από τη μείωση της συμμετοχής των εργαζομένων στα σωματεία μέλη της, συνέπειες που μετριούνται καθημερινά, όσο οι εργαζόμενοι μένουν απροστάτευτοι τα τελευταία χρόνια να δέχονται ακόμη και σωματικές επιθέσεις βίας από τους εργοδότες τους. Και συνέπειες πολιτικές, καθώς μόνο αγανάκτηση προκαλεί η απόφαση να διασωθούν οι γραφειοκράτες που διοικούν τη ΓΣΕΕ με την παρουσία ΜΑΤ και αστυνομίας στο συνέδριο. Ο μηχανισμός που ανοίγει τα κεφάλια των εργατών, όταν αυτοί γίνονται επικίνδυνοι για το καθεστώς, και καλείται δήθεν για να προστατέψει τις διαδικασίες της Συνομοσπονδίας τους. Με αυτή την εξέλιξη, ο χαιρετισμός που διαδίδεται ότι θα κάνει στο συνέδριο ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης είναι το σκηνικό μιας κακής παραγωγής κωμωδίας.

Η συνδικαλιστική και η πολιτική Αριστερά επείγει πια να πάρει πρωτοβουλίες. Δεν γίνεται να μένει αναπάντητη από τα συνδικάτα η επίθεση στο ασφαλιστικό, που θα έχει και συνέχεια με νεότερο νόμο. Δεν γίνεται να μένει αναπάντητη κάθε χρόνο η προσπάθεια ΣΕΒ και κυβερνήσεων να μένουν καθηλωμένοι οι μισθοί. Δεν γίνεται να μένουν αναπάντητα τα προγράμματα εθελουσίας εξόδου σε μεγάλους οργανισμούς, ώστε να προχωρήσουν με γοργότερα βήματα οι ιδιωτικοποιήσεις. Δεν γίνεται να μένουν αναπάντητες οι απολύσεις συμβασιούχων στη ΔΕΗ και ενοικιαζόμενων στα ΕΛΤΑ. Δεν γίνεται να μένει αναπάντητη η προσπά-

θεια των ξενοδόχων και των εργοδοτών σε επισιτισμό και τουρισμό οι εργαζόμενοι να δουλεύουν ατέλειωτες ώρες σαν σκλάβοι, με μισθούς πείνας. Δεν γίνεται να μην υπάρχει αντίσταση στην εξαπλώση της ανασφάλιστης εργασίας. Δεν γίνεται να μην υπάρχει προσπάθεια να ενταχθούν στα συνδικάτα οι μετανάστες και πρόσφυγες εργαζόμενοι. Δεν γίνεται να μην υπάρχουν στα συνδικάτα διεκδικήσεις υπέρ των γυναικών και κατά των σεξιστικών διακρίσεων και παρενοχλήσεων στους χώρους δουλειάς.

Δεν μπορεί να μένει αναπάντητη η απλήρωτη εργασία και οι καθυστερήσεις μισθοδοσίας. Δεν γίνεται να μένει αναπάντητη η διευκόλυνση στους εργοδότες να απολύουν όποτε και όσο θέλουν. Δεν γίνεται να δουλεύουν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι χωρίς Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας.

Αυτή είναι η πραγματική πίεση στην οποία πρέπει να απαντήσει η συνδικαλιστική Αριστερά. Και απάντηση σε αυτή την πίεση σημαίνει ενωτικές πρωτοβουλίες τώρα, για να στηριχθούν πρωτοβάθμια σωματεία που δίνουν σημαντικές μάχες σε πολλούς κλάδους, προσπαθώντας να έχουν πραγματικά διαδικασίες από τα κάτω, με συχνές συνελεύσεις και συνεχή ενημέρωση των εργαζομένων-μελών τους. Προσπάθεια να χτιστούν σωματεία σε χώρους που δεν υπάρχουν, με αγωνιστικές και δημοκρατικές από τα κάτω διαδικασίες βάσης. Προσπάθεια για κοινά σωματεία σε παρεμφερείς κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Αν θέλουμε να δούμε συνδικάτα που

να είναι στα χέρια των εργαζομένων, δεν αρκεί απλά να δηλώνουμε την ταξική μας καθαρότητα. Πολύ περισσότερο όταν για χρόνια ακόμη και μηχανισμοί σχεδόν όλων των αποχρώσεων της συνδικαλιστικής Αριστεράς λειτουργούσαν με κέντρο αποκλειστικά και μόνο το πόσους εκπροσώπους θα εκλέξουν ή πόσα μέλη στο ΔΣ θα έχουν, χτίζοντας ακόμη και διασπαστικά συνδικάτα. Πράξεις που συνέβαλαν στο να ακούνε οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα για συνδικαλισμό και να αλλάζουν δρόμο. Εντός Αριστεράς το ΠΑΜΕ αυτή τη στιγμή έχει τη μεγαλύτερη ευθύνη λόγω των δυνάμεών του, για να πάρει ενωτικές και πλατιές πρωτοβουλίες, ώστε να αρχίσει να αλλάζει η κατάσταση στα συνδικάτα και η αλλαγή αυτή να έλθει έστω και με αργά βήματα και στη ΓΣΕΕ.

Για να μην υπάρχουν, όπως λέει το ΠΑΜΕ, νοθείες και εργοδοτικός έλεγχος στα συνδικάτα, απαιτείται ενιαία δράση της Αριστεράς με κοινούς αγώνες και κοινές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Ξεκινώντας από τις μέρες του συνεδρίου. Χρειάζεται να υπάρξει άμεσα πρωτοβουλία κοινής διαδήλωσης-παρέμβασης με τις υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς (ΜΕΤΑ, δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα συνδικάτα, Ταξική Πορεία κ.ά.) που να δείχνει ότι υπάρχει πραγματικά ένα μαζικό δυναμικό αντίστασης στα σχέδια εργοδοτών και γραφειοκρατών. Ένα δυναμικό που μπορεί να συμβάλει από την επόμενη του συνεδρίου στην προσπάθεια να μείνει ζωντανός ο συνδικαλισμός στον ιδιωτικό τομέα.

Συνεχίζουν τον αγώνα στη ΛΑΡΚΟ

Με απεργία την Τρίτη 18 Φλεβάρη απάντησαν οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ σε ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ, οι οποίοι από κοινού ψήφισαν στη βουλή το σχέδιο ξεπουλήματος της επιχείρησης. Στα πλαίσια της απεργίας έγινε και συγκέντρωση στη Χαλκίδα, μαζί με τα συνδικάτα και τους φορείς που συμπαραστέκονται στον αγώνα τους.

Ήταν μια ακόμη απεργία συνέχεια όσων προηγήθηκαν από τις 10 ως τις 15 Φλεβάρη, οι οποίες σημείωσαν επιτυχία λόγω της καθολικής συμμετοχής των εργαζομένων. Στο κάλεσμα των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ ανταποκρίθηκαν Εργατικά Κέντρα, συνδικάτα και φορείς από όλη τη Στερεά Ελλάδα, αποδεικνύοντας ότι η αλληλεγγύη στους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ δεν μένει μόνο στα λόγια και

στα ψηφίσματα. Ψηφίσματα συμπαράστασης που έχουν φτάσει στους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ από όλη την Ελλάδα.

Ήταν μια απεργία που έδειξε ότι δεν θα είναι τόσο εύκολο η κυβέρνηση να ξεμπερδέψει με τον αγώνα των εργαζομένων και των αλληλέγγυων σε αυτούς. Τουλάχιστον όχι όσο οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να οργανώσουν τις μάχες για να κρατήσουν

τη δουλειά τους. Οι συλλογικές τους αποφάσεις για αγώνα μπορούν να νικήσουν τα ψεύδη της κυβέρνησης για δήθεν υψηλά αμειβόμενους εργαζόμενους στη ΛΑΡΚΟ. Η μεγάλη μάχη για να παραμείνει η ΛΑΡΚΟ ανοιχτή και να έχουν τον έλεγχο σε αυτή οι εργαζόμενοι είναι μπροστά και είναι αυτή η μάχη που θα κρίνει το μέλλον των εργαζομένων στην επιχείρηση.

Παγκόσμια Φεμινιστ Να φτάσει το μήν

Της Σαπφώς Διαμαντοπούλου

Καθώς η μέρα της παγκόσμιας φεμινιστικής απεργίας πλησιάζει, την Τρίτη 11 Φλεβάρη ξαναβρεθήκαμε με τη Συνέλευση 8 Μάρτη στην αίθουσα που μας παραχωρήθηκε στο κτίριο της ΑΔΕΔΥ, ώστε να οργανώσουμε και να συντονίσουμε τις κινήσεις μας για το επόμενο διάστημα.

Μετά την επιτυχημένη εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 5 Φλεβάρη στην αίθουσα του ΤΕΕ, η οποία αφορούσε τις φεμινιστικές αντιστάσεις στη δουλειά, αποφασίστηκε η διοργάνωση μιας δεύτερης σχετικής εκδήλωσης, σε πιο τοπικό επίπεδο αυτή τη φορά. Όπως προέκυψε από τις κεντρικές τοποθετήσεις των ομιλητριών, καθώς επίσης και από την πλούσια κουβέντα που ακολούθησε, οι εμπειρίες μας από τον κάθε εργασιακό χώρο ξεχωριστά συναντιούνται σε μια σειρά από κοινά βιώματα αναφορικά με περιστατικά σεξισμού ή/και σεξουαλι-

κής παρενόχλησης και έμφυλων διακρίσεων στον οικονομικό και δικαιωματικό τομέα. Οι σκέψεις και οι ιδέες ακόμη που τέθηκαν στο πεδίο των δικών μας αντιστάσεων φάνηκαν εξαιρετικά βοηθητικές, ενώ έβαλαν εμφατικά στην ατζέντα μας την ανάγκη για δράσεις και τρόπους συλλογικής οργάνωσης ενάντια στην πολύπλευρη εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνουμε ως γυναίκες εργαζόμενες. Στις 19 Φλεβάρη λοιπόν θα έχουμε την ευκαιρία να συζητήσουμε εκ νέου το ζήτημα του σεξισμού στους χώρους δουλειάς, στο βιβλιοπωλείο-καφέ «Ιδιώνυμο» στον Κορυδαλλό (Κοραή 11).

Παράλληλα, οι επιθέσεις που δέχονται τα σώματά μας, από τη σεξουαλική παρενόχληση, το βιασμό και τη γυναικοκτονία, μέχρι τη συστηματική προσπάθεια αμφισβήτησης του δικαιώματος των γυναικών στην έκτρωση, διατηρούνται, αλλά και ενορχηστρώνονται από το θεσμικό κράτος (μία από το Υπ. Παιδείας, μία από τη ΣΤΑΣΥ). Ξεπερνώντας την έκπληξη μιας τέτοιας ιδεολογικής οπισθοδρόμησης (η οποία ευτυχώς βρίσκεται

ακόμα σε περιορισμένη σχετικά κλίμακα) και προτάσσοντας την οργή και την εναντίωσή μας, ιεραρχούμε ψηλά το θέμα τόσο στο επίπεδο των επεξεργασιών μας, όσο και στο επίπεδο της δράσης μας. Έτσι, σχεδιάζουμε με τη Συνέλευσή μας και σε συνεργασία με το δημοτικό σχήμα Ασυμβίβαστο Ίλιον μια εκδήλωση στις 6 Μάρτη για τα ζητήματα των εκτρώσεων και των γυναικοκτονιών.

Αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα συγκρότησης ενός μαζικού φεμινιστικού κινήματος στην Ελλάδα, σχεδιάζουμε με τη Συνέλευση 8 Μάρτη να απευθυνθούμε σε όσο το δυνατόν πιο πλατιά ακροατήρια. Στόχος μας είναι η καμπάνια για την παγκόσμια φεμινιστική απεργία και πιο συγκεκριμένα η δεύτερη φεμινιστική απεργία στην Ελλάδα να γίνει υπόθεση όλων των εργαζόμενων γυναικών, των ανέργων, των φοιτητριών, των συνταξιούχων, των γυναικών που εργάζονται στο σπίτι, των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, καθώς και ανδρών αλληλέγγυων στον αγώνα μας. Ήδη έχουμε πραγματοποιήσει ορισμένες εξορμήσεις σε γειτονίες της Αθήνας (Κυψέλη,

Αμπελόκηποι, Νέα Ιωνία, Κορυδαλλός) και σε εργατικούς χώρους (Ασκληπιείο), όπου με αφορμή το κάλεσμα στην κινητοποίηση της 8ης Μάρτη κουβεντιάσαμε με τον κόσμο τις διεκδικήσεις μας, τη σημασία της φεμινιστικής απεργίας, ενώ μπορέσαμε με άμεσους όρους να αφουγκραστούμε τον παλμό και τους προβληματισμούς ενός ευρύτερου κομμάτιού της κοινωνίας. Για τους ίδιους λόγους έχουμε προγραμματίσει την Παρασκευή 21 Φλεβάρη να παρέμβουμε μαζικά με τα υλικά μας σε ένα σημείο στο κέντρο της Αθήνας.

Η Συνέλευση 8 Μάρτη, συνδεόμενη με το παγκόσμιο φεμινιστικό κίνημα, παρακολουθεί και βρίσκεται σε επαφή με την προετοιμασία της φεμινιστικής απεργίας σε άλλες χώρες, όπως η Ελβετία και το Ισπανικό κράτος. Ιδιαίτερα, σκοπεύουμε την ίδια μέρα της κινητοποίησης να συνδεθούμε διαδικτυακά με τις συντρόφισσές μας στην Ισπανία και την Ελβετία, ώστε να ενώσουμε τις φωνές μας ενάντια στην πολύπλευρη έμφυλη εκμετάλλευση και το σεξισμό. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σε κάθε μεριά του πλα-

Τι συνδέει την «Απεργία στο σπίτι» με την «Απεργία στη δουλειά»

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η Συνέλευση 8 Μάρτη έχει διαλέξει το σύνθημα «Απεργία στο σπίτι-Απεργία στη δουλειά», θέλοντας να συνδέσει την εκμετάλλευση και την καταπίεση που βιώνουν οι γυναίκες των εργαζόμενων στρωμάτων στη δουλειά και στο σπίτι.

Υπάρχουν θεωρίες και πολιτικές ή φεμινιστικές αναλύσεις που υποτιμάνε τη μια ή την άλλη διάσταση, αφήνοντας τις γυναίκες της εργατικής τάξης ακάλυπτες, πολλές φορές αψηφώντας την πραγματικότητα της ζωής τους όπως την αντιλαμβάνονται οι ίδιες.

Παρόλο που με δυσκολία βρίσκουμε στοιχεία που καταγράφουν τη θέση των γυναικών στη δουλειά, στα συνδικάτα, στις κοινωνικές υπηρεσίες που χρησιμοποιούν ή δουλεύουν σε αυτές, αποδεικνύεται η μειωμένη συμμετοχή τους στο δημόσιο χώρο, επειδή ο «πρωταρχικός» ρόλος που τους αποδίδει το σύστημα, είναι ο «παραδοσιακός», στην αθέατη-ιδιωτική σφαίρα του σπιτιού και της οικογένειας. Κι όσο χειρότερες είναι οι οικονομικές συνθήκες και οι κοινωνικές-εργατικές κατακτήσεις, τόσο πιο υποβαθμισμένη είναι η ζωή των γυναικών των εργατικών στρωμάτων.

Για όσους επιμένουν να παρουσιάζουν τα προβλήματα των γυναικών ως «ανύπαρκτα» και την ισότητα «δεδομένη», στην «προηγμένη εποχή» μας και στην «πολιτισμένη Δύση», οι έρευνες συνεχίζουν να τους διαψεύδουν.

Σε μελέτη του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ αναφέρεται: Κατά

το 2010, το 31,1% των εργαζόμενων γυναικών εργάζονταν σε θέσεις μερικής απασχόλησης έναντι του 7,9% των ανδρών, με την πλειονότητα αυτών να εργάζεται σε δημόσιες υπηρεσίες. Το γεγονός μάλιστα ότι σε ορισμένα Κράτη-Μέλη της ΕΕ οι γυναίκες αποτελούσαν τα δύο τρίτα του δυναμικού στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας και της κοινωνικής πρόνοιας, καταδεικνύει την κύρια επίδραση της κρίσης στις γυναίκες, λόγω των δημοσιονομικών περιορισμών στους τομείς αυτούς. Το ίδιο έτος η έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (European Commission, 2010b) για την ισότητα των φύλων υπογραμμίζει τη διατήρηση του χάσματος μεταξύ γυναικών και ανδρών στα ποσοστά απασχόλησης, την αμοιβή, στο ωράριο εργασίας, στις θέσεις ευθύνης, στο μερίδιο της φροντίδας και των καθηκόντων στο νοικοκυριό, καθώς και στον κίνδυνο της φτώχειας. Οι λόγοι αυτών των διακρίσεων συνδέονται με τη θέση των γυναικών στη λεγόμενη «αγορά εργασίας» και την κοινωνία, καθώς και με τον τρόπο κοινωνικής αναπαραγωγής που βασίζεται στην οικογένεια.

Μια άλλη μελέτη, της Αντιγόνης Λυμπεράκη, το 2015, καταγράφει την εντυπωσιακή επίδραση της έλλειψης των δημόσιων υποστηρικτικών δομών ή της κρατικής χρηματοδότησης στις γυναίκες της εργατικής τάξης και ιδιαίτερα, σε δύσκολες περιόδους της ζωής τους, αλλά και η θέση της γυναίκας ως «βοηθητική» στην οικογένεια και όχι αυτόρ-κης ή ανεξάρτητη.

«Εξετάζοντας την εικόνα για τα δύο φύλα

χωριστά, διαπιστώνεται ότι εκτός από υπολειμματικό, το επίσημο κοινωνικό κράτος στην Ελλάδα λειτουργούσε πολύ κοντά στο πρότυπο του άνδρα-προμηθευτή (male-breadwinner model). Οι περισσότερες από τις ρυθμίσεις για την εργασία και την ασφάλιση εξυπηρέτουσαν αυτόν τον ιδιότυπο συμβιβασμό ανάμεσα στα φύλα: οι άνδρες στο ρόλο των "κανονικών" εργαζομένων και οι γυναίκες στο ρόλο των "επικουρικών συμβοηθούντων", δηλαδή εργαζομένων δεύτερης ταχύτητας».

Και συνεχίζοντας, σε ό,τι αφορά τη μητρότητα: Στήριξη μόνο από το κράτος ή από το κράτος και την οικογένεια έλαβαν κατά την περίοδο της μητρότητας περίπου 6 στις 10 γυναίκες στις Βόρειες και τις Ηπειρωτικές χώρες, που ήταν σε απασχόληση πριν γεννήσουν. Η αντίστοιχη τάση στις νότιες χώρες αφορά μόλις 2 στις 10 γυναίκες, ενώ στην Ελλάδα το 85% των γυναικών είχαν ως πηγή εισοδήματος κατά την περίοδο της μητρότητάς τους αποκλειστικά τη βοήθεια από σύντροφο/οικογένεια (μόλις 1% των γυναικών στην Ελλάδα στηρίχθηκε σε μεταβιβάσεις από το κράτος).

Η εμπειρία από την πραγματική ζωή των γυναικών συναντά τα ερευνητικά και στατιστικά στοιχεία, των λίγων ερευνών που γίνονται.

Η αντιμετώπιση συμπεριλαμβάνει ταξική και φεμινιστική προσέγγιση και συνδυασμένη πάλη γυναικίων συλλογικοτήτων, σωμάτων και συνδικαλιστικών παρατάξεων ταξικά προσηλωμένων. Οι εργατικές κατα-

κτήσεις βοηθάνε στην απελευθέρωση των γυναικών ακόμα και από μερικά, έστω, τμήματα του ρόλου τους στο σπίτι.

Και τα αιτήματα των γυναικών είναι απαραίτητο να ενσωματώνονται ισότιμα στις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις και να μη θεωρούνται «πολυτέλεια», ιδιαίτερα στα χρόνια της κρίσης.

Δυστυχώς, η άποψη για το «βασικό» ρόλο των γυναικών είναι βαθιά ριζωμένη και διαπερνά και το θεσμό των συνδικάτων, που, μαζί με τις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες και τις ελλείψεις της κοινωνικής πρόνοιας θέτουν τις γυναίκες εκτός του πεδίου πάλης για εργατικές-γυναικείες κατακτήσεις.

Έτσι, στη μελέτη του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ διαβάζουμε ότι, ενώ έχει αποτυπωθεί η αποτελεσματικότητα και τα πλεονεκτήματα των συλλογικών διαπραγματεύσεων έναντι άλλων στρατηγικών για την προώθηση της ισότητας στην απασχόληση, κυρίως λόγω του συμμετοχικού τους χαρακτήρα, αλλά και της εγγενούς συλλογικής τους διάστασης, συνήθως οι ίδιες οι γυναίκες απουσιάζουν από αυτές (Dickens, 2000 και Colgan and Ledwith, 2002).

Έτσι, το ζητούμενο δεν είναι απλώς μια ποσοτική μεταβολή στη συμμετοχή των γυναικών στις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Μια προσέγγιση που αποκλειστικό στόχο έχει να «προσθέσει» γυναίκες στα συνδικάτα και στην ατζέντα των συλλογικών διαπραγματεύσεων δεν επαρκεί από μόνη της, χωρίς να συνοδεύεται από μια ριζική αλλαγή στο ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα.

Μικτή Απεργία 8 Μάρτη Νυνιά μας παντού

νήτη ως γυναίκες του 99% της κοινωνίας είναι κοινά και άρα κοινές είναι και οι διεκδικήσεις μας, κοινές και οι αντιστάσεις μας. Γιατί, χωρίς εμάς, σταματάει ο κόσμος.

Την ώρα που το κοινωνικό κράτος καταρρέει, με πολιτική επιλογή της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας και σε συνέχεια φυσικά της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, δαπανούνται εξωφρενικά ποσά σε επιθετικά εξοπλιστικά προγράμματα, ενώ οι γυναίκες είναι αυτές που υφίστανται ακόμα περισσότερο τη συρρίκνωση των ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων και αποδοχών. Την Τρίτη στις 18 Φλεβάρη, η Συνέλευση 8 Μάρτη βρέθηκε στη διαδήλωση για την απεργία που προκηρύχτηκε ενάντια στο νέο ασφαλιστικό Βρούτση. Με αιτήματα τη δημόσια και εγγυημένη ασφάλιση, την αύξηση σε μισθούς και συντάξεις, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλες, την προστασία της μητρότητας, καθώς και τη συγκρότηση δημόσιων και δωρεάν υπηρεσιών κοινωνικής φροντίδας, διαδηλώσαμε μαζικά στο κέντρο της Αθήνας από κοινού με όλες/ους τις/τους εργαζόμενες/ους.

Φεμινιστικές αντιστάσεις στους χώρους δουλειάς

Της Άννης Παπαδάκη*

Το φεμινιστικό κίνημα στην Ελλάδα δεν ασχολείται τόσο πολύ με την παραγωγή και αναπαραγωγή τόνων σεξισμού στους χώρους εργασίας, ούτε με τους τρόπους αντιμετώπισής τους. Συμπεριφέρεται λες και ο σεξισμός είναι μία ιδεολογία που έχουν κάποιοι άνθρωποι, κυρίως άντρες, την οποία πρέπει να αποδομήσουμε. Δεν είναι όμως καθόλου έτσι. Η οικονομία και οι πολιτικές διαχείρισής της καθορίζουν απόλυτα το επίπεδο του σεξισμού στην κοινωνία, γι' αυτό και μετά την κρίση του 2008-2009 είδαμε επιθέσεις στα δικαιώματα των γυναικών παγκοσμίως και στην εργασία και στη ζωή της, γι' αυτό και σημειώθηκε τέτοια έξαρση στο φεμινιστικό κίνημα, που είχε να σημειωθεί δεκαετίες. Η σύνδεση του φεμινιστικού κινήματος με το εργατικό κίνημα είναι οι γυναίκες καταρχήν να δούμε τους εαυτούς μας ως εργαζόμενες γυναίκες, να δούμε πως η γυναικεία μας ταυτότητα πληγνώνεται από τη συνθήκη «Κεφάλαιο-Εργασία». Την πληγή αυτή δεν μπορούμε να τη θεραπεύσουμε, αν δεν εξετάσουμε τι επιθέσεις δεχόμαστε συνολικά ο κόσμος της Εργασίας. Στην Ελλάδα, που η κρίση του Κεφαλαίου γέννησε τις πιο βάρβαρες επιθετικές πολιτικές από την πλευρά του, πολιτικές που διέλυσαν κατακτήσεις αιώνων όχι μόνο της εργατικής τάξης.

Ενώ η οικονομία σταθεροποιείται, αυτό που άφησε η κρίση είναι ένα καθεστώς πλήρους υποαπασχόλησης, χωρίς δίχτυ προστασίας για τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες. Με τον αντισυνδικαλιστικό/αναπτυξιακό νόμο της Νέας Δημοκρατίας ισοπεδώνονται οι απεργίες και η δυναμική των συνδικάτων συνολικά, με αυτό τον τρόπο οι εργαζόμενοι χάνουν ένα μέρος της προστασίας που τους εξασφαλίζει ένα συνδικάτο. Σε αυτόν τον νόμο ακόμη έχουμε υπερίσχυση των τοπικών συμβάσεων έναντι των κλαδικών, γεγονός που ειδικά στον τουρισμό δημιουργεί περεταίρω κατακερματισμό των εργαζόμενων. Οι συμβάσεις μη πλήρους απασχόλησης το 2019 υπερέβαιναν το 50%, έφτασαν μέχρι και το 54% σχεδόν. Και την πρωτιά την έχει φυσικά η γυναίκα, αφού το 60% αυτών των συμβάσεων είναι υπογεγραμμένες από γυναικείο χέρι και μάλιστα ηλικίας 30 με 44 χρονών, ηλικία που, σύμφωνα με τα έμφυλα στερεότυπα, είναι η ηλικία γάμου και παιδιών. Την πρωτιά επίσης η γυναίκα την έχει και στην ανεργία, το Σεπτέμβριο του 2019 το 64,63% του συνόλου των ανέργων ήταν γυναίκες, σχεδόν διπλάσιο των ανδρών. Η σύνδεση του εργατικού με το φεμινιστικό κίνημα στον κλάδο μου, τον κλάδο της εστίασης, είναι απαραίτητη. Χωρίς το εργατικό κίνημα οι γυναίκες αφήνονται να ζουν 40 ώρες την εβδομάδα κατά μέσο όρο σε ένα αρκετά κακοποιητικό γι' αυτές περιβάλλον. Σε αυτόν τον κλάδο οι δουλειές είναι μοιρασμένες, όπως είναι μοιρασμένες και στο

σπίτι. Λάντζα, καμαριέρες, καθαρίστριες, πλυντήρια, σιδερωτήρια, υποδοχή, μπροστινά πόστα σε σέρβις, βοηθοί σεφ, βοηθοί στο μπαρ είναι κατά βάση και σε πολύ μεγάλη βάση γυναίκες. Πέρα όμως από τις χωρισμένες δουλειές ανάμεσα στα φύλα, συμβαίνει κάτι το οποίο είναι πολύ πιο σοβαρό. Στον κλάδο της εστίασης, η μορφή σεξισμού που κυριαρχεί, είναι η σεξουαλική παρενόχληση. Για να καταλάβετε, στις συνειδήσεις γυναικών και ανδρών η σεξουαλική παρενόχληση είναι «κομμάτι της δουλειάς». Για παράδειγμα, στο σέρβις και στο μπαρ, δύο πόστα στα οποία σημειώνονται τα περισσότερα κρούσματα σεξουαλικής παρενόχλησης, το εισόδημα καθορίζεται από τον κατώτατο σχεδόν μισθό με σχετική αύξηση στο μπαρ και τα tips. Άρα, μετατοπίζει το επισιτιστικό κεφάλαιο την ευθύνη σ' εμάς για τον μισθό που θα βγει τέλος του μήνα και βασίζεται στις σχέσεις που έχουμε εμείς με τους πελάτες. Στην κουλτούρα των εργαζόμενων πολλές φορές κυριαρχεί η σκέψη «δεν θέλω τίποτα να μου χαλάσει το tip», δηλαδή τον μηνιαίο μισθό, ο οποίος είναι ρευστός και η επιβίωσή του βασίζεται σε αυτή τη ρευστότητα.

Η καταπολέμηση της σεξουαλικής παρενόχλησης στην εστίαση είναι και εργατική διεκδίκηση. Το πώς θα διαχειριστούμε τον καταμερισμό εργασιών στην παραγωγή ανά φύλο, επίσης είναι και εργατική διεκδίκηση. Το γεγονός ότι μία έγκυος στην εστίαση δεν μπορεί να δουλέψει καμία μέρα της εγκυμοσύνης, το

να μη χρειάζεται να έχει 200 ένησημα για να μπορεί να πάρει άδεια και επιδόματα είναι και εργατική διεκδίκηση. Ακριβώς για να μην πέσουμε στην κινούμενη άμμο των ποσοστών ανδρών-γυναικών που δεν προτάσσουν καμία ισότητα, αλλά ανταγωνισμό μεταξύ των φύλων, χρειάζεται να το δούμε ως εργατικές υποθέσεις. Η δημιουργία πυρήνων εργαζομένων στη δουλειά και στους κλάδους μπορεί να δημιουργήσουν πυρήνες συλλογικής διεκδίκησης μέσα από συνδικάτα και συλλογικής παρέμβασης μέσα στην κοινωνία. Φανταστείτε εργαζόμενοι στην εστίαση να έκαναν καμπάνια κατά της σεξουαλικής παρενόχλησης, ή φανταστείτε γυναίκες εργαζόμενες να έκαναν καμπάνια κατά των ευέλικτων μορφών εργασίας, επειδή έχουν πρωτιά σε αυτές, όχι όμως μόνο γι' αυτές, αλλά συνολικά ως μορφή εργασίας. Με αυτόν τον τρόπο έχουμε τους άντρες συμμάχους μας και όλοι μαζί διεκδικούμε να σταματήσει μία μορφή κακοποίησης, που ταλαιπωρεί κυρίως εμάς τις γυναίκες. Αυτός είναι ένας φεμινιστικός εργατικός αγώνας που εισβάλλει στη ρίζα του προβλήματος, εκεί που γεννιέται και αναπαράγεται ο σεξισμός.

*Σερβιτόρα, μέλος του συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού, της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Ροσινάντε και της Συνέλευσης 8 Μάρτη. Απόσπασμα από την ομιλία της στην εκδήλωση της Συνέλευσης 8 Μάρτη στις 5/2

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Να μπει τέλος στο αίσχος της απόλυσης των συμβασιούχων

Το πολυετές αίσχος με τις απολύσεις συμβασιούχων σε μια σειρά από Δήμους και η παγίωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας στους ΟΤΑ, συνεχίζεται.

Πίσω από τα ευχολόγια «ευαίσθητων» δημάρχων που «συμπαραστέκονται», χωρίς να κάνουν ουσιαστικές ενέργειες για να απαιτήσουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, χιλιάδες εργαζόμενοι/ες αντιμετωπίζουν το φάσμα της απόλυσης ή δουλεύουν υπό διαρκή ανασφάλεια. Γεγονός που έχει άμεσο αντίκτυπο και στη λειτουργία κρίσιμων κοινωνικών υπηρεσιών.

Στο Δήμο Αθήνας, το Πρωτοδικείο δέχτηκε το αίτημα 43 συμβασιούχων από την προκήρυξη 3Κ και παρατείνει τις συμβάσεις τους μέχρι να εκδικαστούν τα ασφαλιστικά μέτρα που έχουν καταθέσει, τον Σεπτέμβριο του 2020. Συμβασιούχοι που είχαν πεταχτεί στο δρόμο στο από τον Μπακογιάννη στο τέλος του 2019, ως πρόσφατα θύματα της πολιτικής ανακύκλωσης ανέργων που χρόνια τώρα εφαρμόζεται στους Δήμους και κλιμακώθηκε στα χρόνια

των μνημονίων.

Στο Δήμο Ζωγράφου, 43 εργαζόμενοι, που εργάζονται για πολλά χρόνια με συμβάσεις ΙΔΟΧ, ορισμένοι από το έτος 2004, εντελώς απαραίτητοι για την εύρυθμη λειτουργία των παιδικών σταθμών, των ΚΔΑΠ και του ΚΗΦΗ, κινδυνεύουν επίσης με απόλυση. Στο αίτημά τους για μόνιμη και σταθερή δουλειά, η δημοτική αρχή, παρά την «κατανόηση» υποστήριξε ότι η ίδια δεν μπορεί να ικανοποιήσει το αίτημά τους λόγω της υποχρηματοδότησης των δήμων και της παρακράτησης των ΚΑΠ. Επιπλέον, με απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής, ακύρωσε στην πράξη την πλειοψηφική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου που δήλωνε τη στήριξή του στο δίκαιο αγώνα των συμβασιούχων. Ακόμα ένα παράδειγμα του διακοσμητικού ρόλου που έχουν πλέον τα δημοτικά συμβούλια και της υπερίσχυσης των επιτροπών, όπου διοικήσεις μειοψηφίας έχουν πλέον την πλειοψηφία εκ του νόμου.

Ανάλογα περιστατικά απολύσεων συμβασιούχων, που είχαν κερδίσει την

παράταση των συμβάσεών τους μέσω ασφαλιστικών μέτρων και έχουν κατοχυρώσει το δικαίωμα να εργάζονται και μάλιστα καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες, είχαμε ακόμα στους Δήμους Καλλιθέας, Λαυρεωτικής κ.α.

Στο Δήμο Βύρωνα, διανύουμε το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου και δεν έχουν πληρωθεί οιεργαζόμενοι στην καθαριότητα τις υπερωρίες του Νοεμβρίου, Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου. Την ίδια στιγμή καλούνται να εργαστούν Σαββατοκύριακα, αργίες, απογεύματα για λαϊκές αγορές. Μέτρα προστασίας δεν έχουν δοθεί δυο χρόνια τώρα, παρά τις επανειλημμένες δεσμεύσεις του «αριστερού» δημάρχου.

Οι τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό και υλικοτεχνική υποδομή στις υπηρεσίες των Δήμων είναι δεδομένες. Είναι επίσης αλήθεια ότι βασικές κοινωνικές υπηρεσίες θα κατέρρεαν χωρίς τους χιλιάδες συμβασιούχους. Οι λαλίστατοι δήμαρχοι θα έπρεπε όχι απλά να συμπαραστέκονται, αλλά να πρωτοστατούν μαζί με τα σωματεία εργαζομένων και τους δημότες σε αγωνιστικές κινήσεις

πίεσης για να καταργηθεί το αίσχος αυτών των μορφών κυλιόμενων συμβάσεων εργασίας. Στην μεγάλη πλειοψηφία τους όμως, κρύβονται πίσω από τη μειωμένη κρατική χρηματοδότηση (την ώρα που εκατομμύρια ευρώ δαπανώνται για εξοπλισμούς...) ή επιταχύνουν την εκχώρηση κρίσιμων λειτουργιών των ΟΤΑ σε ιδιώτες. Που όπως πάντα, επιφέρει χειρότερες υπηρεσίες και ακριβότερα δημοτικά τέλη, για να επιδοτούνται οι «μπίζνες» κάθε φίλου τους εργολάβου.

Ένα μαχητικό μέτωπο των εργαζομένων στους Δήμους, μαζί με τους δημότες και αγωνιστές/τριες αιρετούς, είναι το μόνο που μπορεί να αντιστρέψει αυτή την απαράδεκτη συνθήκη. Απαιτώντας την κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής εργασίας και μαζικές προσλήψεις. Διεκδικώντας όλες οι συμβάσεις εργασίας να αφορούν θέσεις μόνιμης και σταθερής εργασίας, χωρίς προϋποθέσεις. Όλες οι υπηρεσίες των Δήμων να είναι επαρκώς στελεχωμένες και να εξυπηρετούν τις κοινωνικές ανάγκες.

Θέλουμε Μητροπολιτικά Πάρκα και όχι «επενδυτές»

Δυναμική συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία στο Μετρό Πανόρμου και στη συνέχεια πορεία στο Υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας, πραγματοποιήσαν στις 12/2 φορείς και κάτοικοι των όμορων με το πάρκο Γουδή δήμων, που χρόνια τώρα αγωνίζονται για την υπεράσπιση του Μητροπολιτικού Πάρκου.

Γουδή

Αντιπροσωπεία των συγκεντρωμένων συναντήθηκε με τον Γενικό Γραμματέα Φυσικού Περιβάλλοντος και Υδάτων του ΥΠΕΝ Κ. Αραβώση, ο οποίος όμως δήλωσε αναρμόδιος και παρέπεμψε σε μελλοντική συνάντηση με τον υπουργό.

Το Μητροπολιτικό Πάρκο Γουδή αποτελεί έναν από τους τελευταίους μεγάλους, ελεύθερους, δημόσιους χώρους στο λεκανοπέδιο της Αττικής, με τεράστιες ευεργετικές συνέπειες για την ποιότητα της ζωής των εκατομμυρίων κατοίκων του. Σήμερα, θα έπρεπε να είναι διαμορφωμένο και να λειτουργεί ως ενιαίος χώρος υψηλού πρασίνου, ήπιας αναψυχής και ήπιων πολιτιστικών δραστηριοτήτων, όπως έχει χαρακτηριστεί με μια σειρά νόμους.

Αντιθέτως όμως, δεν έχει ακόμα σταθεί ο Φορέας Διαχείρισης του Πάρκου, συρματοπλέγματα, αυτοκίνητα και το «αμαρτωλό» κτίριο του Badminton παραμένουν στο χώρο. Το ίδιο και τα γραφεία της ΕΠΟ. Πρόσφατα μάλιστα αποφασίστηκε η μετεγκατάσταση της ΓΓΕΤ στο κτίριο Ιππασίας εντός του Πυρήνα του Πάρκου κατά παράβαση του Π.Δ. 187/2011.

Συγχρόνως, η δημοσίευση και κύρωση της Στρατηγικής Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΣΜΠΕ) του νέου Προεδρικού Διατάγματος προστασίας του Υμηττού, ώστε να εξασφαλιστεί η απόλυτη προστασία του ορεινού όγκου, καθυστερεί αδικαιολόγητα μια πενταετία. Αλλά όταν επίσημο κυβερνητικό δόγμα-διαχρονικά- είναι η τσιμεντοποίηση και η εμπορική εκμετάλλευση κάθε ελεύθερου χώρου, η τήρηση της «νομιμότητας» πάει περίπατο...

Ελληνικό

Στην ίδια νεοφιλελεύθερη αντίληψη εντάσσεται και το τηλεσίγραφο ενός μήνα που έστειλε η «Ελληνικό Α.Ε.» με νέα επιστολή, στο Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού, για να εγκαταλείψει τον

χώρο όπου στεγάζεται από το 2011, ώστε να ξεκινήσουν οι εργασίες κατεδάφισης για λογαριασμό της Lamda Development. Με τη δήθεν «εμβληματική» επένδυση να καθυστερεί συνεχώς, εξαιτίας του διαγωνισμού για το καζίνο και της διαμάχης διαφορετικών επιχειρηματικών συμφερόντων, μια δομή αλληλεγγύης που έχει στηρίξει χιλιάδες αδύναμους οικονομικά ασθενείς, ντόπιους και πρόσφυγες, θεωρείται προφανώς παράταιρη και εμπόδιο στις μπουλντόζες του Λάτση και του Άδωνι.

Παρά τον καταϊσισμό της καθεστωτικής προπαγάνδας που εμφανίζει τα σχέδια αυτά ως «ανάπτυξη», στην πραγματικότητα συνιστούν την οριστική απώλεια των τελευταίων πολύτιμων δημόσιων-ελεύθερων χώρων που απέμειναν στην Αττική και φυσικά δεν αφορούν τις πραγματικές ανάγκες των κατοίκων της. Για την κερδοφορία του κεφαλαίου θυσιάζουν το περιβάλλον και τα δημόσια αγαθά, απειλώντας την υγεία και την ποιότητα της ζωής μας.

Με την κλιματική κρίση να είναι παρούσα, σε μια πόλη που η ατμοσφαιρική ρύπανση καταγράφει τις υψηλότερες τιμές της στην Ευρώπη, η υπεράσπιση (και επέ-

κταση) των τελευταίων νησίδων πράσινου αποτελεί ζήτημα ζωτικής σημασίας. Όταν η μέση θερμοκρασία ανεβαίνει σταθερά χρόνο με το χρόνο και οι καύσωνες του καλοκαιριού διαμορφώνουν συνθήκες ασφυξίας στο Λεκανοπέδιο, η δημιουργία Μητροπολιτικού Πάρκου στο Ελληνικό, θα μπορούσε να συμβάλλει καθοριστικά στη μείωση των υψηλών θερμοκρασιών. Αλλά αντί για ένα από τα μεγαλύτερα πάρκα στον κόσμο, χώρο αναψυχής και άθλησης ανοιχτό στους κατοίκους, σχεδιάζουν μια περίκλειστη πόλη της χλιδής και του τζόγου, η οποία επιπλέον θα εντείνει την περιβαλλοντική υποβάθμιση της περιοχής.

Η μάχη για την υπεράσπιση των τελευταίων ελεύθερων χώρων στην Αττική συνεχίζεται, αποκτώντας μια διάσταση επείγοντος υπό το πρίσμα της περιβαλλοντικής καταστροφής. Με ενωτικές κινητοποιήσεις και συντονισμό όλων των επιμέρους περιβαλλοντικών κινήσεων, μπορούν οι διεκδικήσεις μας για Μητροπολιτικά Πάρκα στο Γουδή και στο Ελληνικό να μαζικοποιηθούν, να εμπλέξουν ευρύτερες κινηματικές και πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς και να νικήσουν.

Όχι στην εξίσωση των πτυχίων και στην υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης

Η φωνή των μαθητών να ακουστεί παντού!

Του Νικόλα Κολυτά

Για όλες τις κυβερνήσεις υπάρχει πάντοτε ένας αστάθμητος παράγοντας: Οι μαθητικές κινητοποιήσεις. Ειδικά όταν αυτές συνδέονται με ευρύτερα κοινωνικά αιτήματα, τότε η κατάσταση έχει αποδειχθεί σε πολλές περιπτώσεις ότι μπορεί να αγριέψει αρκετά. Στις 10 Φλεβάρη οι μαθητές ξαναβγήκαν στους δρόμους, έχοντας ως αιχμή την απόσυρση του άρθρου που εξισώνει πτυχία δημοσίων πανεπιστημίων με τα αντίστοιχα ιδιωτικών κολλεγίων. Η πορεία όμως εξέφρασε συνολικότερα αιτήματα και διεκδικήσεις για το δημόσιο σχολείο.

Άρθρο έκτρωμα

Η ουσία όμως βρίσκεται στα λόγια των ίδιων των μαθητών σχετικά με τον τρόπο που η κυβέρνηση επιχειρεί έμμεσα να απαξιώσει τα πτυχία των ΑΕΙ. Ο Σταύρος, μαθητής της Γ' Λυκείου στο Ηράκλειο Αττικής, μας αναφέρει χαρακτηριστικά: «Το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης, που προβλέπει την εξίσωση πτυχίων ΑΕΙ και κολεγίων, είναι αναμφισβήτητα δυσάρεστο, καθώς οι κόποι των μαθητών και των φοιτητών να μπουν και να πάρουν το πτυχίο τους υποβαθμίζονται, ενώ οι πιο εύποροι οικονομικά μπορούν να "κατακτήσουν" ένα ισάξιο πτυχίο σε μισό χρόνο και με ευκολότερα μαθήματα». Η περιγραφή του Σταύρου αποδίδει την ταξικότητα της νέας ρύθμισης σε όλο της το εύρος. Όποιος έχει την οικονομική δυνατότητα θα μπορεί να «αγοράζει» πτυχία, τα οποία μάλιστα θα έχουν την ίδια αξία με τα αντίστοιχα των ΑΕΙ.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και οι δηλώσεις της Νικολέτας και της Κατερίνας, μαθητριών της Γ' Λυκείου στην Αγία Παρασκευή: «Μέσω της εξίσωσης πτυ-

χίων η κυβέρνηση απαξιώνει τη δημόσια παιδεία. Θα καταλήγουν να δίνουν πανελλήνιες μόνο όσοι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα, καθώς η διαδικασία των πανελληνίων εξετάσεων είναι κουραστική και ψυχοφθόρα. Η συγκεκριμένη ρύθμιση έχει ως στόχο να εντείνει τις κοινωνικές ανισότητες». Οι παραπάνω δηλώσεις αποδεικνύουν ότι οι μαθητές ξέρουν πολύ καλά τι τους γίνεται. Γνωρίζουν ότι τόσο η τωρινή, όσο και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, τους έχουν ετοιμάσει ένα μέλλον ανεργίας, επισφάλειας και απαξίωσης. Ανέναντι σε αυτή την κατάσταση η υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης αποτελεί βασικό καθήκον για το σύνολο της εκπαιδευτικής κοινότητας.

Μαθητική απάντηση

Στις 10 Φλεβάρη οι μαθητές διαδήλωσαν μαζικά και δυναμικά στην Αθήνα. Ευφάνταστα πανό, δυναμικά συνθήματα και έντονη ζωντάνια, διαπερνούσε όλο το σώμα της πορείας. Οι Μαθητές/τριες Ενώντα στο Σύστημα στήριξαν με την παρουσία και τη φωνή τους την κινητοποίηση. Με σύνθημα «Οι ανάγκες και τα

σχολεία μας πάνω από τα κέρδη τους», κάλεσαν το σύνολο των μαθητών να διαδηλώσουν όχι μόνο ενάντια στην εξίσωση των πτυχίων, αλλά και ενάντια στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της δημόσιας εκπαίδευσης και επαναφοράς της βάσης του δέκα. Τις προηγούμενες ημέρες είχαν παρθεί σε πολλά σχολεία αποφάσεις για καταλήψεις και συμμετοχή στις μαθητικές κινητοποιήσεις, ενώ λίγες ημέρες μετά, στις 13/2, πραγματοποιήθηκε και δεύτερη πολύ δυναμική διαδήλωση από τα σχολεία του Πειραιά.

Γενικώς, το μαθητικό κίνημα πήγε εκ νέου σε αγωνιστική τροχιά. Η Νικολέτα με την Κατερίνα μας ενημερώνουν: «Κλείσαμε το σχολείο με κατάληψη από τις 10/2 μέχρι τις 17/2, παρά τις προσπάθειες κάποιων να ξανανοίξει. Συμμετείχαμε στην πορεία στις 10/2, ενώ παράλληλα σε τοπικό επίπεδο επιδιώκουμε να γίνει πορεία έξω από τα γραφεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, με τη συμμετοχή του 2ου, 3ου και 4ου ΓΕΛ Αγίας Παρασκευής. Παράλληλα προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε τα αιτήματά μας σε διάφορα ΜΜΕ, προκειμένου να γίνουν γνωστά και στην

υπόλοιπη κοινωνία».

Αντίστοιχα ο Σταύρος αναφέρει για τις κινητοποιήσεις στο σχολείο του: «Εμείς σαν σχολείο, έπειτα από συμφωνία τόσο του 15μελους όσο και της πλειοψηφίας των μαθητών, οργανώσαμε κατάληψη για να εκφράσουμε τη δυσανεμία μας σχετικά με το νομοσχέδιο αυτό. Επίσης δώσαμε το «παρόν» στην πορεία της 10ης Φλεβάρη. Κατά την άποψή μου, οι κινητοποιήσεις πρέπει να συνεχιστούν, καθώς ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να καταργηθεί το νομοσχέδιο είναι με τη φωνή μας». Είναι πάρα πολύ σημαντικό ότι οι μαθητές συνειδητοποιούν τη δύναμη της φωνής τους. Είναι επίσης πάρα πολύ σημαντικό το γεγονός ότι επιδιώκουν να εμπλουτιστούν και να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις τους σε σύνδεση με τους εργαζόμενους και τα αιτήματά τους. Αρκετοί μαθητές από πολλά σχολεία διαδήλωσαν στην απεργία ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο του Βρούτση, μαζί με τους καθηγητές τους. Αυτό δείχνει ότι υπάρχει η πρόθεση της δημιουργίας ενός μαζικού και δυναμικού πόλου, που θα ξεκινάει από το σχολείο και θα απλώνεται στην υπόλοιπη κοινωνία.

Ανέναντι στην υποβάθμιση και την απαξίωση της δημόσιας εκπαίδευσης σε οποιαδήποτε βαθμίδα της, το μαθητικό κίνημα στέκεται απέναντι. Η κυβέρνηση επιδιώκει να πάρει πίσω κατακτήσεις και νίκες του εκπαιδευτικού κινήματος, που έχουν κερδηθεί με κόπο και αγώνες. Η εξίσωση των πτυχίων αποτελεί την αιχμή του δόρατος, όμως, η ανάγκη διαμόρφωσης ενός συνολικά μαχητικού και μαζικού πανεκπαιδευτικού μετώπου, που θα λειτουργήσει ως ασπίδα προστασίας απέναντι στα σχέδια λεηλασίας του δημόσιου σχολείου και πανεπιστημίου, κρίνεται απόλυτα αναγκαία. Μόνο έτσι η Κεραμέως και η κυβέρνηση θα πάρουν πίσω τα καταστροφικά μέτρα που έχουν φέρει.

ΓΛΕΝΤΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ / ΦΑΓΗΤΟ / ΠΟΤΟ / ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΑΡΙΟ

ώρα έναρξης: 13.00

ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 67

Αντιπολεμική εκδήλωση των 4 Οργανώσεων (Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ, «Συνάντηση»)

Να απαντήσουμε αποφασιστικά στις φιλοπόλεμες προκλήσεις

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Την Τετάρτη 12 Φλεβάρη, στο Ίλιον Plus, διοργανώθηκε κοινή εκδήλωση των οργανώσεων Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ και Συνάντηση για μια αντικαπιταλιστική διεθνιστική Αριστερά, με τίτλο «Μαζικός, ενωτικός αγώνας ενάντια σε πόλεμο, ιμπεριαλισμό, εθνικισμό». Η εκδήλωση αυτή είναι η δεύτερη κοινή εκδήλωση των τεσσάρων οργανώσεων της Αριστεράς, δηλώνοντας σαφώς ότι η προσπάθεια για τη δημιουργία ενός χώρου διαλόγου και κοινής δράσης, όπως πρωτοδιατυπώθηκε το καλοκαίρι του 2019 μετά την εκλογική αποτυχία όλων των εκφράσεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, συνεχίζεται. Σε αυτή την προσπάθεια, η επιδίωξη μιας κοινής πολιτικής τοποθέτησης, κατανοώντας όλες τις πιθανές διαφορετικές πολιτικές αποχρώσεις, είναι σημείο κλειδί. Αποκτά, μάλιστα, ακόμα μεγαλύτερη σημασία, όταν αυτή επιδιώκεται για κρίσιμες πολιτικές πτυχές της συγκυρίας, όπως αυτή της αναγκαίας αντιπολεμικής απάντησης της Αριστεράς και του κινήματος απέναντι στη φιλοπόλεμη πολιτική του ελληνικού κράτους, η οποία φλερτάρει επικίνδυνα με ένα θερμό επεισόδιο και δίνει εξωφρενικά ποσά σε επιθετικούς εξοπλισμούς, συνεχίζοντας τις προκλήσεις απέναντι στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η σημασία της συζήτησης αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, και από το ευρύ δυναμικό αγωνιστών/τριών που γέμισε το χώρο της εκδήλωσης.

Ιμπεριαλισμός

Στη συζήτηση υπογραμμίστηκε ότι η εποχή μας δεν είναι αυτή της στρατιωτικής, πολιτικής και οικονομικής παντοκρατορίας των ΗΠΑ. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί διευρύνονται και περιπλέκονται, ενώ νέες δυνάμεις, που μέχρι πρότινος είχαν έναν περιφερειακό ρόλο, όπως π.χ. η Κίνα ή η Ρωσία, αποτελούν πλέον «παίκτες πρώτης γραμμής». Στο έδαφος του αδιεξόδου των πιο ισχυρών καπιταλισμών στον πλανήτη

να έχουν ένα ηγεμονικό σχέδιο εξόδου από την κρίση, με νέες επενδύσεις και νέες διενεργούμενες συμμαχίες, κάθε δύναμη διεκδικεί για τον εαυτό της να κατοχυρώσει μία καλύτερη θέση στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Ένα από τα πιο τρανταχτά παραδείγματα της διεύρυνσης των ανταγωνισμών, αλλά και της πολυπλοκότητάς τους αποτελεί ο ανταγωνισμός ΕΕ, Ρωσίας, ΗΠΑ, Καναδά και Κίνας για τον έλεγχο των νέων εμπορικών δρόμων, που δημιουργούνται στην Αρκτική μετά το λιώσιμο των πάγων λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Μόνο μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορούν να γίνουν κατανοητές οι εξελίξεις στην Ανατολική Μεσόγειο και ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Έξω από τη «μεγάλη εικόνα», είναι πολύ εύκολο κανείς να κάνει λανθασμένες εκτιμήσεις –και να βγάλει λανθασμένα συμπεράσματα– για το ποια πρέπει να είναι η στάση της Αριστεράς απέναντι στην πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης, αλλά και ποιες είναι οι αναγκαίες πολιτικές και κινηματικές πρωτοβουλίες και τα αιτήματά τους. Το σημείο-κλειδί για την κατανόηση των ανταγωνισμών στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου είναι οι ΑΟΖ και τα πιθανά κοιτάσματα υδρογονανθράκων, για τα οποία κινητοποιούνται αυτή τη στιγμή τεράστιες δυνάμεις, πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά. Ουσιαστικά, Ελλάδα και Τουρκία ανταγωνίζονται για το ποιος θα εμφανιστεί ως ο καλύτερος εγγυητής των συμφερόντων των πολυεθνικών του πετρελαίου.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Ταυτόχρονα Ελλάδα και Τουρκία διεκδικούν με κάθε τρόπο να αναβαθμίσουν τη δική τους θέση και επιρροή στην περιοχή. Αυτό αποτελεί ένα σημείο τριβής γενικότερα ανάμεσα στην Αριστερά, όσο και ανάμεσα στις οργανώσεις που συνδιοργάνωσαν την εκδήλωση της 12ης Φλεβάρη, ωστόσο αποτελεί κοινή θέση εκκίνησης ότι τόσο η πολιτική του ελληνικού, όσο και του τουρκικού κράτους, είναι ένα συνεχές προκλήσεων και αντεγκλήσεων που κλιμακώνει τον ανταγωνισμό, ρίχνοντας και τα δύο κράτη αφενός

σε μία ξέφρενη και πανάκριβη εξοπλιστική κούρσα και αφετέρου αμφότεροι οδηγούνται σε κινήσεις διεθνών συμμαχιών και πρωτοβουλιών που «μυρίζουν μπαρούτι».

Τέτοιες κινήσεις είναι η πρωτοβουλία για την υπογραφή του αγωγού φυσικού αερίου East Med μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ. Αυτή η κίνηση αποτελεί άλλη μία ενέργεια ενίσχυσης της συμμαχίας του ελληνικού κράτους με τους παγκόσμιους τρομοκράτες του Ισραήλ και των ΗΠΑ (μαζί με την αναβάθμιση των ΝΑΤΟϊκών βάσεων).

Από τη μία η Ελλάδα προσπαθεί να γίνει ο τοποτηρητής του ΝΑΤΟ και του δυτικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή, ενώ την ίδια στιγμή αξιοποιεί αυτές τις συμμαχίες για να δημιουργήσει τετελεσμένα, που θα την ευνοούν απέναντι στην Τουρκία. Είναι γνωστό ότι οι κοινές ΑΟΖ Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου είναι διατυπωμένη επιδίωξη του ελληνικού κράτους και αποτελεί τον σύγχρονο μεγαλοϊδεατισμό, ο οποίος «χτίζεται» με μια συστηματική πολεμοκάπηλη και εθνικιστική προπαγάνδα από τα ΜΜΕ. Καθημερινά, προσπαθούν να παρουσιάσουν, μέσω κάθε λογής ραμολιμένων του εθνικισμού και του милитарισμού, ότι το συμφέρον όλων, φτωχών και πλούσιων, καταπιεσμένων και καταπιεστών, είναι η στρατιωτική ενίσχυση του κράτους και ο милитарισμός, πάντα υπό το μανδύα μιας «αμυντικής πολιτικής». Η αποφυγή της απάντησης αυτών των προκλήσεων μπορεί να αποβεί μοιραίο λάθος για την Αριστερά. Από την άλλη, δεν υπήρχε περίπτωση η Τουρκία να αφήσει τις προκλήσεις αναπάντητες, η οποία πέρα από τις «μονομερείς» γεωτρήσεις έρευνας προχωράει στην επίσημη ανακοίνωση συντεταγμένων, μέσω του ΟΗΕ, για τη συμφωνία με τη Λιβύη για κοινές ΑΟΖ, στην προσπάθεια διάσπασης του γεωγραφικού συνεχούς, που επιδιώκει η ελληνική πλευρά.

Ενάντια στους εξοπλισμούς

Παρά τις διαφορετικές εκτιμήσεις σε σχέση με το ποιο από τα δύο κράτη μπορεί να είναι πιο ισχυρό ή πιο επιθετικό/διεκδικητικό στην περιοχή, μέσα από τη συζήτηση αναδείχθηκε μια ισχυρή πολιτική συμφωνία για

το τι πρέπει να κάνουμε εδώ, απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης, βάζοντας πρώτα στην ιεραρχία την πάση θυσία αντίθεση σε κάθε προοπτική πολέμου και ενίσχυσης του ιμπεριαλιστικού άξονα με ΗΠΑ και Ισραήλ. Στον αντίποδα αυτών των επικίνδυνων επιδιώξεων είναι απολύτως κρίσιμο η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά να βάλει μπροστά το κοινωνικό ζήτημα: το μισθό, τη σύνταξη, την υγεία, την παιδεία, να προτάξει δηλαδή τις πραγματικές ανάγκες της πλειοψηφίας των εργαζομένων και της νεολαίας απέναντι στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών, που δεν θα διαστάσουν να βάλουν σε κίνηση τις πολεμικές μηχανές για χάρη των εξορύξεων, των ΑΟΖ και των κερδών των διεθνών πετρελαιάδων. Μια τέτοια πολιτική κατεύθυνση μπορεί να συσπειρώσει τον κόσμο μας. Οι εξωφρενικοί επιθετικοί και πανάκριβοι εξοπλισμοί (με εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ να δίνονται σε αμερικάνικα F35 και πολεμικές γαλλικές φρεγάτες) βρίσκονται σε ευθεία αντιπαράθεση με τις κοινωνικές ανάγκες των φτωχών. Αυτή η αντίθεση είναι εκρηκτική και μπορεί εν δυνάμει να συσπειρώσει και να κινητοποιήσει μια μεγάλη κοινωνική δύναμη απέναντι στα συμφέροντα του милитарισμού και της πολεμικής βιομηχανίας. Επιπλέον μια τέτοια πολιτική κατεύθυνση στέλνει ένα σαφές διεθνιστικό μήνυμα στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου, για την κοινή διεθνιστική πάλη των εργαζομένων απέναντι στα σχέδια των κυρίαρχων τάξεων.

Κάθε σενάριο θερμού επεισοδίου ή –ακόμα χειρότερα– πολεμικής σύγκρουσης είναι εφιαλτικό για τους εργαζόμενους και τη νεολαία, απειλώντας να φέρει την απειλή του πολέμου μπροστά μας. Αυτή την προοπτική έχουμε να σταματήσουμε, απαντώντας καθαρά στην πολεμοκάπηλη προπαγάνδα και βάζοντας μπροστά τα πραγματικά καθημερινά προβλήματα του κόσμου. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που έχει ανάγκη ένα μαζικό, ενωτικό αντιπολεμικό κίνημα, που δεν θα επιτρέψει να ανοίξει η πόρτα του πολεμικού φρενοκομείου. Σε αυτή την προοπτική οφείλουμε να δεσμευτούμε και οι τέσσερις οργανώσεις που συνδιοργάνωσαν την εκδήλωση.

Κρίση στο μπλοκ της Άστανα ή ένοπλη διαπραγμάτευση; Η σημασία της Ιντλίμπ και οι ρωσοτουρκικές σχέσεις

Του Πάνου Πέτρου

Στην επαρχία της Ιντλίμπ δοκιμάζεται αυτές τις μέρες ο άμαχος πληθυσμός που παίρνει για άλλη μια φορά το δρόμο της προσφυγιάς και κινδυνεύει είτε από βομβαρδισμούς, είτε από το κρίνο στους αυτοσχέδιους καταυλισμούς στα σύνορα Συρίας-Τουρκίας, αλλά συγχρόνως δοκιμάζεται και η διάταξη των συμμαχιών στην περιοχή. Είναι μια επαρχία που «συμπυκνώνει» τη φάση στην οποία βρίσκεται ο πόλεμος στη Συρία και οι εξελίξεις σε αυτή κρίνουν και τη συνέχειά του.

Το 2017, οι δυνάμεις του «μπλοκ της Άστανα» (Ρωσία, Ιράν, Τουρκία) είχαν συμφωνήσει στη δημιουργία τεσσάρων «ζωνών αποκλιμάκωσης». Στη διάρκεια ενός χρόνου, η μία μετά την άλλη ανακαταλήφθηκαν από τις ένοπλες δυνάμεις του Μπασάρ Αλ Άσαντ. Το 2018, ο Ερντογάν επενέβη (πολιτικά) για να διασώσει την τελευταία «ζώνη αποκλιμάκωσης», που είχε απομείνει στον έλεγχο των αντικαθεστωτικών, την Ιντλίμπ. Με τη συμφωνία του Σότσι (μεταξύ Ρωσίας-Τουρκίας) αποφασίστηκε η εγκαθίδρυση μιας «αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης», υπό την εποπτεία τουρκικών και ρωσικών στρατιωτικών φυλακίων.

Γιατί η Ιντλίμπ;

Για τον Ερντογάν, η παρέμβαση στην Ιντλίμπ είχε ξεχωριστή σημασία για μια σειρά λόγους.

α) Σε αυτήν έχουν συγκεντρωθεί εκατοντάδες χιλιάδες εσωτερικοί πρόσφυγες, που προτιμούσαν να διαφύγουν από την «επιστροφή του καθεστώτος» σε άλλες πόλεις. Μια καινούργια «έξοδος» τους –χωρίς άλλο μέρος να πάνε πλέον– θα δημιουργούσε νέα «πίεση» στα σύνορα της Τουρκίας (στο εσωτερικό της οποίας η αρχική στάση φιλοξενίας έχει μεταστραφεί σε κλίμα εχθρότητας και πίεσης «να επιστρέψουν επιτέλους στη Συρία»).

β) Είναι η τελευταία επαρχία όπου δρουν αντικαθεστωτικές δυνάμεις φιλικές με την Άγκυρα (π.χ. Αδελφοί Μουσουλμάνοι). Η συντήρηση αυτής της κατάστασης –τουλάχιστον μέχρι την κατάληξη της διαδικασίας «πολιτικής λύσης»– θα επέτρεπε στον Ερντογάν να διασκεδάσει τις εντυπώσεις στις γραμμές των αντικαθεστωτικών, που αισθάνονταν «προδομένοι» (αυτό το αίτημα εξηγεί εν μέρει την περεταίρω ανίσχυση της σκληρής κι ανεξέλεγκτης τζιχαντιστικής συμμαχίας Hayat Tahrir Al Sham όλο αυτό το διάστημα), και να συνεχίσει να εμφανίζεται ως «προστάτης» τους.

γ) Σε συνάρτηση με τα παραπάνω, η Ιντλίμπ αποτελούσε «χαρτί» του Ερντογάν στη διαπραγμάτευση με τον Άσαντ για το ρόλο της Τουρκίας στη μεταπολεμική Συρία. Ο Τούρκος πρόεδρος θα διατηρούσε «πόδι» στη χώρα και ταυτόχρο-

να θα «πουλούσε» το ότι αυτός απάλλαξε τον Άσαντ από τους τζιχαντιστές.

Η συμφωνία του Σότσι προέβλεπε μεταξύ άλλων «την αποκατάσταση της διέλευσης στις λεωφόρους M4 (Αλέπο-Λατάκια) και M5 (Αλέπο-Χάμα-Δαμασκός)». Αυτό το «σημείο 8» της συμφωνίας ξεκίνησε να υλοποιεί ο στρατός του Άσαντ εδώ και πάρα πολλούς μήνες –και με μεγαλύτερη ένταση από τα τέλη Δεκεμβρη.

Συνεννόηση

Αξίζει να σημειωθούν οι εξαιρετικά χαμηλοί τόνοι της Άγκυρας επί μήνες, αλλά και οι χλιαρές «προειδοποιήσεις για πιθανό νέο προσφυγικό κύμα» τις εβδομάδες μετά το Δεκέμβρη, την ίδια ώρα που οι άμυνες των αντικαθεστωτικών κατέρρεαν. Ο ρητορικός «καημός» για τους πρόσφυγες δεν αποτελεί αντίδραση κράτους που απειλούνται ζωτικά του συμφέροντα. Με αυτή την έννοια, επί βδομάδες αυτό που εξελισσόταν θύμιζε περισσότερο μια απλή «υλοποίηση του σημείου 8».

Οι τόνοι ανέβηκαν στις αρχές Φλεβάρη. Συνέβη, όταν προέκυψαν οι πρώτες απώλειες Τούρκων στρατιωτών, που ήταν σταθμευμένοι στην Ιντλίμπ –ένα γεγονός που από μόνο του άσκησε τεράστια (εσωτερική) πίεση στον Ερντογάν να αντιδράσει. Επίσης συνέβη αφότου οι αντικαθεστωτικές γραμμές είχαν καταρρεύσει και ο κυβερνητικός στρατός είχε αποκτήσει σχεδόν πλήρως τον έλεγχο της M5. Ένα γεγονός που γράφεται ότι είχε «προαναγγελλθεί» στην πρόσφατη συνάντηση των επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών Συρίας και Τουρκίας στη Μόσχα και το οποίο αναλυτές ισχυρίζονται ότι ως τετελεσμένο «διευκολύνει» μια νέα συμφωνία Ρωσίας-Τουρκίας για αποκλιμάκωση. Επιπλέον, συνέβη, όταν κάποιοι ελιγμοί του στρατού του Άσαντ (προς τη μικρή πόλη Σαρακίμπ κ.α.) έδειξαν πρόθεση να προωθηθεί πέρα από τα (όποια) «συμφωνημένα» σε μια ευρύτερη επιχείρηση στην επαρχία. Ο κίνδυνος να μεγεθυνθεί το «προσφυγικό κύμα» και η πρόσφατη προϊστορία, όπου ο Άσαντ προτιμά να ανακαταλαμβάνει στρατιωτικά τις περιοχές «αποκλιμάκωσης» προτού ολοκληρωθεί η παράλληλη «πολιτική διαδικασία», για να δημιουργήσει ισχυρό τετελεσμένο «στο έδαφος», προκάλεσαν εκνευρισμό στην Άγκυρα.

Οι τουρκικές αντιδράσεις ως τώρα αφορούν μια ένταση της ρητορικής κατάρτισης του Άσαντ, κινητοποίηση στρατού προς την πρωτεύουσα της Ιντλίμπ και δημιουργία νέων στρατιωτικών φυλακίων, πολύ πυκνές και συνεχείς συνομιλίες με τη Ρωσία και ένα τελεσίγραφο του Ερντογάν για «έμπρακτη κλιμάκωση» μετά τα τέλη Φλεβάρη.

Έχει διαμορφωθεί μια λεπτή ισορροπία. Φαίνεται ότι οι εξελίξεις παραμένουν στο έδαφος «διαπραγμάτευσης εντός Άστανα»: οι συνομιλίες με τη Ρωσία είναι πυκνές, ενώ η κατεύθυνση του τουρκικού στρατού είναι σε σημεία που δεν εμποδίζουν την προέλαση του συριακού και πε-

ρισσότερο επιχειρούν προληπτικά να δημιουργήσουν «νέα οριοθέτηση» μεταξύ των δύο (απευθείας πλέον, χωρίς την παρουσία τζιχαντιστικών οργανώσεων αναμεταξύ τους ως αστάθμητο παράγοντα).

Λεπτή ισορροπία

Αλλά την ίδια ώρα, το γεγονός ότι οι συνομιλίες Ρωσίας-Τουρκίας είναι διαδοχικές, χωρίς να καταλήγουν σε «ανακοινώσιμο» αποτέλεσμα (όπως συνέβη αρκετές φορές στο παρελθόν) και ο «συνωστισμός» στρατιωτικών δυνάμεων στο έδαφος, δείχνουν πόσο εύθραυστη μπορεί να αποδειχτεί η (και ένοπλη) διαπραγμάτευση. Πέρα από πιθανές κινήσεις εντυπωσιασμού, το κλίμα έντασης που έχει διαμορφωθεί, αντικατοπτρίζει και πραγματικές αβεβαιότητες και αγωνίες για τη σταθερότητα της «τακτοποίησης» στην Ιντλίμπ.

Στη σύνοδο του ΝΑΤΟ, ο Ακάρ, ο Τούρ-

**Πέρα από
πιθανές κινήσεις
εντυπωσιασμού, το
κλίμα έντασης που
έχει διαμορφωθεί,
αντικατοπτρίζει
και πραγματικές
αβεβαιότητες και
αγωνίες για τη
σταθερότητα της
«τακτοποίησης» στην
Ιντλίμπ**

κος υπουργός Άμυνας, συνόψισε την τουρκική θέση πιο σοβαρά από τους ρητορικούς «λεονταρισμούς» Ερντογάν στο εσωτερικό της χώρας: «Στείλαμε επιπλέον στρατό για να εξασφαλίσουμε μια εκεχειρία και να την κάνουμε διαρκή. Θα λάβουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα εναντίον όσων δεν συμμορφώνονται με την εκεχειρία, συμπεριλαμβανομένων των ριζοσπαστών...». Αυτό το σημείο, της «πάταξης των ριζοσπαστών», έχει αναδειχθεί ως κεντρικό στη ρητορική της Μόσχας για να υποστηρίξει τη στρατιωτική επιχείρηση του Άσαντ («η Τουρκία απέτυχε σε αυτόν το στόχο...») και υπογραμμίζεται τελευταία και από τον Ακάρ («προειδοποιώ ακραία στοιχεία που προβοκάρουν επιθέσεις του στρατού του καθεστώτος»). Αλλά η απειλή όξυνσης είναι πάντα παρούσα –ακόμα κι από ατύχημα. Η Τουρκία αποφάσισε να στείλει κάποια αντιαεροπορικά όπλα σε φίλα προσκείμενους αντικαθεστωτικούς (ως «απάντηση» στην προέλαση του Άσαντ), αλλά την ίδια ώρα φέρεται να ασκεί ασφυκτικές πιέσεις για προσοχή στη χρήση τους,

για να μη χτυπηθεί ρωσικό μαχητικό αεροπλάνο...

Ο αμερικάνικος παράγοντας

Με την αξιοποίηση πιθανού «ατυχήματος» ή και με την πρόκλησή του φαίνεται να παίζουν αμερικάνικοι κύκλοι. Ο Μάικ Πομπέο δήλωσε «στο πλευρό του νατοϊκού μας συμμάχου» και έστειλε τον Τζιμ Τζέφρεϊ (ειδικό απεσταλμένο των ΗΠΑ για τη Συρία) στην Άγκυρα «για συντονισμό των βημάτων μας ως απάντηση σε αυτή την αποσταθεροποιητική επίθεση». Αλλά τα μηνύματα της Ουάσινγκτον είναι αντιφατικά: Το Πεντάγωνο έσπευσε να διαψεύσει κάθε σενάριο για «συμφωνία με την Τουρκία», το ΝΑΤΟ δήλωσε ρητά ότι δεν θα στηρίξει τουρκική επιχείρηση στη Συρία και ο Αμερικανός Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Τραμπ, Ρόμπερτ Ο' Μπράιεν, υπήρξε ωμός: «Και τι υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουμε για να σταματήσει η βία; Να πέσουμε με αλεξιπτωτο ως παγκόσμιος αστυφύλακας, να υψώσουμε μια απαγορευτική πινακίδα και να πούμε σταμάτα Τουρκία; Σταμάτα Ρωσία; Σταμάτα Ιράν; Σταμάτα Συρία;».

Αυτά θα μετρηθούν από την Άγκυρα. Όπως θα μετρηθεί και η σχέση με τη Ρωσία, που είναι ποιοτικά ανώτερη και πολύ βαθύτερη από ό,τι ήταν το 2015 (με την κρίση της κατάρριψης του ρωσικού αεροπλάνου). Ακόμα και τότε, η Τουρκία δεν βρήκε θερμή στήριξη από ΕΕ και ΗΠΑ –όταν οι σχέσεις με τη Ρωσία επιδεινώονταν δραματικά. Ακολούθησε η φιλοδυτική απόπειρα πραξικοπήματος το 2016 και η θεαματική βελτίωση των σχέσεων (οικονομικά, διπλωματικά, στρατιωτικά, ενεργειακά) ανάμεσα σε Πούτιν και Ερντογάν.

Όπως γράφει ο Σελίμ Κορού, από το τουρκικό θινκ-τανκ ΤΕΡΑΝ: «πολλοί αδημονούν για το τέλος των καλών σχέσεων Τουρκίας και Ρωσίας. Δεν πιστεύω ότι θα συμβεί σύντομα και δεν πιστεύω ότι μπορεί να συμβεί για την Ιντλίμπ».

Με αυτήν την έννοια, το πιθανότερο από τα δυνητικά σενάρια που κυκλοφορούν στη διεθνή αρθρογραφία, είναι αυτό ενός «Σότσι Νο 2», όπου θα οριστούν οι νέες «ζώνες ελέγχου», αρκετά κοντά σε αυτό που ήδη αποτυπώνεται στον χάρτη από τις κινήσεις και των συριακών και των τουρκικών στρατευμάτων. Αλλά η αβεβαιότητα που επικρατεί μέσα στο Φλεβάρη είναι ενδεικτική της ρευστότητας της κατάστασης, όταν «συνωστίζονται» πολεμικές δυνάμεις. Η (ως τώρα) ανοιχτή στήριξη της Ρωσίας στην προέλαση του Άσαντ μπορεί να ενθαρρύνει τη Δαμασκό να συνεχίσει να επιχειρεί, βάζοντας δύσκολα ερωτήματα στον Ερντογάν και αφήνοντας ανοιχτά άλλα σενάρια στρατιωτικής κλιμάκωσης.

Ακόμα κι ένα «Σότσι Νο2» απλά θα διαιωνίσει τη μεγάλη εκκρεμότητα που λέγεται Ιντλίμπ, η οποία –όσο δεν υπάρχει μια πολιτική λύση στο συριακό– παραμένει η «συμπύκνωση» όλων των αντιφάσεων που καλείται να ξεπεράσει το «μπλοκ της Άστανα»...

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

Η εκδικητική μανία και η **απόπειρα εξόντωσης του Τζούλιαν Ασάντζ** συνεχίζεται και προκαλεί μεγάλες αντιδράσεις.

Μια ομάδα 117 γιατρών από 18 χώρες κατηγορεί τις βρετανικές Αρχές ότι παραβιάζουν το θεμελιώδες δικαίωμα του ιδρυτή των Wikileaks στην πρόσβαση σε ιατρική περίθαλψη. Οι γιατροί κάνουν λόγο για «δεινή κατάσταση», «ψυχολογικά βασανιστήρια» και προειδοποιούν ότι ο Αυστραλός δημοσιογράφος μπορεί να πεθάνει στη φυλακή υψίστης ασφάλειας, όπου κρατείται. Τον περασμένο Νοέμβριο αντίστοιχες καταγγελίες είχε κάνει ο ειδικός εισηγητής του ΟΗΕ για το ζήτημα των βασανιστηρίων, τις οποίες επικαλούνται οι 117 επιστήμονες, δηλώνοντας ότι πιθανός θάνατος του Ασάντζ «θα σημαίνει πρακτικά ότι βασανίστηκε μέχρι θανάτου».

Οι Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα, που εναντιώνονται στην έκδοσή του στις ΗΠΑ, έχουν ξεκινήσει συλλογή υπογραφών στήριξης του Ασάντζ (21.000 ως τώρα)...

Το **διαρκές έγκλημα στον Έβρο** (σκοτεινές ιστορίες παράνομων επαναπροωθήσεων, βασανιστηρίων και δολοφονιών) όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά ενισχύεται στρατιωτικά. Ο **ελληνικός στρατός πλέον εμπλέκεται άμεσα** στο κυνήγι προσφύγων και μεταναστών και μάλιστα όχι «υποστηρικτικά», αλλά στην «πρώτη γραμμή». Έχουν επιστρατευτεί ελικόπτερα στον αέρα, σκάφη στον ποταμό και περιπολίες (πεζές ή με τζιπ) σε μια κατάσταση που, όπως σημειώνει η Επιτροπή Φαντάρων Κομοτηνής, «δεν είναι ούτε φυσιολογική, ούτε ο λόγος για τον οποίο κληθήκαμε να υπηρετήσουμε τη θητεία μας. Μάλιστα, πολλές φορές αναρωτιόμαστε αν συνάδει με το Σύνταγμα και τον στρατιωτικό κανονισμό». Τα όσα σχετικά είχε καταγγείλει το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος», επιβεβαίωσε πρόσφατα η ΕΡΤ, αλλά με «πανηγυρικό» τόνο σε ρεπορτάζ, για τη «γιγαντιαία επιχείρηση φύλαξης των συνόρων». Μετά από πολλές δηλώσεις караβανάδων, εκεί στο τέλος του ρεπορτάζ αναφέρθηκε σερνά ότι «οι διακινητές, για να μη γίνονται πλέον αντιληπτοί, οδηγούν τους μετανάστες σε πιο επικίνδυνες διαδρομές» και φιλοτιμήθηκαν να στριμώξουν και μια δήλωση εκπρόσωπου της Ύπατης Αρμοστείας για τους Πρόσφυγες, που έκανε λόγο για «35 εντοπισμένα πτώματα» στην περιοχή...

Μια συγκλονιστική έκπληξη περίμενε μια αλληλέγγυα που μεταφέρει συχνά είδη πρώτης ανάγκης στο στρατόπεδο προσφύγων της Κορίνθου, σύμφωνα με ανάρτηση της ίδιας. **Οι πρόσφυγες γέμισαν το πορτ μπαγκάζ της με μέρος των τροφίμων που προορίζονταν για τους ίδιους.** Ήθελαν να σταλούν σε άλλους ανθρώπους «που πεινάνε και δεν έχουν να φάνε», όπως είπε η 19χρονη Ναζίρα από το Αφγανιστάν, που πήρε την πρωτοβουλία να μαζευτούν τα τρόφιμα από τους έγκλειστους του στρατοπέδου της Κορίνθου. Αν ως «πολιτισμό μας» οι ακροδεξιοί εννοούν την απανθρωπιά και τον φιλοτομαρισμό που τους διακρίνει, όντως κάτι τέτοιοι πρόσφυγες «έρχονται και τον αλλοιώνουν»...

Στο **σάιτ της Χρυσής Αυγής** είναι πυκνές πλέον οι αναρτήσεις που ξεσπαθώνουν ενάντια σε «προδότες» κ.ά. πρώην στελέχη. Σε μία από αυτές, η νεοναζιστική ηγεσία καταγγέλλει «κάποιους επιτήδειους που όχι απλά έβγαλαν το ψωμί τους, αλλά παντεσπάνι, κάνοντας μεροκάματο για να εμφανίζονται σαν υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής». Το κείμενο παραδέχεται ότι «όταν υπήρχαν ακόμα λίγα χρήματα από την κρατική επιδότηση που γρήγορα κόπηκε, είχαμε δώσει σε αυτούς αρκετά χρήματα ενισχύοντας τις επιχειρήσεις τους», και παρακάτω κάνει λόγο για «τροφίμους της Ασφάλειας και των μυστικών υπηρεσιών». **Ότι το «ρεύμα ανόδου» της Χρυσής Αυγής περιλάμβανε «πληρωμένους στρατούς» και παρακρατικούς μηχανισμούς το ξέραμε.** Αλλά τώρα (που την εγκατέλειψαν) το ομολογεί και η ηγεσία της...

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

*
στίχος των
Rationalistas

Αντιρατσιστική διαδήλωση 21 Μάρτη

Όπως κάθε χρόνο, στις 21 Μάρτη, Παγκόσμια Μέρα Κατά του Ρατσισμού, θα οργανωθεί αντιρατσιστικό συλλαλητήριο και στην Αθήνα.

Αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές οργανώσεις, πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες καλούν σε συγκέντρωση στην πλατεία Βικτωρίας στις 2 μμ και σε πορεία προς τη Βουλή και τα γραφεία της ΕΕ. Πέντε χρόνια μετά την υπογραφή της απάνθρωπης συμφωνίας ΕΕ-Ελλάδας-Τουρκίας, που δημιούργησε την κόλαση που συνεχίζεται μέχρι σήμερα στα κέντρα κράτησης και στις επιχειρήσεις «αποτροπής» στα νησιά του Αιγαίου και στον Έβρο, είναι πολύτιμη μια κεντρική κινητοποίηση του αντιρατσιστικού κινήματος.

Όπως λέει και το σχετικό κοινό κάλεσμα: «Ενώνουμε τη φωνή μας με τους πρόσφυγες που κινητοποιούνται ενάντια στον εγκλωβισμό τους στα νησιά. Με το κίνημα αλληλεγγύης στα θύματα της φτώχειας και του πολέμου. Με τα σωματεία των εκπαιδευτικών και των νοσοκομειακών γιατρών που αντιστέκονται στις πολιτικές εξάιρεσης ανθρώπων από την δημόσια υγεία και παιδεία». Η διαδήλωση, που θα έχει και αντιπολεμικό και αντιφασιστικό στίγμα (στο φόντο του εθνικιστικού κλίματος και των πανάκριβων εξοπλισμών λόγω της όξυνσης του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού), έρχεται

Οι πρόσφυγες, οι ΜΚΟ και οι τραγικές ευθύνες του κράτους

(συνέχεια από σελ. 4)

Ο υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής Νότης Μηταράκης δήλωσε: «Με την τροπολογία που ψηφίσαμε, δημιουργούμε ένα Μητρώο Μελών Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), επιδιώκοντας τη μέγιστη διαφάνεια στη λειτουργία τους, αλλά και των προσώπων που εργάζονται ή συνεργάζονται με αυτές». Βέβαια, ο Μηταράκης ξέχασε να αναφέρει ότι το σύνολο των ΜΚΟ παίρνουν μόλις το 8% του συνόλου της ευρωπαϊκής οικονομικής ενίσχυσης για το προσφυγικό. Όπως ξέχασε επίσης να αναφέρει ότι 15 είναι αυτές που χρηματοδοτούνται με βάση τη επίσημα στοιχεία της ΕΕ, μεταξύ των οποίων οργανισμοί όπως ο «Ερυθρός Σταυρός» και το «Χαμόγελο του παιδιού». Ακόμη και αν έχουν υπάρξει ατασθαλίες από συγκεκριμένες ΜΚΟ, οι οποίες λογοδοτούν στα ευρωπαϊκά όργανα και όχι στον Μηταράκη, έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία να δούμε το πώς και πού κατανέμονται τα κονδύλια που λαμβάνει το ίδιο το ελληνικό κράτος για τη διαχείριση του προσφυγικού ζητήματος και όχι να σφυρίζουμε αδιάφορα.

Κλειστά Κέντρα

Και η απόλυτη παράνοια συνεχίζεται. Η κρατική αδιαφορία από τη μια εγκαταλείπει τους πρόσφυγες κατά χιλιάδες να ζούνε στα νησιά και από την άλλη σπρώχνει μερίδες των τοπικών κοινωνιών στην ακροδεξιά και το ρατσισμό. Δυστυχώς στην πλειονότητα των περιπτώσεων το καζάνι που βράζει, σκάει στο κεφάλι των πιο αδύναμων. Κάτι τέτοιο συμβαίνει και τώρα. Μετά τα δακρυγόνα και την καταστολή των ΜΑΤ απέναντι σε πρόσφυγες που εύλογα διαμαρτύρονταν για τις συνθήκες των στρατοπέδων, μετά τα πογκρόμ ακροδεξιών και δημάρχων, μετά τις ανοργάνωτες μεταφορές στην ενδοχώρα και την εγκατάσταση των προσφύγων σε εγκαταλειμμένα μοναστήρια, έρχεται σαν ώριμο φρούτο να πέσει η πρόταση των κλειστών κέντρων κράτησης. Ανάμεσα σε άλλους, υπέρμαχος αυτής της πρότασης

την κατάλληλη στιγμή να φωνάξει «αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες-στρίες», σε μια συγκυρία που τα μέτρα κρατικού ρατσισμού κλιμακώνονται ακόμα περισσότερο και συνοδεύονται από μια ακροδεξιά-ρατσιστική ιδεολογική επίθεση...

είναι ο Άδωνις Γεωργιάδης που δήλωσε σε συνέντευξη στην ΕΡΤ: «Εγώ θέλω Αμυγδαλέζα, να μη βγαίνει ούτε κουνούπι, ποτέ. Κλειστά κέντρα 24 ώρες το 24ωρο (...) αν είναι να είναι μέσα κλεισμένοι, μια χαρά θα γυρίσουν (πίσω στην Τουρκία)».

Με λίγα λόγια ο αντιπρόεδρος της ΝΔ, και όχι κάποιος τυχαίος, δηλώνει δημόσια ότι πρέπει να κάνουμε το «βίο αβίωτο» στους πρόσφυγες, για να αναγκαστούν να φύγουν ή να σταματήσουν να έρχονται στην Ελλάδα. Τα χρήματα, λοιπόν, που δεν ξοδεύονταν τα προηγούμενα χρόνια για την επαρκή αντιμετώπιση της προσφυγικής κρίσης, πλέον θα δαπανούνται για τη δημιουργία κλειστών δομών. Βασικός στόχος των κλειστών αυτών κέντρων, σύμφωνα με τον Μηταράκη, είναι η μείωση των προσφυγικών ροών και πιο συγκεκριμένα η επιστροφή 200 ατόμων την ημέρα στην Τουρκία. Φαίνεται πως για τη ΝΔ οι πρόσφυγες είναι απλοί αριθμοί και νούμερα που πάνε και έρχονται και όχι άνθρωποι με δικαιώματα. Μάλιστα σε ένα ακόμη ρατσιστικό κρεσέντο το κείμενο της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου, που επιτάσσει ακίνητα και εκτάσεις για τη δημιουργία των κλειστών κέντρων, αναφέρει ότι αυτές γίνονται «προκειμένου να αντιμετωπιστεί η εξαιρετικά επείγουσα ανάγκη αποφυγής της διακινδύνευσης της δημόσιας τάξης και υγείας».

Απέναντι σε όλα τα παραπάνω χρειάζεται η επαγρύπνηση του αντιρατσιστικού κινήματος. Η Αριστερά από κοινού με τις μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις πρέπει να σταθεί στο πλευρό των προσφύγων και των μεταναστών, φέρνοντας στο προσκήνιο τα δίκαια αιτήματά τους. Η ΝΔ, παίρνοντας τη σκυτάλη από τον ΣΥΡΙΖΑ, εντείνει ακόμη περισσότερο τις πολιτικές της εξαθλίωσης, της απώθησης και της απέλασης. Η κατάσταση που διαμορφώνεται στα νησιά και στην ενδοχώρα, είναι εκρηκτική. Μόνο οι κοινότητες αγώνες ντόπιων και προσφύγων μπορούν να βάλουν φρένο τόσο στη φτώχεια, όσο και στον ρατσιστικό κατήφορο της κυβέρνησης και της ΕΕ.

Στα πλαίσια του εύθραστου «συμβιβασμού» του Νοέμβρη Η πορεία προς τις κάλπες στη Βολιβία

Του Πάνου Πέτρου

Μετά την αναδίπλωση του MAS και των κοινωνικών οργανώσεων από την κινηματική αντίσταση στο πραξικόπημα τον περασμένο Νοέμβρη, επικρατεί σχετική ηρεμία στη Βολιβία. Ο «συμβιβασμός» (αποδοχή του πραξικοπήματος από το MAS, αποδοχή της νόμιμης ύπαρξης του MAS από την πραξικοπηματική κυβέρνηση) παρέπεμψε την αναμέτρηση για την κυβερνητική εξουσία σε νέες εκλογές –κι έγινε δεκτός από εκατέρωθεν ηγεσίες, που αισθάνονταν είτε απρόθυμες να κλιμακώσουν την εξωκοινοβουλευτική σύγκρουση, είτε αβέβαιες για την έκβασή της. Σημείο καμπής υπήρξε η κινηματική αντίσταση στους δρόμους κατά τις μέρες κλιμάκωσης της πραξικοπηματικής επιθετικότητας. Αυτή έβαλε «φρένο» στις πιο άγριες διαθέσεις της ακροδεξιάς πτέρυγας (ενώ οι δισταγμοί για κλιμάκωση της αντεπίθεσης δεν επέτρεψαν να μάθουμε τι παρπάνω θα μπορούσε να πετύχει).

Η Δεξιά

Όμως ο συμβιβασμός δεν ήταν «ουδέτερος». Η ντε φάκτο «κυβέρνηση» Ανιές υλοποιεί πολιτικό πρόγραμμα, ενώ το MAS αποδέχτηκε τη διεξαγωγή εκλογών το Μάη, δίνοντας μια μεγάλη παράταση στη «θητεία» της Ανιές, της οποίας η κυβέρνηση προχωρά στη δημιουργία τετελεσμένων στον κρατικό μηχανισμό, τις διεθνείς σχέσεις κ.ο.κ. και δίνει χρόνο και δυνατότητες στους υποψήφιους της Δεξιάς. Η «ομαλότητα» της ίδιας της πορείας προς τις κάλπες επίσης δεν είναι εγγυημένη. Αν και το γενικευμένο πογκρόμ του φθινοπώρου αναστάλη και οι κατασταλτικές δυνάμεις αναδιπλώθηκαν από τους δρόμους, δεν λείπουν οι επιθέσεις εναντίον ακτιβιστών. Η «ξαφνική» ανακίνηση δικαστικής έρευνας για διαφθορά κατά του υποψήφιου του MAS ή η διαμάχη για το αν έχει το δικαίωμα ο Μοράλες να είναι υποψήφιος βουλευτής, λειτουργούν επίσης ως υπενθύμιση ότι η Δεξιά δεν είναι δεσμευμένη στο «κοινοβουλευτικό παιχνίδι».

Άλλωστε οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το MAS παραμένει το ισχυρότερο κόμμα στη Βολιβία (ακόμα κι αποδυναμωμένο), ενώ η Δεξιά αδυνατεί να ξεπεράσει τον κατακερματισμό της. Στις ερχόμενες εκλογές θα αναμετρηθούν όλες οι «φυλές» της: ο Κάρλος Μέσα (ο βασικός κεντροδεξιός αντίπαλος του Μοράλες στις εκλογές του Οκτώβρη), η ίδια η Ανιές (παρά τους όρκους που έπαιρνε ότι... «σώζει τη χώρα» και δεν έχει φιλοδοξίες), ο Τσι Χιούν Τσουνγκ (εκφραστής της «ευαγγελικής» συνιστώσας της αντίδρασης), ο νεοφασίστας «μάτσο Καμάτσο» (που θέλει να «εξαργυρώσει» εκλογικά τον ηγετικό ρόλο που έπαιξε στη μάχη των δρόμων κατά το

πραξικόπημα) και ο Κιρόγα (ένας «χλωμός» κεντρώος που ανασύρθηκε ως επιλογή για όσους αντιπολιτευόμενους τρώμαξαν από την αγριότητα της ακραιφνούς Δεξιάς ή δεν εμπιστεύονται τον Μέσα). Κανείς τους δεν μπορεί να ηγεμονεύσει και να εγγυηθεί μια εκλογική νίκη, όλοι τους έχουν φιλοδοξίες (αλλά και πολιτικές διαφορές). Ωστόσο η αντιπολίτευση έχει να ποντάρει στο σύστημα δύο γύρων: Διόλου τυχαία, προβλέφτηκε η πρωτοφανής διάρκεια ενάμιση μήνα απόστασης μεταξύ τους –δίνοντας τον αναγκαίο χρόνο για «παζάρια».

Απέναντι σε αυτόν το συρφετό και τους αντιδραστικούς σχεδιασμούς του, έχει ενδιαφέρον να δει κανείς πώς κινεί-

λάξουμε την απόφαση του προέδρου) και υπερασπιζόμενος τις διαδηλώτριες, που τον χρησιμοποίησαν ως «ανθρώπινη ασπίδα» για να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό, όταν κατηγορήθηκαν από κυβερνητικά στελέχη για απαγωγή.

Ο δεύτερος είναι ένας 30χρονος γιος καλλιερητή κόκας, που σπούδασε πολιτικές επιστήμες για να βοηθάει ως «μορφωμένος» τον συνδικαλιστή πατέρα του κι έγινε επικεφαλής του συνδικάτου των καλλιερητών κόκας στην Κοτσάμπμπα. Πρωταγωνίστησε στην αντίσταση στο πραξικόπημα (όταν έλαμψε το «άστρο» του στις γραμμές του MAS και έγινε ταυτόχρονα «κόκκινο πανί» για τους πραξικοπηματίες) την ίδια ώρα που έκα-

συνομοσπονδίας COB στο Ελ Άλτο, ισχυρές αγροτικές ενώσεις της Λα Παζ, οργανώσεις του Ποτοσί, δήλωσαν τη διαφωνία τους. Ο τόνος από την Λα Παζ ήταν επιθετικός: «Δεν θα επιτρέψουμε έξωθεν αποφάσεις, ακόμα κι αν προέρχονται από τον αδελφό Έβο Μοράλες... Είχαμε μια ομόφωνη απόφαση... και περιμέναμε ανταπόκριση από τον Έβο Μοράλες, τον αδελφό μας στην Αργεντινή, αλλά δυστυχώς σήμερα μάθαμε ότι ο ιθαγενής αδελφός υποστηρίζει έναν κ'άρα...». Στη γλώσσα των Κιετσούα «κ'άρα» είναι (υποτιμητικά) ο λευκός. Στη γλώσσα των Αϊμάρα είναι (υποτιμητικά) ο πλούσιος. Η «σύγχυση» γύρω από τον όρο δεν είναι καθόλου τυχαία στη Βολιβία... Ούτε η χρήση του όρου είναι τυχαία όσον αφορά την καχυποψία των ιθαγενικών οργανώσεων απέναντι στον Κατακόρα.

Αν και οι αρχικές ανακοινώσεις απαιτούσαν σεβασμό στην απόφαση ή έκαναν λόγο για «αδιαπραγμάτευτη» επιλογή, σε μια νέα διαβούλευση τελικά έγινε αποδεκτή η πρόταση Μοράλες, «στο όνομα της ενότητας».

Με ποια τακτική;

Ο Έβο κάνει λόγο για «ενότητα της πόλης με την ύπαιθρο», ως εναλλακτική σε ένα αμιγώς «ιθαγενικό» δίδυμο. Υπήρξε όμως μια αντιπρόταση, εκ μέρους της COB (η οποία ωστόσο έχει τις δικές της ευθύνες για τη στάση της κατά το πραξικόπημα), που έδειχνε έναν άλλο συμβολισμό αυτής της ενότητας: Πρόεδρος ο Τσοκεχουάνκα με αντιπρόεδρο τον μεταλλωρύχο Ορλάντο Γκουτιέρρεζ ως «εκπρόσωπο της εργατικής τάξης».

Η πραγματική λογική της πρότασης Μοράλες αφορά την ικανότητα του «λευκού, επιτυχημένου, τεχνοκράτη» Κατακόρα να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των μεσοστρωμάτων, που στράφηκαν ενάντια στο MAS και στήριξαν την ανατροπή Μοράλες το περασμένο φθινόπωρο. Ο πειρασμός της στροφής προς το κέντρο ως μέθοδος «διεκδίκησης του μεσαίου χώρου» εμφανίζεται ακόμα κι όταν μια χώρα έχει περάσει από την ακραία πόλωση ενός παρολίγο εμφυλίου πολέμου... Εκλογικά, μένει να φανεί αν η επιλογή θα αποδώσει «προς τα δεξιά» κι αν ταυτόχρονα η αντιπροεδρία Τσοκεχουάνκα, σε συνδυασμό με την απουσία αριστερής εναλλακτικής και φόβου για το δεξιό ρεβανσισμό, θα συγκρατήσει τη δυσφορία «προς τα αριστερά» (οι –ήδη επιδεινωμένες από την εποχή της διακυβέρνησης– σχέσεις με αρκετές κοινωνικές οργανώσεις τραυματίστηκαν επιπλέον αυτούς τους μήνες). Αλλά πολιτικά, ανεξαρτήτως εκλογικής αποτελεσματικότητας, η επιλογή λέει πολλά για τον τρόπο με τον οποίο δείχνει ότι σκοπεύει να πορευθεί η ηγεσία του MAS...

Μια παλιότερη συζήτηση, που απασχόλησε τμήματα της COB το 2013, αλλά έμεινε τότε μετέωρη, για την ανάγκη «νέου πολιτικού εργαλείου», ίσως ξανα-νοίξει μετά τις εκλογές του Μάη...

*** Η πραξικοπηματική «κυβέρνηση» προχωρά στη δημιουργία τετελεσμένων και η Δεξιά προετοιμάζεται για την εκλογική μάχη, χωρίς να δεσμεύεται υποχρεωτικά στο «κοινοβουλευτικό παιχνίδι». Οι επιλογές της ηγεσίας του MAS δείχνουν μια ενίσχυση της τάσης «εθνικής συμφιλίωσης», παρά τις αντιδράσεις της βάσης.**

ται (σε εκλογικό επίπεδο) το MAS, που παραμένει η μοναδική πολιτική-εκλογική επιλογή χωρίς καμιά εναλλακτική στα αριστερά της. Εκεί, ανεξαρτήτως της εκλογικής επιτυχίας ή αποτυχίας του σχεδιασμού, διαφαίνεται μια ενίσχυση της τάσης «εθνικής συμφιλίωσης» εκ μέρους της ηγεσίας.

Μια πρόταση «μάχης»...

Στις 18 Γενάρη, οι συνεδριάσεις των οργανώσεων που απαρτίζουν τη «Συμφωνία Ενότητας» (ένα καρτέλ κοινωνικών οργανώσεων που στηρίζουν λιγότερο ή περισσότερο το MAS) κατέληξαν: Υποψήφιος πρόεδρος θα ήταν ο Νταβίντ Τσοκεχουάνκα και αντιπρόεδρος ο Αντρόνικο Ροντρίγκεζ.

Ο πρώτος προέρχεται από ένα συνδικάτο εργατών γης, εργάστηκε σε ΜΚΟ «εκπαίδευσης στελεχών» και αποτέλεσε τον υπουργό Εξωτερικών του Μοράλες από το 2006 ως το 2017, όταν και ανέλαβε γενικός γραμματέας της ALBA (της περιφερειακής «ολοκλήρωσης» που είχαν συγκροτήσει οι «προοδευτικές» κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής ως αντίβαρο στους υπάρχοντες φιλο-ΗΠΑ οργανισμούς). Κατά την κορυφαία σύγκρουση των ιθαγενικών κινημάτων με την «κυβέρνησή τους», με αφορμή την καταστροφική για τις ιθαγενικές γαίες κατασκευή του δρόμου/αγωγού TIPNIS, είχε επιχειρήσει να παίξει το ρόλο του μεσολαβητή, διαφοροποιούμενος διακριτικά από το μέτρο («δεν μπορούμε να αλ-

νε λόγο για την «ανάγκη σκληρής αυτοκριτικής στο MAS».

Χωρίς να γνωρίζουμε πλήρως τις απόψεις και τις προθέσεις των δύο πολιτικών στελεχών, ο «συμβολισμός» των διαθέσεων της βάσης του MAS ήταν εμφανής ως προς το ριζοσπαστισμό με τον οποίο ήθελαν να δοθεί η εκλογική μάχη.

...και η απόρριψη της

Δύο μέρες μετά, η συνεδρίαση της εξοριστής ηγεσίας στο Μπουένος Άιρες κατέληξε σε μια άλλη πρόταση, με τον Έβο Μοράλες να προτείνει ως αντιπρόεδρο τον Τσοκεχουάνκα, επιφυλάσσοντας τη θέση του προέδρου στον Λουίς Αλμπέρτο Άρτσε Κατακόρα.

Ο Κατακόρα έχει πανεπιστημιακές σπουδές (και στο εξωτερικό), υπήρξε ο μόνιμος υπουργός Οικονομικών από το 2006 και μετά και έχει κερδίσει επαίνους και από διεθνή οικονομικά περιοδικά. Αυτός και ο Τσοκεχουάνκα είναι οι δύο μακροβιότεροι υπουργοί της εποχής Μοράλες. Μόνο που στον βολιβιανό Τύπο από παλιά καταγράφονταν ως βασικοί εκπρόσωποι των δύο διαφορετικών «ψυχών» του «εβίσμο»: Ο Τσοκεχουάνκα ως προσωποποίηση της «πατσαμαμίστα» (από το «Πάτσα Μάμα», «Μάνα Γη») ιθαγενικής πτέρυγας και ο Κατακόρα ως προσωποποίηση των «πραγματιστών», «υποστηρικτών της ανάπτυξης και της οικονομικής μεγέθυνσης».

Η είδηση προκάλεσε αντιδράσεις στη βάση. Η γενική συνέλευση της εργατικής

Γαλλία

Στις 11 Φλεβάρη, οι φοιτητικές ενώσεις οργάνωσαν «μέρα αντίδρασης» στις επιθέσεις της κυβέρνησης Μακρόν στην παιδεία αλλά και στο συνταξιοδοτικό. Στις 13 Φλεβάρη, η CGT οργάνωσε εργατικό συλλαλητήριο για το συνταξιοδοτικό. Στις 14 Φλεβάρη, 13 συνδικαλιστικές οργανώσεις νοσηλευτικού προσωπικού κατέβηκαν σε απεργία και διαδήλωση, για το συνταξιοδοτικό αλλά και για την κρίση ελλείψεων πόρων και προσωπικού στα νοσοκομεία. Οι εργαζόμενοι στο μετρό και κάποια τμήματα των σιδηροδρομικών εργατών οργάνωσαν την απεργιακή «Μαύρη Δευτέρα» στις 17 Φλεβάρη. Στις 20 Φλεβάρη, 8 εργατικές ομοσπονδίες και φοιτητικές ενώσεις καλούν σε πανεθνική μέρα απεργιών και διαδηλώσεων. Μετά το Δεκέμβρη και το Γενάρη, ο Μακρόν περνά και έναν δύσκολο Φλεβάρη...

Ένα ρεύμα «αλλαγής» γκρέμισε τα μεγάλα και έφερε πρώτο το αριστερό Σιν Φέιν Εκλογικός σεισμός στην Ιρλανδία

Του Πάνου Πέτρου

Το αποτέλεσμα των πρόσφατων εκλογών στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας ήταν ιστορικό. Ένα γενικευμένο ρεύμα που επιδιώκει «αλλαγή», γκρέμισε τα δύο ιστορικά μεγάλα κόμματα της χώρας και έφερε στην πρώτη θέση το αριστερό κόμμα Σιν Φέιν.

Κατάρρευση του δικομματισμού

Το Φάιν Γκάελ (FG) και το Φιάννα Φέιλ (FF) είναι τα δύο κόμματα που εναλλάσσονταν στην κυβερνητική εξουσία σε όλη την ιστορία της ιρλανδικής δημοκρατίας, με ελάχιστες διαφορές μεταξύ τους, καθώς πρόκειται για δύο αστικά κόμματα (κεντροδεξιό το FG, πιο «πολυσυλλεκτικό» το FF). Για χρόνια απολάμβαναν μαζική εκλογική στήριξη και έφτασαν στο κατώφλι της οικονομικής κρίσης (το 2007) με άθροισμα πάνω από 70%. Έκτοτε άρχισε η φθορά τους από τη μία εκλογική μάχη στην άλλη. Το 2016 έπεσαν για πρώτη φορά στην ιστορία (οριακά) κάτω από το 50%. Φέτος συγκέντρωσαν 44%!

Το 2007, μόνο του το FF είχε 40%. Κυβέρνησε στα σκληρά χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης και κατέρρευσε στο 17,4% το 2011. Ανέκαμψε σχετικά ως αντιπολίτευση (24,3% το 2016), αλλά φέτος πλήρωσε με υποχώρηση (στο 22,2%) την επιλογή του να δώσει ψήφο ανοχής στο FG, που επέτρεψε στο κεντροδεξιό κόμμα να συνεχίσει να κυβερνά και την περασμένη τετραετία.

Το FG είχε 36,1%, όταν διαδέχτηκε το κατάρρεον FF το 2011. Κυβέρνησε, στηριζόμενο σε διάφορες συμμαχίες, όλα τα επόμενα χρόνια. Η οικονομία πήγε καλύτερα, αλλά η κρίση συνεχίστηκε για τους «από κάτω», ειδικά στα ζητήματα στέγασης και υγείας, τα οποία τα κυβερνητικά στελέχη προκλητικά περιέγραφαν ως «τίμημα της επιτυχίας». Έπεσε στο 25,5% το 2016 (όταν χρειάστηκε την ψήφο ανοχής του FF) και στο 20,9% φέτος.

Σε αυτή τη διαδικασία φθοράς των «μεγάλων» εξελισσόταν η άνοδος του Σιν Φέιν. Από 7% το 2007, στο 10% το 2011 και στο 13,8% το 2016. Φέτος κατάφερε το

μεγάλο άλμα στο 24,5%. Σε συνδυασμό με τη νέα πτώση του δικομματισμού, ένα αριστερό κόμμα, που μέχρι σήμερα αντιμετώπιζε την αστική καχυποψία ως το «πολιτικό σκέλος του IRA», κατέκτησε την πρώτη θέση! Από τις 42 έδρες που διεκδίκησε, κέρδισε τις 37 (με βάση τα ποσοστά, θα ήταν ακόμα πιο ισχυρό κοινοβουλευτικά, αν είχε κατεβάσει περισσότερους υποψήφιους)!

Οι «μικροί»

Την εικόνα συμπληρώνουν τα αποτελέσματα των άλλων μικρότερων κομμάτων. Οι Πράσινοι στο παρελθόν πλήρωσαν τη συγκυβέρνηση με το FF και το 2011 βρέθηκαν εκτός Βουλής. Επανάληψαν με 2,7% το 2016 και αναβαπτίστηκαν ως αριστερόστροφη αντιπολίτευση και φέτος σκαρφάλωσαν στο 7,1%, που είναι το καλύτερο σκορ στην ιστορία τους.

Οι Εργατικοί, το κόμμα που διατηρεί ιστορικά δεσμούς με τα συνδικάτα και που για δεκαετίες κινούνταν μεταξύ αντιπολίτευσης και «μικρού εταίρου» σε κυβερνήσεις συνασπισμού, θεωρούνταν παραδοσιακά το «τρίτο κόμμα» στην Ιρλανδία. Είχαν την ευκαιρία τους το 2011, όταν οι συνθήκες της κρίσης και η κατάρρευση του FF τους εκτόξευσε στο 19,5% και τη δεύτερη θέση. Επέλεξαν να συγκυβερνήσουν με το FG και τιμωρήθηκαν σκληρά, πέφτοντας στο 6,6% το 2016. Δεν μπόρεσαν να συγχωρεθούν, μένοντας εκτός κυβέρνησης τα τελευταία 4 χρόνια και

υποχώρησαν εκ νέου στο 4,4% φέτος. Το βάθος του αιτήματος για «αλλαγή» ήταν τέτοιο, που έπληξε και το κόμμα που είχε καταγραφεί ως πρόθυμο να συνεργαστεί με τους «μεγάλους» στο παρελθόν...

Ένα σχετικά νέο κόμμα στα αριστερά των Εργατικών, οι Σοσιαλδημοκράτες, ιδρύθηκαν το 2015 και πήραν 3% και στις περασμένες εκλογές και φέτος.

Αντικαπιταλιστική Αριστερά

Τέλος, έχει μεγάλη σημασία να σταθούμε στα αποτελέσματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Η εκλογική συμμαχία των σχηματισμών People Before Profit, Solidarity και RISE συγκέντρωσε 2,6%. Είναι χαμηλότερο του 3,9% μιας αντίστοιχης συμμαχίας του 2016 (στο φόντο του σημαντικού ρόλου που είχαν παίξει στο κίνημα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού τα προηγούμενα χρόνια), αλλά οι σύντροφοι γνώριζαν εξαρχής ότι θα έδιναν μια σκληρή μάχη, με βασικό επίδικό φέτος να διατηρήσουν τις έδρες τους. Και τα πήγαν πολύ καλά, διατηρώντας τις 5 από τις 6 (και χάνοντας μία για μερικές εκατοντάδες ψήφους), παρά την «πίεση» της ανόδου μαζικότερων αριστερών σχηματισμών. Η δουλειά που έκαναν σε κινήματα όπως αυτό ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού τα προηγούμενα χρόνια, στα δημοψηφίσματα για τις εκτρώσεις και τον ομόφυλο γάμο, η γενικότερη αγωνιστική παρουσία τους έχει διαμορφώσει δεσμούς με ένα κοινό. Το

προεκλογικό σύνθημα της People Before Profit «εγγυόμαστε ότι η ψήφος σ' εμάς δεν θα φέρει στην κυβέρνηση κανένα από τα δύο μεγάλα κόμματα» ήταν ένα μήνυμα με ιδιαίτερη σημασία, όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω.

Ο γρίφος της κυβέρνησης

Το Σιν Φέιν έχει την εντολή να σχηματίσει κυβέρνηση, αλλά η αριθμητική των εδρών είναι σύνθετη, καθώς απαιτούνται 80 έδρες από τις 160 για κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Το άθροισμα των δυνάμεων «στα αριστερά του δικομματισμού» (Σιν Φέιν, Πράσινοι, Εργατικοί, Σοσιαλδημοκράτες, PBP-Solidarity-RISE) συγκεντρώνει 67 έδρες. Ένας «Μεγάλος Συνασπισμός» του FG με το FF συγκεντρώνει 72 έδρες.

Σε αυτό το φόντο, το κύριο ενδιαφέρον βρίσκεται στο πώς θα κινηθεί το Σιν Φέιν. Η ρητορική του κόμματος είναι «ευέλικτη». Περιγράφει ως «προτεραιότητα» μια συνεργασία με τις «συγγενείς δυνάμεις της αλλαγής» (και οι πρώτες διερευνητικές επαφές έγιναν πράγματι με το People Before Profit και τους Σοσιαλδημοκράτες). Αλλά την ίδια ώρα επιστρατεύει και την κλασική «υπεύθυνη» ρητορική για «συζητήσεις με όλους», για «διαπραγματεύσιμα σημεία του προγράμματός μας» κ.ο.κ. που κλείνει το μάτι και σε άλλες κυβερνητικές συμμαχίες. Μπορεί στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας να έχει αριστερό-ριζοσπαστικό προφίλ, αλλά αξίζει να θυμόμαστε τα οικονομικά πεπραγμένα του στη Βόρεια Ιρλανδία, όπου συγκαταλέγεται (στα πλαίσια της ειρηνευτικής συμφωνίας) με το δεξιό DUP.

Επειτα υπάρχει το ζήτημα της γραμμής των αστικών κομμάτων, μεταξύ «υγειονομικής ζώνης απέναντι στο Σιν Φέιν» και προσπάθειας προσεταιρισμού του. Το FG απορρίπτει κάθε σκέψη προσεταιρισμού και δηλώνει «έτοιμο για αντιπολίτευση». Το FF προεκλογικά επίσης απέρριπτε κάθε συνεργασία με το Σιν Φέιν, αλλά μετεκλογικά δείχνει να ταλαντεύεται, με το ένα στέλεχος να δηλώνει ότι «μπορεί να γίνει συζήτηση» και το άλλο ότι «όσα έχουμε πει για τις βαθιές διαφορές μας με το Σιν Φέιν συνεχίζουν να ισχύουν».

Τέλος, μένει να φανεί πώς θα κινηθούν διάφοροι «ενδιάμεσοι», όπως οι Πράσινοι και οι Εργατικοί, που, ενώ θεωρούνται

ΗΠΑ

Ο Μπέρνι Σάντερς έχει ξεκινήσει καλά στην κούρσα των προκριματικών για το χρίσμα των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, με πρωτιές (στη ψήφο) σε Αϊόβα και Νιού Χάμσαϊρ. Σοκάρει εν τω μεταξύ η ασθενική εκκίνηση του «φαβορί» Τζον Μπράιντεν (4ος στην Αϊόβα, 5ος στο Χάμσαϊρ). Άλλοι (νεοφιλελεύθεροι) διεκδικητές, όπως ο Μπάτιγκικ και η Κλόμπουτσαρ εμφανίζονται να διεκδικούν το ρόλο του «αντι-Μπέρνι». Ο δισεκατομμυριούχος Μάικλ Μπλούμπεργκ (ένας «Τραμπ» των Δημοκρατικών) δεν συμμετέχει ακόμα, καθώς δαπανά θηριώδη ποσά ενόψει της «Σούπερ Τρίτης», όταν θα γίνουν ψηφοφορίες σε 16 Πολιτείες. Μεσολαβούν η Νεβάδα και η Νότια Καρολίνα μέσα στο Φλεβάρη, αλλά είναι στις 3 Μάρτη (Σούπερ Τρίτη) που θα έχουμε πιο πλήρη εικόνα για το πού πηγαίνει η κούρσα...

Γερμανία

Ο σχηματισμός δεξιάς συγκυβέρνησης με τις ψήφους στήριξης της ακροδεξιάς AfD στη Θουριγγία ακυρώθηκε υπό το βάρος της λαϊκής κατακραυγής (με μαζικές διαδηλώσεις σε μια σειρά πόλεις) και τους επακόλουθους ελιγμούς της κεντρικής ηγεσίας των Χριστιανοδημοκρατών (που αποδοκίμασαν την τοπική ηγεσία). Ωστόσο το καμπαράκι που χτύπησε, για την πρώτη απόπειρα παραβίασης της «υγειονομικής ζώνης» απέναντι στην ακροδεξιά σε μια χώρα όπως η Γερμανία, με τις παραδόσεις που έχει δημιουργήσει η προϊστορία, είναι σημαντικό. Δεν ήταν «αποκοτιά» κάποιων στελεχών και δείχνει αναζητήσεις ή τάσεις μέσα στους κυρίαρχους κύκλους στη Γερμανία...

κόμματα

προνομιακοί συνομιλητές του Σιν Φέιν, έχουν προϊστορία συγκυβερνήσεων με τα αστικά κόμματα.

Το «Σχέδιο Α» της αστικής τάξης δείχνει να είναι η αποκατάσταση της εξουσίας των παραδοσιακών της κομμάτων. Δηλαδή να ρυμουλ-

Εξελίξεις στο Podemos, μετά την είσοδό του στην κυβέρνηση

Δημοσιεύουμε την ανακοίνωση της ισπανικής οργάνωσης Anticapitalistas (16/2/20), στην οποία δημοσιοποιείται η απόφασή της να μη συμμετάσχει στην πανισπανική «Συνέλευση Πολιτών» (δηλαδή το κομματικό συνέδριο), που θα πραγματοποιήσει το Podemos την Άνοιξη του 2020. Προηγήθηκε η ανακοίνωση της Τερέσα Ροδρίγκες, ηγετικού στελέχους των Αντικαπιταλιστών για τη μη συμμετοχή της στις

εσωκομματικές εκλογές του Podemos στην Ανδαλουσία, καθώς και η δήλωση του ευρωβουλευτή Μιγκέλ Ουρμπάν για ανεξαρτητοποίησή του από την ευρωμάδα του Podemos. Τόσο στις δηλώσεις των ηγετικών στελεχών, όσο και στην παρακάτω ανακοίνωση, σημειώνεται ότι οι Anticapitalistas δεν συμφωνούν με το σχηματισμό μιας κυβέρνησης νεοφιλελεύθερου προοδευτισμού με τους σοσιαλιστές (PSOE),

αλλά ούτε και με το πρόγραμμα που αυτή εφαρμόζει, ενώ γίνεται κριτική και για την αντιδημοκρατική λειτουργία του Podemos. Στο συνέδριο που θα πραγματοποιήσει η ισπανική οργάνωση την 28η Μάρτη, θα συζητηθεί και θα αποφασιστεί η οριστική στάση της σε σχέση με τη συμμετοχή της στον πολιτικό σχηματισμό, καθώς και τα επόμενα βήματα για τη δημιουργία μιας ανεξάρτητης και μαχητικής Αριστεράς.

Ανακοίνωση των Anticapitalistas

1. Οι αποφάσεις που πάρθηκαν από το Podemos τους τελευταίους μήνες, σηματοδοτούν μια κατεύθυνση που δεν συμμεριζόμαστε. Η συμμετοχή πέντε υπουργών του Unidas Podemos σε μια κυβέρνηση νεοφιλελεύθερου «προοδευτισμού» υπό την ηγεμονία του PSOE, που διατηρεί τους βασικούς μοχλούς της εξουσίας, όχι μόνο δεν αποδυναμώνει το υπαρκτό πολιτικό καθεστώς, αλλά οδηγεί στην ενσωμάτωση σε αυτό και θεωρεί τη διαχείρισή του ως τον μοναδικό εφικτό ορίζοντα.

Η πρότασή μας να συμφωνήσουμε στο σχηματισμό κυβέρνησης από το PSOE [δηλαδή μια «διευκόλυνση» να σχηματιστεί, με κάποια μορφή έξωθεν κοινοβουλευτικής στήριξης ή ανοχής, όπως έπραξαν άλλα κόμματα] και έπειτα να περάσουμε σε θέση αντιπολίτευσης, προκειμένου να συνεχίσουμε την προσπάθεια για οικοδόμηση ενός πολιτικού σχεδίου διαμόρφωσης μιας νέας «συντακτικής» πλειοψηφίας [αναφέρονται στο στόχο μιας «συντακτικής διαδικασίας», δηλαδή ρήξης με το υπάρχον Σύνταγμα και πολιτικό καθεστώς], απορρίφθηκε από τον υπαρκτό σχηματισμό Unidas Podemos.

Αντίστοιχα, δεν συμμεριζόμαστε την πολιτική κοινωνικού συμβολαίου και συναίνεσης, που αποκηρύσσει τη σύγκρουση με τις μεγάλες οικονομικές εξουσίες. Με αυτή την έννοια, τονίζουμε ότι υπάρχει τεράστια απόσταση ανάμεσα στους στόχους του Podemos, όπως τους συνδιαμορφώσαμε πριν έξι χρόνια, και στη σημερινή διολίσθηση μέσω της οποίας μετατοπιζόμαστε από τον ανταγωνισμό με την πολιτική τάξη και την οικονομική ελίτ προς την ενσωμάτωση

στην πρώτη, χωρίς να αμφισβητούμε τα προνόμια της δεύτερης.

2. Κατανοούμε επίσης ότι ένα μεγάλο μέρος του κόσμου της Αριστεράς νιώθει ανακούφιση για το σχηματισμό της κυβέρνησης. Κατανοούμε το φόβο της ακροδεξιάς [η άνοδος του Vox και η «δεξιά ριζοσπαστικοποίηση» του Λαϊκού Κόμματος δημιούργησε φόβους για μια αντιδραστική συγκυβέρνηση] και την κόπωση μετά από χρόνια κινητοποιήσεων. Το ακούμε και το σεβόμαστε. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι οι στόχοι αυτής της κυβέρνησης δεν είναι καθόλου φιλόδοξοι, ακόμα και με βάση τη λογική της παραμονής εντός των πλαισίων του συστήματος. Γι' αυτό και το άμεσο καθήκον μας είναι να επιχειρήσουμε να προωθήσουμε ένα νέο κύκλο αγώνων έτσι, ώστε να μην αδειάσουν οι δρόμοι. Στις 8 Μάρτη, για να υπερασπιστούμε τις φεμινιστικές κατακτήσεις, σε κινητοποιήσεις για να απαιτήσουμε την κατάργηση των αντιμεταρρυθμίσεων στην εργατική νομοθεσία, για να κατακτήσουμε ρύθμιση στα ενοίκια, για το κλείσιμο των κέντρων κράτησης μεταναστών, για την απαγόρευση απολύσεων σε κερδοφόρες επιχειρήσεις, για τερματισμό των εξώσεων και για ρήξη με το Άρθρο 135 του Συντάγματος [που

θεσμοθετεί τη δημοσιονομική πειθαρχία]. Χωρίς οργανωμένη λαϊκή πίεση, δεν θα υπάρξει πρόοδος. Αν δεν υπάρξει μια πρόοδος που να αξίζει να την υπερασπιστεί κανείς, που θα αναδιανέμει πλούτο και εξουσία προς όφελος των φτωχότερων, θα δημιουργηθεί ένα επικίνδυνο έδαφος στο οποίο η ακροδεξιά θα μπορέσει να διαχύσει την «μάτσο», ρατσιστική, αυταρχική δημαγωγία της στην υπηρεσία των πλουσίων.

3. Σε αυτό το σκηνικό, χωρίς μια ανάλυση για την οργανωτική αιμορραγία που υπέστη το Podemos τα τελευταία χρόνια και χωρίς μια επαρκή προπαρασκευαστική διαδικασία πολιτικής διαβούλευσης, η Συνέλευση Πολιτών δείχνει να είναι μια διαδικασία απλής επιβεβαίωσης της ηγεσίας και της στρατηγικής που οδηγεί σε υποταγή στο PSOE.

4. Για αυτό το λόγο, οι Anticapitalistas αποφασίσαμε να μη συμμετέχουμε στην επόμενη πανισπανική Συνέλευση του Ποδέμος και να επικεντρώσουμε τις συζητήσεις μας στη διαμόρφωση της απόφασής μας για την οριστική σχέση μας με αυτό το πολιτικό σχέδιο, στο οποίο την ίδρυση συμβάλαμε και στο οποίο αφιερώσαμε τόση πολλή προσπάθεια. Οι εσωκομματικές μας συζητήσεις θα καταλήξουν στις 28 Μάρτη του 2020 σε μια Συνδιάσκεψη, στην οποία και θα ανακοινώσουμε την τελική μας απόφαση. Ευχόμαστε ειλικρινά καλή τύχη σε όσους-ες αποφασίσουν να συμμετέχουν στη Συνέλευση του Podemos και είμαστε σίγουρες/οι ότι θα συνεχίσουμε να συναντιόμαστε και να συνεργαζόμαστε σε διάφορα επίπεδα.

Το Σιν Φέιν περιγράφει ως προτεραιότητα μια κυβερνητική συνεργασία με τις «συγγενείς δυνάμεις της αλλαγής», αλλά διατηρεί και την κλασική «υπεύθυνη» ρητορική για «συνομιλίες με όλους», που αφήνει ανοιχτή μια συγκυβέρνηση με ένα από τα μεγάλα αστικά κόμματα

κηθούν οι Εργατικοί (6 έδρες) και οι Πράσινοι (12 έδρες που τους κάνουν «ρυθμιστή» σε διάφορα σενάρια) μακριά από το Σιν Φέιν, για να στηρίξουν μια κυβέρνηση Μεγάλου Συνασπισμού.

Μόνο ως «Σχέδιο Β» εμφανίζεται προς το παρόν να αποδεχτεί το FF μια συγκυβέρνηση με το Σιν Φέιν (που με 74 έδρες θα χρειαστεί επίσης στήριξη και από άλλες δυνάμεις), αλλά δεν πρέπει να αποκλειστεί ως σενάριο, αν εκτιμηθεί ότι μια νέα εκλογική αναμέτρηση θα κάνει το συσχετισμό ακόμα χειρότερο για τα αστικά κόμματα.

Οι νέες κάλπες παραμένουν ένα πιθανό ενδεχόμενο, αν και θα χρειαστεί να περιμένουμε, καθώς στην Ιρλανδία υπάρχει προηγούμενο πολλών εβδομάδων διαπραγματεύσεων για σχηματισμό κυβέρνησης.

Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (με αποχρώσεις στις εμφάνσεις, τις προϋποθέσεις, τις συγκεκριμένες τακτικές επιλογές) τοποθετούνται υπέρ της συγκρότησης «αριστερής κυβέρνησης», τονίζοντας ότι το μέλλον θα κριθεί από τη μαζική κινητοποίηση στο δρόμο, σε κάθε σενάριο. Η βασική πίεση είναι προς το Σιν Φέιν και τους Πράσινους: το πρώτο να απορρίψει τις προοπτικές συνεργασίας με το FF και να επιμείνει στο στόχο αριστερής κυβέρνησης και το δεύτερο να μη δώσει χείρα βοήθειας είτε σε τέτοιους σχεδιασμούς, είτε σε ακόμα χειρότερους (μεγάλο αστικό συνασπισμό).

Επιδημία της νέας γρίπης Μας απειλούν η φτώχεια και η διάλυση της δημόσιας υγείας!

Του Αντώνη Καραβά
συνδικαλιστή γιατρού στην
ΕΙΝΑΠ με το Ενωτικό κίνημα
για την Ανατροπή

Η νέα γρίπη ξεκίνησε από την Κίνα και φαίνεται ότι μεταδίδεται σχετικά εύκολα από άνθρωπο σε άνθρωπο. Είναι, με τα μέχρι τώρα δεδομένα, ήπια νόσος με θνητότητα που αγγίζει τα κατώτερα όρια της συνηθισμένης εποχιακής γρίπης. Η αναλογία θανάτων είναι χαμηλή, με περίπου 4 θανάτους στους 100 νοσούντες, που αφορούν ηλικιωμένα άτομα πάσχοντα από άλλα χρόνια νοσήματα. Μόνο ένας θάνατος υγιούς νεαρού ατόμου έχει αναφερθεί, αυτός του γιατρού Λι στην επαρχία Κουμπέι. Ο γιατρός ήταν ο πρώτος που προειδοποίησε για την απειλή του νέου ιού για να δεχτεί την τιμωρία του γραφειοκρατικού αυταρχικού κρατικοκαπιταλιστικού καθεστώτος της Κίνας για «διασπορά ψευδών ειδήσεων» και «διατάραξη της κοινωνικής τάξης»... Ο άτυχος γιατρός σήμερα έχει αναδειχτεί σε λαϊκό ήρωα από τον ίδιο τον κόσμο από τα κάτω.

Η επιδημία έχει εξαπλωθεί σε πολλές ασιατικές χώρες και συνολικά σε περίπου τριάντα χώρες και με τα μέχρι τώρα δεδομένα φαίνεται να είναι πιο ήπια από την επιδημία του MERS το 2012 και του SARS το 2002 και όχι χειρότερη από την συνηθισμένη εποχιακή γρίπη.

Ο κίνδυνος για πανδημία δεν μπορεί να προβλεφθεί. Αυτό που συμβαίνει μέχρι τώρα είναι η μεγάλη και γρήγορη διασπορά κρουσμάτων ήπιας νόσου που φαίνεται να τίθεται υπό έλεγχο, μικρός σχετικά αριθμός βαρέων περιστατικών και ακόμα πιο μικρός αριθμός θανάτων. Ο κίνδυνος να εξαπλωθεί η νέα γρίπη σύμφωνα με τις προβλέψεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ) είναι πραγματικός.

Γι' αυτό σε πρώτη φάση μπήκε σε εφαρμογή από τις κυρίαρχες τάξεις το μοντέλο αυταρχικών μέτρων όπως συνέβη και με τον ιό SARS: τρομοϋστερία, απαγορεύσεις, καταστολή και στρατιωτικοποίηση των μαζών, στην επίκληση μιας τερατώδους άγνωστης και σκοτεινής απειλής.

Ο ΠΟΥ πρέπει επίσης να τονίσουμε δεν είναι ένας ουδέτερος πολιτικός οργανισμός αλλά ταξικά αλληθωρός και επιλεκτικά ευαισθητοποιημένος: χτυπάει τα καμπανάκια του κινδύνου και καλεί τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις να μπουκώσουν σε κάποια έκτακτα έξοδα για να πάρουν μέτρα όταν κινδυνεύουν οι πληθυσμοί της αναπτυγμένης Δύσης αλλά δεν κάνει το ίδιο για τις φτωχές χώρες που θερίζονται από τις επιδημίες του AIDS, του ιού Ebola, της ελονοσίας, των διαρροϊκών συνδρόμων από ηπατίτιδα, τη λιστέρια, τη σαλμονέλα κλπ.

Οι συνέπειες της εξάπλωσης της νέας γρίπης μέχρι τώρα δεν αφορούν τον κίνδυνο θνητότητας ή βαριάς ασθένειας

μεγάλων πληθυσμών, αλλά είναι κατά κύριο λόγο οικονομικές από τις τεράστιες απώλειες σε εργατο-ώρες και τον μεγάλο περιορισμό των εμπορικών ανταλλαγών που κινδυνεύουν να βυθίσουν την κινέζικη οικονομία και μαζί και την αμερικανική και την παγκόσμια σε νέα βαθιά ύφεση και κρίση.

Γι' αυτό και ο πρόεδρος Σι πέταξε (κυριολεκτικά) την μάσκα του και κάλεσε τις κρατικές επιχειρήσεις να εργαστούν σκληρά για να πιάσουν τους στόχους παρά την επέλαση του ιού, ενώ ο απίστευτος Τραμπ αφού έριξε αρχικά το φταίξιμο... στους Κινέζους, προκαλώντας ρατσιστική τρομοϋστερία, τα γύρισε κι αυτός λέγοντας ότι φταίει... ο χειμώνας που όμως φτάνει στο τέλος του, καλώντας το αμερικανικό έθνος να μην εγκαταλείπει την εργασία του.

Όσο για τα μέτρα θωράκισης που μας επιβεβαιώνει ο ανεκδιήγητος Κικίλιας ότι έχουν παρθεί, αυτά περιορίζονται στην ανάρτηση ανακοινώσεων του υπουργείου στις υπηρεσίες υγείας για τα ατομικά μέτρα πρόφύλαξης από την γρίπη και σε περίπτωση πανδημίας... κάνουμε τον σταυρό μας.

Η επιδημία της γρίπης, αν θα έπαιρνε μια επικίνδυνη τροπή, θα έβρισκε τον κόσμο σε απόγνωση: τα λαϊκά νοικοκυριά και τις ευαίσθητες ομάδες του πληθυσμού καταβελθμένα από την λιτότητα, την ανεργία, την ελαστική εργασία, τις περικοπές των συντάξεων και από την άλλη το σύστημα υγείας γονατισμένο από την διάλυση της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και από την υπολειτουργία και υποστελέχωση των νοσοκομείων.

Όμως σε τέτοιες κρίσεις της δημόσιας υγείας δεν υποφέρουν όλοι αλλά αντίθετα κάποιοι λίγοι τα κονομάνε χοντρά: οι εταιρείες υγειονομικού υλικού π.χ μάσκες,

αντισηπτικά κλπ, οι εταιρείες παραγωγής εμβολίων (ποιος δεν θυμάται τον «κιμπάρη» Αβραμόπουλο που επί υπουργίας του είχε παραγγείλει διπλάσια εκατομμύρια εμβόλια από αυτά που χρειαζόμασταν!) τα ιδιωτικά κέντρα που μονοπωλούν και χρεώνουν μέχρι και 25 ευρώ (!) το τεστ γρίπης και οι φαρμακευτικές εταιρείες (με το διαβόητο Tamiflu να κοστίζει 17,50 ευρώ και να δίνεται ανεξέλεγκτα ενώ θα έπρεπε να συνταγογραφείται μόνο για ορισμένες κατηγορίες ασθενών).

Εδώ αξίζει να αναφέρουμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία για τον εμβολιασμό στην Ελλάδα: Η ευαισθητοποίηση ως προς τον εμβολιασμό (παιδικό αλλά και συνολικά) και η επάρκειά του είναι σε πολύ υψηλά επίπεδα (τις σκοταδιστικές ανοησίες του «αντιεμβολιακού κινήματος» συμμερίζεται μόνο το 9% των γονιών) όμως οι μεγάλες ανεπάρκειες στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας έχει σαν αποτέλεσμα το 50% των γονιών να αισθάνονται ότι δεν έχουν επαρκή ενημέρωση για τους εμβολιασμούς, ενώ το 63% των γονιών αναγκάστηκαν να πληρώσουν για τα εμβόλια πλήρως (24%) είτε συμμετοχή (39%).

Και τέλος δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι από τα πρώτα μέτρα της σημερινής κυβέρνησης ήταν να στερήσει την απόδοση ΑΜΚΑ στους πρόσφυγες και τα παιδιά τους, καθιστώντας τους την πιο ευάλωτη ομάδα σε περίπτωση επιδημίας..

Η απάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των ταξικών συνδικάτων

Δύο είναι οι προϋποθέσεις για να εξασφαλίσουμε την αποτελεσματική αντιμετώπιση από τις επιδημίες και τις ασθένειες. Ο πρώτος είναι ο περιορισμός και η εξάλειψη της φτώχειας. Έτσι εξαφανίστηκε η φυματίωση, τουλάχιστον στον

δυτικό κόσμο. Όσο ο κόσμος δεν έχει αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, σίτισης, στέγασης και διαβίωσης, τόσο θα είναι ευάλωτος σε ασθένειες και επιδημίες. Κι από αυτή την άποψη, στην εποχή του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού η φτώχεια διογκώνεται και ο πλούτος συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια. Η δεύτερη προϋπόθεση είναι ένα ισχυρό δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας, με ανεπτυγμένα δίκτυα πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας για την αποτελεσματική πρόληψη και την εφαρμογή καθολικών προγραμμάτων εμβολιασμού, εύκολα προσβάσιμο την ώρα της ανάγκης στα ΤΕΠ, με ανθρώπινες ξενοδοχειακές συνθήκες νοσηλείας σε μονόκλινους θαλάμους και ανεπτυγμένες κλίνες ΜΕΘ για τα βαριά περιστατικά.

Είναι προφανές σε όλους ότι όχι μόνο απουσιάζουν και οι δύο προϋποθέσεις, αλλά πάμε από το κακό στο χειρότερο, την ώρα μάλιστα που οι παραγωγικές δυνάμεις της ανθρωπότητας μπορούν να πετύχουν θαύματα, όπως για παράδειγμα το νοσοκομείο στην Γουχάν που χτίστηκε σε μόλις 10 ημέρες και η άμεση αποκωδικοποίηση του γενετικού κώδικα του ιού που θα μπορούσε να οδηγήσει γρήγορα στην παρασκευή κατάλληλου εμβολίου.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, με αφορμή την απειλή επιδημίας από την νέα γρίπη, πρέπει να θέσει επιτακτικά μέσα στα συνδικάτα και στις γενικές συνελεύσεις την αναγκαία ενωτική πρόταση πάλης και διεκδίκησης για αύξηση των κρατικών δαπανών για την υγεία από τον προϋπολογισμό (με αύξηση της φορολογίας των πλουσίων), για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στις κοινωνικές υπηρεσίες.